

Loạn Thế Khuynh Quốc

Contents

Loạn Thế Khuynh Quốc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	31
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	55
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	72
26. Chương 26	77
27. Chương 27	80
28. Chương 28	84
29. Chương 29	88
30. Chương 30	92
31. Chương 31	96
32. Chương 32	100
33. Chương 33	104
34. Chương 34	108
35. Chương 35	111
36. Chương 36	114
37. Chương 37	118
38. Chương 38	123
39. Chương 39	126
40. Chương 40	133
41. Chương 41: Phiên Ngoại – Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Tiểu Bạch	136

Loạn Thế Khuynh Quốc

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cường công cường thụ, hài, có một chút ngược ở gần cuối, HE trong bản xuất bản và BE trong bản in.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loan-the-khuynh-quoc>

1. Chương 1

Ánh trăng lạnh lẽo, tiết trời ẩm đậm.

Lan lâu về khuya. Sương đọng trên từng nhánh đan phong ở Lạc Hoa đình, những cánh hoa úa tàn rơi đầy mặt đất giữa đêm đông hiu quạnh.

Cung điện nguy nga trầm tịch như một con dã thú ngủ say. Đã giữa khuya, bỗng nhiên vang lên tiếng kêu gào thống khổ không tương xứng, xé tan bức màn yên tĩnh, theo gió phiêu tán ra xa.

Thanh âm truyền đến từ tấm cung của con người quyền lực nhất – hoàng đế đời thứ sáu của Kim Thịnh hoàng triều Mộ Dung Tứ Hải.

Bên ngoài Huyền Chu Môn, trọng binh vây thủ. Thiết giáp trường kích dưới ánh trăng lấp lánh hàn quang, sát khí dày đặc.

Bên trong, ba tầng màn trướng trang hoàng hoa lệ từ ngoài vào trong đều được vén lên. Từng chiếc đèn lồng đỏ sậm tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo. Một thiếu niên gầy gò chừng mười lăm mười sáu tuổi bị vài tên thị vệ cường tráng chế trụ đầu cùng tứ chi, quỳ rạp trên nền điện khảm bạch ngọc, bốn bề đều là hàn khí.

Khuôn mặt thiếu niên đã bị đánh đến sưng đỏ dị dạng, khóe miệng cũng rách toạt, rỉ vô số tơ máu, căn bản không thể nhìn ra diện mạo ban đầu.

Thân thể lộ ra dưới lớp y phục rách nát cũng đầy ứ ngân, mảng xanh mảng tím.

Lúc thị vệ mạnh mẽ kiểm chế hắn liên tục giãy dựa run rẩy, như con thú bị thương rơi vào bẫy, dù còn chút hơi tàn vẫn không ngừng phản kháng. Hai mắt sưng đến tựa hồ vô pháp mở ra, nhưng vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, nghiền răng cắn hận.

Long ý cực lớn làm toàn bằng vàng chạm trổ họa tiết cửu long tranh châu, cũng không khác gì tấm cung này, đều tản mát một loại khí tức băng lãnh, tượng trưng cho uy nghiêm vô thượng của đẳng cấp ngũ chí tôn.

Lúc này, một bàn tay thon dài được tu dưỡng chăm sóc phi thường đúng mực, hình dạng gần như hoàn mỹ không chút tỳ vết, đang phủ lên trên tay vịn của ngai vàng, ngón tay thông thả mà hữu lực vuốt ve đồ sức hình đầu thú hung tợn.

Tay còn lại, nắm một thanh kiếm dài ba thước.

Thân kiếm sắc bén sáng như tuyết, cắm sâu vào ngực đương kim hoàng đế Mộ Dung Tứ Hải.

Thân thể cao to đã lạnh lẽo từ lâu, cuộn lại cứng đờ cạnh chân ngai vàng. Long bào minh hoàng chức cấm (gấm thêu vàng) đã nhuộm đỏ máu của chính hắn, một màu đỏ thẫm khiến người phải khiếp sợ.

Chấn kinh, phẫn nộ, mờ mịt, căm hận... Đủ loại biểu tình phức tạp đều đọng lại trên gương mặt chính trực tuần lãng của thi thể kia. Tựa hồ đến chết vẫn chưa tin mình sẽ bỏ mạng dưới kiếm đối phương.

“Tại sao?”

Thiếu niên rốt cục cũng rít ra một câu từ kẽ răng, khàn giọng chất vấn, trong đôi mắt đã nổi đầy những đường gân máu: “Cửu Châu hoàng thúc, tại sao ngươi lại giết phụ hoàng ta?”

“Ngươi nói sao, Chân Nhi hảo hoàng chất của ta?”

Thanh âm êm tai biếng nhác vang lên, thấp trầm mà dễ nghe, tràn ngập vẻ dụ hoặc chết chóc của một nam nhân trưởng thành.

Tay, rốt cuộc cũng buông chuỗi kiếm. Bạch y nam nhân đang ngự trên long ỷ, mỉm cười nhưng không hề mang theo tiểu ý: “Đương nhiên là mưu triều oán vị.”

Hắn có gương mặt khá giống Mộ Dung Tứ Hải nhưng niên kỷ trẻ hơn, mái tóc đen nhánh như mực buộc ngay ngắn chỉnh tề phía sau. Diện mạo toát lên một loại khí chất thuộc dòng dõi đế vương, ung dung lãnh khốc, sống mũi thẳng tắp, biểu trưng cho cuồng vọng không cần nói thành lời.

Đôi môi lại rất mỏng, khóe miệng hơi cong lên, càng đẹp hơn so với khi không cười. Nhìn kỹ mới phát hiện mặt cười kia mang theo sự tàn nhẫn của sư tử lúc đùa bỡn con mồi.

Nam nhân hảo chỉnh dĩ hạ (dù bạn vẫn ung dung) thưởng thức biểu tình như mãnh thú bị vây khốn của thiếu niên thái tử Mộ Dung Chân, rút ra một dải khăn tang bằng lụa trắng thuần tinh tế, chậm rãi lau bàn tay vừa cầm kiếm của mình, tiếp tục mỉm cười.

“Chân Nhi ngươi không cần dùng ánh mắt như vậy trừng ta. Nói cho ngươi biết, ta chờ đợi ngày này đã nhiều năm rồi..”

Hắn không chút lưu tình thúc chân vào thi thể: “Luận tài trí, luận võ công, luận mưu lược trị quốc, phương diện nào ta cũng đều vượt xa phụ hoàng ngươi. Chỉ vì hắn chào đời trước ta vài năm, liền lấn át mọi tài năng của ta vào bóng tối. Mộ Dung Cửu Châu này tuyệt không chấp nhận số phận như vậy.”

Lạnh lùng nhìn thi thể, hắn cười khẩy, đằng sau tiểu dung kia tích tụ chồng chất bao nhiêu oán hận sâu dày, mãnh liệt đến mức khiến người khó có thể làm ngơ: “Hoàng huynh, ta cho ngươi được toàn thân, đã là chí tình chí nghĩa với người rồi.”

Mộ Dung Chân trừng đến tròn mắt muốn nứt ra, rống giận: “Ngươi giết huynh đoạt vị, thiên lý bất dung. Còn dám loạn thần tặc tử các ngươi nữa, nhất định sẽ gặp báo ứng, nhất định như thế!”

Đột nhiên lại điên cuồng giãy dụa một lần nữa, khí lực vô cùng lớn. Thị vệ kiềm chế hắn không ngờ hắn vẫn còn dám phản kháng, cuối cùng cũng để hắn thoát ra được.

Mộ Dung Chân siết chặt quyền xông về phía trước, mắt thấy đã chạm đến mũi của Mộ Dung Cửu Châu, Mộ Dung Cửu Châu chỉ cười nhạt, cũng không né tránh.

Trước mắt mọi người bỗng dựng hoa lên, một thân ảnh phóng ra từ liêm trướng sau lưng Mộ Dung Cửu Châu, đứng chắn trước mặt hắn.

Nắm đấm bị một bàn tay gạt gao chụp lấy, khó lòng tiến thêm dù chỉ nửa phân.

Ngực kịch liệt đau đớn, truyền đến hai tiếng “rắc rắc”, xương sườn đã vỡ vụn.

Mộ Dung Chân ngã xuống, máu tươi từ trong miệng trào ra, nỗ lực ngẩng cao đầu, nhìn kẻ đứng chắn trước người của hắn

Một nam nhân trường thân ngọc lập (cao ráo mảnh khảnh), diện mục lại không mấy lương thiện.

Hắn nhớ nam nhân này tên là Đàm Tiếu, là kẻ vừa được Mộ Dung Cửu Châu tiến cử mấy tháng trước, tiếp nhận cương vị thống lĩnh thị vệ chưởng quân cấm quân trong cung thành, cũng là đồng lõa lớn nhất bức vua thoái vị đêm nay.

Tất cả, đều đã sớm được sắp đặt.

“Chân Nhi, xương sườn bị gãy, đau lắm phải không a “

Mộ Dung Cửu Châu ngấm nghĩa nhân thần từ phần nộ chuyển thành tuyệt vọng của thiếu niên, tâm tình tựa hồ thập phần khoái trá: “Ngươi chỉ mới mười lăm tuổi, hoàng thúc cũng không nỡ để ngươi chịu khổ, sẽ thành toàn cho ngươi.”

Dải khăn lụa sau khi lau xong ngón tay cuối cùng, liền bị ném xuống đất. Thanh âm vẫn lười biếng như cũ, lại mang theo tiểu ý.

“Người đâu, tiền thái tử lên đường.”

2. Chương 2

Nhìn thiếu niên ban nãy còn sống sót giãy giụa bị thị vệ không ngừng siết chặt khăn lụa, dần dần bất động, rồi biến thành một cỗ thi thể lạnh băng. Đàm Tiểu mí mắt khẽ giật.

Mộ Dung Cửu Châu, quả nhiên là loại người tàn khốc vô tình gấp bội phần so với tưởng tượng của hắn...

“Đàm tiên sinh, ngươi đang nghĩ gì a?”

Thanh âm lười biếng đột ngột xuyên thấu mạch suy tưởng của hắn. Đàm Tiểu chợt phát lãnh, quay đầu nhìn nam nhân ngồi trên long ỷ.

Mộ Dung Cửu Châu đang chống tay nâng cằm, hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa cằm, mục quang sắc lạnh mang theo một tia giễu cợt nhàn nhạt: “Đàm tiên sinh đang thương cảm cho hài tử kia?”

Đàm Tiểu biết Mộ Dung Cửu Châu không có nhi tử.

Thậm chí, còn chưa lập phi, ngay cả thị thiếp cũng không.

Đừng nói trong hoàng thất, ngay cả dân gian, nam nhân như Mộ Dung Cửu Châu, ba sáu tuổi vẫn cô độc không thể không tử, đều hoàn toàn bị xem là dị số.

Huống hồ, đây còn là một hoàng thúc chi tôn tuần mỹ bất phạm thân phận hiển hách.

Căn cứ vào những gì Đàm Tiểu thu thập được, từng có không ít triều quan vì để lấy lòng Mộ Dung Cửu Châu, dâng tặng hắn bao nhiêu mỹ nữ tuyển mộ từ các châu các phủ.

Mộ Dung Cửu Châu đều thu nhận họ, nhưng thường thì qua ngày hôm sau, thi thể mỹ nữ liền bị hạ nhân vứt ra ngoài từ cửa sau Hoàng phủ.

Sau đó, mỹ nữ lại đổi thành thiếu niên tuần tú, nhưng cũng không thoát khỏi số phận tử vong.

Vì vậy mà triều đình lẫn dân gian dần dần nổi lên một bí mật đối với nam nữ mỹ sắc Mộ Dung Cửu Châu đều không nổi lên dục vọng, là một kẻ bất lực.

Lời đồn đãi càng lan truyền càng lợi hại, cuối cùng đến tai lão hoàng đế.

Lão hoàng đế muốn nhi tử mau chóng thú phi, lại bị Mộ Dung Cửu Châu một câu “không có hứng thú” cự tuyệt tại chỗ.

Có lẽ bởi vì vậy mà lão hoàng đế nguyên bản vẫn đang phân vân nên chọn ai giữa Mộ Dung Tứ Hải và Mộ Dung Cửu Châu hai người con của hoàng hậu để kế vị, rốt cuộc hạ quyết tâm, truyền ngôi cho Mộ Dung Tứ Hải.

Mà Mộ Dung Cửu Châu, vẫn khăng khăng làm theo ý mình, sống cuộc sống thanh tâm quả dục. Chỉ là có thêm một thú vui, thích thu dưỡng những cô nhi bị bỏ rơi trong kinh thành.

Điều này tựa hồ càng chứng minh lời đồn đại là sự thực. Mộ Dung Cửu Châu đích xác đã đánh mất năng lực cơ bản nhất của nam nhân, cho nên đối với nam nữ đều không dậy nổi ham muốn. Cũng bởi vì vô pháp có hài tử, mới đặc biệt thích thu nhận cô nhi.

Huynh đệ cùng mẹ với hắn, hoàng đế đời thứ sáu của Kim Thịnh hoàng triều Mộ Dung Tứ Hải, có lẽ chính là vì duyên cớ này, sau khi đăng cơ chiếu theo lệ pháp, cắt đất phong vương cho chúng huynh đệ, phân phiên tước quyền, duy chỉ đặc biệt ân chuẩn cho Mộ Dung Cửu Châu lưu lại trong kinh thành, phong hiệu Thái Bình.

Trồng hoa, nuôi chim, thu dưỡng vài cô nhi, cách năm ba hôm lại đi xem hí kịch... Mộ Dung Cửu Châu xem ra đích thực an an ổn ổn đắm đuối chức vị Thái Bình vương gia tầm thường kia.

Một kẻ vô pháp sinh con nối dõi hoàng tộc, hẳn là không có động cơ cùng dã tâm soán vị.

Mộ Dung Tứ Hải đối với biểu hiện của Cửu Châu cực kỳ hài lòng. Hắn đại khái không ngờ được, một lúc sơ suất, lại tự rước họa sát thân vào người sau này.

Nhìn hắn chết không nhắm mắt, cũng đủ biết hắn đến lúc thân vong vẫn không hiểu, tại sao hoàng đế cùng một mẹ của hắn, hoàng đế bình thường sống đời ẩn dật không màn chính sự của hắn, lại nhẫn nhịn nhiều năm, rốt cuộc một kiếm đâm vào ngực hắn.

Đàm Tiểu lại cực kỳ minh bạch, cái gọi là Thái Bình vương gia bất quá chỉ là mặt nạ mà Mộ Dung Cửu Châu dùng để che mắt thiên hạ.

Ngay từ ngày đầu tiên bước vào Thái Bình hoàng phủ, hắn đã tận mắt nhìn thấy, Mộ Dung Cửu Châu xắn cao tay áo, đích thân tắm rửa cho nữ oa nhi (trẻ gái) người đầy bùn đất vừa mới nhặt về. Về mặt đây ý cười, hệt như từ phụ.

Thế nhưng tiếp theo, Mộ Dung Cửu Châu đã làm một việc khiến da đầu của Đàm Tiểu tê dại.

Hắn chậm rãi, bóp chặt cái cổ nhỏ nhắn của hài tử kia.

Mãi cho đến khi đứa trẻ đã tắt thở, trên mặt Mộ Dung Cửu Châu vẫn giữ nguyên nụ cười biếng nhác.

Kẻ này điên rồi Trong đầu Đàm Tiểu lúc đó chỉ tồn tại duy nhất ý niệm này.

“... Đàm tiên sinh!”

Thấy nam nhân trước mặt vẫn còn trầm tư, Mộ Dung Cửu Châu lần thứ hai lên tiếng, từ trong đáy mắt sát khí chợt lóe lên như thiểm điện.

Hắn không thích có người phớt lờ sự tồn tại của hắn.

Ba tháng trước nam nhân này tự đến hoàng phủ tiến cử, nói rằng muốn trợ giúp hắn hoàn thành đại nghiệp, hắn kỳ thực căn bản không quen không biết. Những gì hắn biết về Đàm Tiểu, chỉ đơn giản đến từ thủ hạ mật thám.

Ba mươi tuổi, song thân qua đời, chưa thành gia, là một nam nhân vô cùng bình thường.

Không bình thường, chính là lai lịch của Đàm Tiểu Đương gia của võ lâm “Kỳ môn”.

Mộ Dung Cửu Châu không hề xa lạ gì “Kỳ môn”.

Thực ra, chỉ cần có chút kinh nghiệm giang hồ, tất sẽ biết sự lợi hại của “Kỳ môn”.

Kỳ môn độn giáp, tinh thông y độc... Phàm là nhắc đến kỳ tài dị sĩ, mười người thì có đến tám chín người xuất thân từ “Kỳ môn”.

Cho nên, khi hắn mang bộ mặt bình thường này, tự xưng Đương gia “Kỳ môn” Đàm Tiểu không mời mà đến, tươi cười nguyện ý phò trợ mình bức vua thoái vị, Mộ Dung Cửu Châu cân nhắc trước sau, cuối cùng đáp ứng.

Giết vua thì dễ, nhưng muốn ổn định triều cương lại rất khó.

Đàm Tiểu dâng lên hắn một loại kỳ dược tên “Trung hồn cổ”, chính là diệu dược dùng để đối phó với những kẻ đối lập trong triều. Khiến hắn có thể khống chế đám thần tử không phục hắn, sau đó mới dần dần thay bằng thể lực thân tín nhiều năm của mình. Không cần phải máu chảy thành sông khiến thiên hạ oán hận,

mà vẫn đạt được mục đích ban đầu.

Tốn ít khí lực nhất, lại có thể làm nên đại sự hoàn mỹ nhất, luôn là nguyên tắc tối thượng của hắn.

Đương nhiên Mộ Dung Cửu Châu biết rõ trên đời này không có bữa cơm nào không trả tiền.

Đàm Tiểu giúp hắn, tự nhiên sẽ có điều kiện.

Hắn hít sâu một hơi, phất tay ra hiệu bảo thị vệ mang thi thể Mộ Dung Tứ Hải và thái tử ra khỏi tử cung. Nhìn Đàm Tiểu: “Đàm tiên sinh, người từng nói đợi ngày thành bá nghiệp, sẽ đưa ra một yêu cầu với bốn hoàng. Người nói đi.”

Thật hiếu kỳ, trên đời có chuyện gì có thể khiến một Đàm Tiểu cao thâm mạc trắc phải bó tay chịu thua, yêu cầu trợ giúp?

3. Chương 3

Đàm Tiểu rất nhanh khôi phục vẻ trấn định.

Hướng về nam nhân trên long ỷ ôm quyền hành lễ, tươi cười thốt ra hai chữ, ngắn gọn, rõ ràng, hữu lực.

“Bình, phù.”

Nhãn tình biếng nhác của Mộ Dung Cửu Châu hoàn toàn biến mất, đôi mắt chậm rãi nheo lại, dưới ánh nến và đèn lồng trong tử cung bắn ra phong mang sắc bén, như hàn kiếm rời vỏ đâm thẳng vào Đàm Tiểu.

Thần thái kia, gọi Đàm Tiểu nghĩ đến một con mãnh sư đang chuẩn bị nhào đến giết chết con mồi.

“Hoàng gia, ngài không hề nghe lầm, Đàm mỗ không cần thứ gì khác, chỉ muốn mượn binh phù dùng một lần.”

Đàm Tiểu rõ ràng cố ý nhấn mạnh hai chữ “Hoàng gia”, không chút che giấu khí thế bức bách. Mộ Dung Cửu Châu muốn chân chính lên ngôi hoàng đế, không chế đại cục, vẫn phải nhờ hắn hạ cổ độc đám triều thần.

Nhanh chóng phân tích tình thế, vẻ tức giận vì bị uy hiếp chỉ thoáng qua trong nháy mắt, Mộ Dung Cửu Châu thu lại sát tâm, trở về bộ dáng lười biếng kia, ngón tay khẽ vuốt ve tay vịn, mạn bất kinh tâm (thờ ơ) cười hỏi: “Trẫm đã đáp ứng Đàm tiên sinh, thì nhất định sẽ không thất tín. Chỉ là, Đàm tiên sinh cần

binh phù để làm gì?”

Mục quang như chiêm, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm tư của Đàm Tiểu, lạnh lùng hừ một tiếng: “Lẽ nào Đàm tiên sinh cũng muốn ném thử tư vị làm hoàng đế?”

Đàm Tiểu cười ha ha: “Hoàng gia thật biết đùa. Đàm mỗ là người trong giang hồ, quen thói lười nhác, nào có hùng tâm tráng chí bậc đó? Cả gan hỏi binh phù, chỉ là muốn mượn hai vạn đại quân của Hoàng gia tấn công Huyền Thiên Phủ.”

“Huyền Thiên Phủ?”

Đối diện với biểu tình nghi hoặc của Mộ Dung Cửu Châu, khuôn mặt bình phàm của Đàm Tiểu cư nhiên ửng hồng, một đại nam nhân phóng khoáng bất kham bỗng chốc trở nên xấu hổ như một thiếu niên trẻ tuổi.

“Không giấu gì Hoàng gia, Đàm mỗ năm trước từng có diễm phúc được diện kiến Phủ tông Huyền Thiên Phủ, từ đó đem lòng ngưỡng mộ sâu sắc, thao thức trăm trở, chỉ mong tái ngộ. Đáng tiếc đã dùng hết mưu kế, cũng vô pháp cầu Phủ tông cho Đàm mỗ gặp lần thứ hai. Đàm mỗ chỉ đành ra hạ sách này, mượn đại quân của Hoàng gia, cho dù hủy cả Huyền Thiên phủ cũng phải bức Phủ tông ra mặt. Hoàng gia có điều không biết đó thôi, Đàm mỗ đối với phủ tông có thể nói là đêm ngày tương tư...”

Hắn nhắc tới ý trung nhân, tựa như nước lũ tràn đê không thể kiểm soát, căn bản không để ý tuấn nhan của Mộ Dung Cửu Châu đã bắt đầu phát lãnh

Giỏi cho tên họ Đàm kia, mượn quân đội hoàng gia tôn quý, cư nhiên chỉ để đoạt lão bà giúp hắn. Truyền ra ngoài, nhất định sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Thế nhưng, quân vô hí ngôn...

Mộ Dung Cửu Châu lần thứ hai hít sâu một hơi, ngắt lời Đàm Tiểu vẫn còn đang thao thao bất tuyệt: “Trẫm hiểu rồi, hai vạn đại quân bất cứ lúc nào cũng nghe theo sự sắp đặt của Đàm tiên sinh. A, nữ tử nào lại có thể khiến Đàm tiên sinh quyết phải chiếm được? Có lẽ nhất định là vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương khuynh quốc khuynh thành.”

Đáng tiếc, không một mỹ nhân nào trên thế gian này có thể làm hắn động tâm...

Đàm Tiểu nghe thấy hắn đáp ứng xuất binh, lập tức tâm hoa nở phóng, vẻ mặt si mê, cười nói: “Hoàng gia ngài nói không sai, hắn tên là Tô Khuynh Quốc, quả thực người cũng như tên, khuynh quốc khuynh thành. Ách, bất quá, hắn cũng không phải nữ tử gì, mà là một đại nam nhân đỉnh thiên lập địa.”

Nam nhân?! Mộ Dung Cửu Châu trợn mắt nhìn Đàm Tiểu, nhớ lại một phen nồng tình mật ý mà hắn vừa bộc lộ, đột nhiên cảm thấy buồn nôn như thể ăn phải một con ruồi chết.

Cách đó ngàn dặm, bên trong Huyền Thiên phủ, ngay tại Bích Hàn tuyền, dưới bầu trời đầy sao, một người nào đó đang tắm rửa đột nhiên hắt hơi liền hai cái, tư thái và thanh âm khi hắt hơi vẫn cực kỳ ưu nhã.

“Phủ tông, ngài lạnh sao?”

Thị nữ vẫn luôn quỳ bên cạnh rải đầy huệ lan vào ôn tuyền, khẩn trương ngẩng đầu hỏi, liền nhìn thấy nam tử tuần mỹ vô trù đang ngâm mình trong nước, thân thể không chút tỳ vết xoay người đối mặt với nàng.

Từng giọt nước kết thành chuỗi minh châu đọng trên mái tóc đen nhánh.

Trên vầng trán cao cao, đôi mày kiếm thẳng tắp hơi xếch lên chột khe nhíu lại rồi giãn ra, tựa như thần long thăng thiên, nói không hết vẻ đẹp tiêu sái dương cương nam tính.

Tuy đã hầu hạ người này tắm rửa nhiều năm, nhưng bất hạnh thay, nàng vẫn chưa tu luyện được cảnh giới định lực siêu cường như lão tăng nhập định của nam bộc bên cạnh. Hai má nhanh chóng ửng đỏ, nàng liền cúi đầu, nhưng vẫn nhìn không chớp mắt.

“Ô Tuyền, người đã thấy Phủ tông lạnh bao giờ chưa?”

Thanh âm trong trẻo trẻ tuổi vang lên trên đỉnh đầu nàng, thần khí tự cao tự đại, nhưng tuyệt không khiến người khác cảm thấy khó chịu, trái lại còn cho rằng trời sinh hẳn nên cao ngạo như vậy.

“Bằng kinh nghiệm nhiều năm của ta, hắt xì hai cái, nhất định là có người nói xấu sau lưng ta. Hừ, ai lại to gan như vậy?”

Chủ nhân của thanh âm, từ trong ôn tuyền sải bước lên bờ, cả người ướt đẫm thủy châu, cứ thế xích lõa nằm lên đệm tơ tằm trắng tuyết thơm ngát đã chuẩn bị từ trước, chẳng hề bận tâm hai thị tòng một nam một nữ đang bận rộn lau khô thân thể cho hắn.

Đó là một thân thể thon dài vẫn còn mang theo vẻ thiếu niên non nớt lại hòa lẫn nét chững chạc của nam nhân trưởng thành, mũi hoặc vô song, dưới ánh sao sáng lên một màu trắng ngà tuyệt mỹ. Không may mắn run sợ trước đêm đông lạnh giá, vững vàng như ngọn thương.

Đường nét ưu nhã của cơ thể cũng không quá phát triển, nhưng vóc dáng cân xứng, có thể nói là hoàn hảo. Bên dưới bờ vai rộng và mạnh mẽ của một nam tử thành niên, hai hàng xương quai xanh hõm sâu mang theo phong tình khiến người cuồng si, đường cong từ khuôn ngực mịn màng săn chắc càng xuống càng thu nhỏ dần, cuối cùng kết thúc tại thắt lưng mảnh mai, sau đó tiếp tục nở ra nơi bờ mông duyên dáng, kích thích người tơ tưởng ái muội...

“Ô Tuyền, người lại chảy máu mũi rồi.”

Tô Khuynh Quốc diện vô biểu tình, hai chân bỗng nhiên điểm nhẹ phi lên, cách đệm tơ cả thốn hần sợ nhất là đồ vật bị máu vấy bẩn.

Nam bộc cũng không trách móc, tiếp nhận khăn từ tay Tô Tuyền, giúp Tô Khuynh Quốc đang lơ lửng giữa không trung lau khô nửa thân dưới.

“Tô Ki, vẫn là định lực của người tốt hơn.” Vô cùng bình thản khích lệ một câu. Cánh tay vốn luôn rất ổn định của Tô Ki bất chợt thoáng run lên, hần hít thở thật sâu, ép buộc chính mình phải tĩnh tâm lại.

Chủ nhân chỉ có hứng thú với võ học này của hần, sẽ không thể nào hiểu được, mỗi ngày để đối diện thân thể hoàn mỹ tuyệt luân này, hần cần phải dùng biết bao nhiêu khí lực mới có thể khắc chế dục niệm của mình.

Bất quá, có thể trở thành nô bộc thân tín của chủ nhân, hần cam lòng chịu đựng loại dần vặt ngọt ngào này, bao lâu cũng được.

4. Chương 4

Được Tô Ki khoát lên người hần bộ y sam màu thiên thanh rộng rãi phiêu dật, Tô Khuynh Quốc nghiêng người ngồi trên giường đá bên bờ suối, nhân nhả bắt chéo cặp đùi thon dài xinh đẹp, xoay đầu để Tô Ki ở sau lưng tiện bề lau khô mái tóc dài cho hần, một bên tủm tỉm cười hưởng thụ chút điểm tâm khuya tinh xảo do Tô Tuyền đem đến.

Bánh ngọt ngũ sắc rực rỡ, tỏa ra hương vị mê người. Vừa nhìn, nước bọt của hần đã nhanh chóng dâng trào.

Ngoại trừ luyện công, vật thứ hai có thể hấp dẫn hần chính là mỹ thực, nhất là bánh ngọt mút quả đủ màu sắc do đích thân Tô Tuyền làm ra.

Cho nên, chút khuyết điểm hay chảy máu mũi trước mặt hần của Tô Tuyền, cũng có thể độ lượng bỏ qua.

“Thiên tăng cao bánh quế hoa bánh hạt sen này ăn ngon thật, ngày mai ta muốn ăn nữa.” Hồi tưởng lại mỹ vị, liếm vụn bánh trên môi, tay lại vươn tới bắt lấy cái bát sứ xanh trắng còn lại.

“Nga... bánh trôi nước với khoai tím, long nhãn, thạch anh này cũng không tồi...”

“Phủ tông, từ từ ăn, coi chừng mắc nghẹn.” Tô Tuyền che miệng cười, pha một chén dĩa sơn trà hái từ khe đá nơi vách núi ở Huyền Thiên nhai cho Tô Khuynh Quốc uống. Trong đôi mắt loàn loàn như trăng non tràn đầy vẻ sủng nịch.

Cho dù trước mặt người ngoài có cuồng vọng thế nào, bên trong Khuynh Quốc căn bản vẫn là một hài tử.

Tô Khuynh Quốc còn rất trẻ, tháng trước vừa qua sinh thần hai mươi tuổi, kể từ ngày hân tiếp nhận chức vị Phủ tông Huyền Thiên phủ đến nay đã tròn hai năm.

Trong các đời Phủ tông Huyền thiên phủ, Tô Khuynh Quốc là người trẻ nhất, cũng là người xuất sắc nhất.

Tô Tuyền vẫn nhớ rõ ngày đó hai năm trước, chúng đệ tử Huyền Thiên đều tập hợp trong phủ, chúc thọ lão Phủ tông, đồng thời luận bàn võ nghệ, quan sát tiến độ luyện công.

Bình thường lười biếng cầu thả, không phô diễn tuyệt kỹ hơn người, Tô Khuynh Quốc cũng bị lão Phủ tông bức đến phải uể oải vào cuộc tỷ thí. Mọi người vốn chờ xem kịch vui, không ai ngờ được Tô Khuynh Quốc lại như thanh tuyệt thế thần kiếm rời vỏ liền tung hoành, đoạt hết mọi hào quang.

Ngay cả người kế nhiệm lão Phủ tông định trước cũng không thể tiếp nổi mười chiêu của Tô Khuynh Quốc.

Sau loạt trận đấu đó, không một ai dám xem thường Tô Khuynh Quốc nữa.

Nàng cùng mọi người ngoài chấn kinh ra, đều không hiểu, Tô Khuynh Quốc vẫn còn quá trẻ, làm sao đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất trong võ học như thế.

Đại khái, đây chính là kỳ tài thiên phú mà lão Phủ tông nói sao? Khiến người không thể đồ kỵ, chỉ có thể ngưỡng mộ bội phục.

Bất quá thiên phú của Tô Khuynh Quốc cũng chỉ giới hạn trong võ học, những phương diện khác trong cuộc sống lại vụng về vô tri, thường khiến nàng và Tô Ki phải đổ mồ hôi lạnh.

Tỷ như, Tô Khuynh Quốc không biết tự tắm, không biết tự chải đầu, không biết phải đun sôi nước mới có thể pha trà, thậm chí không biết mặc y phục mang hài tất sao cho ra hồn.

Chỉ cần nàng cùng Tô Ki nhất thời bất cẩn, người trong phủ có thể bắt gặp phủ tông cao quý tuần mỹ như thần của bọn họ tóc tai bù xù, đi chân trần, tay áo bên dài bên ngắn, nhàn rỗi đi dạo xung quanh.

Có lúc còn để lộ cả một mảng ngực lớn hoặc khoe cả nửa bắp đùi trắng mịn bất mắt...

Nàng biết Tô Khuynh Quốc không sợ lạnh, nhưng nam tử nữ nhân trẻ tuổi trong phủ thì máu mũi phun trào, hồ tư loạn tưởng, cũng đủ khiến nàng và Tô Ki đau đầu.

Rốt cuộc phải đến bao giờ, Tô Khuynh Quốc mới có thể học được cách tự chăm sóc mình?

Nên tìm một nữ nhân như thế nào, mới có đủ tư cách thành thân cùng Tô Khuynh Quốc, chăm sóc cái người khi thì kiêu ngạo duy ngã độc tôn, khi thì giống như hài tử vĩnh viễn không lớn này?...

Tô Tuyền càng nghĩ càng xa, hoàn toàn không phát giác tâm tư của mình đã đủ tư cách trở thành một bà mẹ chuẩn mực luôn làm tròn trách nhiệm, nghe thấy Tô Khuynh Quốc bị sắc bánh ngọt đến nỗi phải liều mạng ho khan mới hoàn hồn lại.

“Đã nói ăn từ từ, có ai giành với ngài đâu!”

Nàng cùng Tô Ki vội vỗ vỗ lưng Tô Khuynh Quốc giúp hắn thuận khí, còn đoạt lấy nửa miếng bánh mạch nha hoa mà hắn vẫn giữ chặt không buông, nghiêm mặt: “Không được ăn nữa.”

Tô Khuynh Quốc lập tức phụng phịu, đôi mắt đen láy tràn ngập vẻ cầu khẩn: “Cho ta cắn một miếng nữa thôi có được không?”

“Không được!” Sao lại có loại Phũ tông không có khí độ như vậy, chỉ vì nửa miếng bánh liền cam nguyện khom lưng? Tô Tuyền cảm thấy mình quả thực không thể dung túng hắn nữa.

Nhu hòa vô dụng, thần sắc Tô Khuynh Quốc biến đổi cực nhanh, nhanh đến kẻ khác cơ hồ không kịp thích ứng. Đuôi mày khóm miệng đều thật uy nghiêm, chỉ chỉ miếng bánh mạch nha, khí thế凛冽: “Ta là Phũ tông.”

Đối với thân phận phũ tông này, hiểu biết của Tô Khuynh Quốc chỉ đơn thuần dừng lại ở công dụng đòi bánh với Tô Tuyền mà thôi.

Hắn khoái trá rung đùi, nhìn nét cười trên mặt Tô Tuyền dần cứng lại, đột nhiên đoạt lấy bánh rồi phi người bay lên. Thân hình thoáng chốc hoá thành chín nhân ảnh màu thiên thanh.

Ngoại trừ chính Tô Khuynh Quốc, không ai có thể nhận ra trong chín nhân ảnh kia người nào mới là bản tôn của hắn.

“Xem người ngăn được ai? Ha ha!”

Tô Tuyền và Tô Ki nhất tề kinh hô: “Huyền long cứu ảnh, mê thiên hoặc địa!”

Lần trước khi Tô Khuynh Quốc thi triển thân pháp khinh công này, vẫn chỉ có thể hóa ra bảy thân ảnh. Không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn, đã tu luyện đến cảnh giới cao nhất chín ảnh tử đều hiện ra. Cho dù lão phũ tông còn tại thế, bất quá chỉ có thể hóa ra sáu ảnh mà thôi.

Chín cái bóng kia đặc ý nhìn hai người trợn mắt há mồm, ngổn vào miệng miếng bánh mạch nha, sau đó nhanh chóng hợp nhất.

“Rốt cuộc cũng ăn xong.” Tô Khuynh Quốc cười ầm lên, quay về tẩm cư (phòng ngủ) của mình trong rừng, trước khi đi còn không quên phát tay áo cuốn lấy chén đã sơn trà kia.

“Tô Tuyền, nhớ là ngày mai ta vẫn muốn ăn thiên tăng tô.”

Dõi mắt theo bóng lưng cao gầy thanh tú dần mất hút giữa rừng sâu, Tô Tuyền lại nhìn Tô Ki, không hèn mà cũng lắc đầu, bất giác thở dài một lượt.

5. Chương 5

Tờ mờ sáng, những tia nắng đầu tiên đã xuyên qua màn mây, kim quang trải dài khắp núi non trùng điệp, soi sáng từng ốc vũ (tòa nhà) trên Huyền Thiên Nhai. Mái xanh ngói đen, trong sự trầm lắng lại mang theo khí chất thanh cao giản dị vô hạn.

Vách núi bên sườn Đông dựng đứng hiểm trở, tựa như đao tước rìu tạc. Đỉnh núi là một phiến sơn thạch bằng phẳng như bàn cờ, nhô ra giữa không trung.

Đứng trên đỉnh núi phóng tầm mắt, nhìn thiên hạ chúng sinh đều bé nhỏ, bất giác cảm nhận không còn gì có thể hùng vĩ hơn.

Tô Khuynh Quốc sừng sững đứng trên thạch đài giữa không trung.

Tóc đen vấn cao, cổ định bằng thanh ngọc phi vân quan, càng thêm phần uy nghi quý khí. Một thân y sam thiên thanh kiêu dũng thoát nhìn đơn giản, nhưng nói không hết có bao nhiêu ưu nhã thư thái. Bên ngoài khoát sa y trong suốt màu đồng. Mây bông sương ảo, thi thoảng lại lướt quanh người Tô Khuynh Quốc, quyến luyến cuốn theo sa y, phiêu dật không giống phàm nhân.

Đắm mình trong dương quang chói lọi, Tô Khuynh Quốc hai mắt khép hờ, hai tay nắm chặt thành thủ quyết giao nhau trước ngực, cả người như một bức tượng cẩm thạch được tinh tế chạm khắc, bất chấp gió núi buốt lạnh, không chút suy suyển.

Chỉ thấy một khuôn mặt tuấn mỹ vô song minh nhuận như châu ngọc, ửng ửng ngời sáng, bảo tướng trang nghiêm.

Mỗi sáng sớm, đến thạch đài tĩnh luyện tâm quyết, là giờ luyện công bắt buộc của Tô Khuynh Quốc.

Dương quang nóng dần, khoảnh khắc một tia nắng hoàng kim rơi trên hàng mi Tô Khuynh Quốc, hần đột nhiên mở mắt.

Quang hoa trong trẻo toát ra từ đôi nhãn châu kia, hoàn toàn vượt xa niên kỷ của hắc, thấu triệt thiên địa tạo hóa.

Khỏe miệng cong lên mang theo tiểu ý, hai cánh tay duỗi thẳng, dưới chân phảng phát một cỗ lực đạo vô hình chậm rãi nâng hắc lên cao, cách mặt đất nửa thước, đứng giữa không trung.

Một thanh đoản sáo huyết sắc không rõ làm từ chất liệu gì từ tay áo bên phải của hắc trượt vào bàn tay. Đầu ngón tay nhẹ xoay chuyển, phất tay, đầu trước đoản sáo bất ngờ dài ra, uốn lượn thành một sợi roi da huyết sắc dài chín thước, rộng cỡ hai ngón tay.

Đầu roi sắc bén xé gió, phá tan mây mù xung quanh, pháp tướng vốn nghiêm trang của Tô Khuynh Quốc giữa màn huyết ảnh biến ảo của roi da lại mang theo vài phần tà mị.

“Diệt thần”

Hắc quát một tiếng, cửu ảnh phân phi, tiên ảnh rợp trời như sóng lớn tràn dâng.

Đỉnh núi lập tức cát đá mịt mù, phong vân cuộn cuộn. Bầu trời vốn dĩ mênh mông quang đãng thoáng chốc trở nên u ám, mây đen bao phủ, mơ hồ nghe được cả tiếng sấm rền.

Mỗi một roi, gần như xé nát thiên địa.

Sợi roi tên “Diệt thần”, hàm ý vạn vật đều bị hủy diệt.

Một mặt hàn quang kinh người bỗng nhiên lóe lên nơi đồng tử Tô Khuynh Quốc. Bất ngờ lộn người trong không khung, huyết tiên khuấy đảo khí lưu, phát ra tiếng rít, uy mãnh như thiên long càn quét khối đá lớn cách đó mấy trượng.

Những nơi tiên ảnh đi qua, sơn thạch cứng rắn trên mặt đất như gặp phải địa chấn, lập tức xuất hiện những rãnh sâu, lan khắp trong ngoài tảng đá, sau đó bên ngoài tảng đá cũng phát ra những tiếng “rắc rắc”, vô số khe nứt chạy dọc từ dưới lên trên.

“Phủ tông, là chúng ta!” Một tiếng gào to đúng lúc vang lên.

Tiên ảnh bao thiên phủ địa cùng nhân ảnh lập tức biến mất. Mây đen tập trung dày đặc quanh đỉnh núi nhanh chóng tản ra, trả lại nền trời trong xanh vô tận, tựa hồ vừa rồi chưa từng phát sinh chuyện gì.

Chỉ có Tô Khuynh Quốc vẫn nắm chặt trường tiên trong tay, vận chân khí giữ thân lơ lửng giữa không trung, nhú mắt nhìn những người đầu đầy cát bụi, chật vật bước ra từ phía sau tảng đá lớn kia.

“Tô Ki, ta đã nói lúc ta luyện công, bất kỳ ai cũng không được đến nơi này quấy rầy sao?” Khuôn mặt tuần mỵ không mang theo nét cười, dị thường hàn khốc.

Tô Ki sợ hãi quỳ xuống, sau lưng hắn, hai nam tử trung niên nga quan khoan bào (áo rộng mũ cao) cúi rạp người hành lễ, cung kính nói: “Tô sư thúc, không liên quan Tô Ki, là hai chúng ta có việc gấp cần báo, kiên quyết buộc hắn dẫn chúng ta tới. Sư thúc nếu muốn phạt, thì hãy phạt chúng ta.”

“Hừ, Cừu Nhược Ngân, Sở Tín, lá gan các người càng lúc càng lớn rồi.”

Tô Khuynh Quốc rút cuộc cũng thu hồi Diệt Thần trường tiên, đạp vài bước giữa không trung, nhàn nhã như mới tản bộ về từ đình viện, ung dung đáp xuống trước mặt hai người.

Tô Khuynh Quốc tuổi còn trẻ, nhưng bối phận lại cao.

Hai mươi năm trước, lão phủ tông đã qua bảy mươi tuổi vân du hồi phủ, còn mang theo một tiểu hài tử vẫn còn quần tã về, tuyên cáo hắn chính là đệ tử quan môn (đệ tử giữ trong phủ, không bước ra giang hồ, ở đây nghĩa là đệ tử cuối cùng lão phủ tông thu nhận) Tô Khuynh Quốc.

Lúc đó, nhiều đồ tôn của lão phủ tông đều đã hành tẩu giang hồ, một tiếng hét ra phong vân. Tiểu oa nhi này xuất hiện, chắc chắn sẽ mang đến không ít lạc thú cho cuộc sống nhàn chán vô vị của người trong Huyền Thiên phủ.

Tô Khuynh Quốc khi còn bé đã tuần tú phi phạm, trên dưới Huyền Thiên phủ không ai không xem tiểu oa nhi như kim đồng này là bảo bối mà sủng ái. Đặc biệt là hai người Cừu, Sở trước mặt, thương yêu Tô Khuynh Quốc nhất. Hễ chuyện do tiểu sư thúc này mở miệng, cho dù là sao trên trời hai người cũng sẽ hái xuống.

Ngay cả khi thân phận Tô Khuynh Quốc được như ngày hôm nay, đã là người đứng đầu Huyền Thiên phủ, nhưng trong mắt hai người, hắn thủy chung vẫn là hài tử năm nào, kéo kéo ống quần họ làm nũng đòi kẹo.

Cho nên lúc này thấy Tô Khuynh Quốc nghiêm mặt, liềm mạng bày ra dáng vẻ trưởng thành, hai người tuy tỏ thái độ vô cùng cung kính, khiêm tốn dừng tai nghe chỉ giáo, khóe miệng lại nhin không được hiện lên nụ cười sủng nịch

Tiểu sư thúc của bọn họ a, quả thật càng ngày càng hiển lộ thần khí.

“Khụ... Bỏ đi! Các người thừa biết, ta sẽ không trách phạt các người mà!”

Từ tận đáy lòng, Tô Khuynh Quốc vẫn luôn rất thích hai người sư đệ như phụ huynh này, bất đắc dĩ thanh thanh yết hầu, bàn tay khẽ nâng, một cỗ lực đạo vô hình nhu hòa thuần hậu không gì sánh được mạnh mẽ bức hai người đứng thẳng dậy.

“Các người nóng lòng gặp ta, rốt cuộc là có chuyện gì?”

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cừu Nhược Ngân thu lại ý cười, hỏi: “Tô sư thúc, người còn nhớ kẻ tên Đàm Tiểu không?”

Tô Khuynh Quốc lắc đầu.

Sở Tín thở dài: “Chính là kẻ tự xưng Đường gia ‘Kỳ môn’ mấy lần đến Huyền Thiên nhai, muốn cầu kiến Tô sư thúc người a.”

Thấy Tô Khuynh Quốc vẫn như cũ bày ra vẻ mặt ta không biết gì hết, Sở Tín một lần nữa xác nhận tiểu sư thúc tuần mỹ như thiên kiều của hắn quả thật ngoại trừ võ học cùng mỹ thực ra, còn lại không hề đem bất cứ chuyện dư thừa nào ghi vào trong đầu cả.

Hắn tiếp tục nhắc nhở: “Hôm mà quán mỹ ‘Lão Điền’ dưới chân núi khai trương, Tô sư thúc người cũng dẫn chúng ta xuống thử. Nhưng lúc đó quá đông khách, sư thúc đợi nửa ngày vẫn chưa đến lượt mình được ăn mỹ, sau đó không phải có một vị khách qua đường lạ mặt đem một bát đến mời người sao?”

“A a!!!! Ta nhớ ra rồi!”

Tô Khuynh Quốc bình tĩnh đại ngộ, hai mắt phát sáng: “Phải, phải, nước chấm rưới lên trên sợi mỹ của lão Điền quả thật hương vị tuyệt hảo. Hương bảo ngư cùng tương đậu biện (1) ngũ vị, nghe thôi đã khiến người nuốt nước bọt ... A, đúng rồi, Tô Ki”

Hắn phát tay gọi người vẫn còn quỳ dưới đất: “Người xuống núi mua hai bát về làm điểm tâm cho ta. Nhanh đi!”

Cừu Nhược Ngân nỗ lực đè nén cơ mặt đang co giật, nhìn theo Tô Ki về mặt ai oán lao xuống núi mua mỹ, không dám cười ra tiếng.

“Người kia, Tô sư thúc...” Cơ mặt Sở Tín cũng đang kịch liệt co giật: “Sở Tín là muốn nói với sư thúc, người khách qua đường hôm đó chính là Đàm Tiểu. Lúc ấy hắn còn tự giới thiệu danh tính của mình với sư thúc!”

“Người cũng biết, lúc ta bận ăn gì đó, nhất định sẽ không chú ý đến việc khác...” Tô Khuynh Quốc cuối cùng cũng lộ ra chút xấu hổ. (hắc hắc, em thật dễ thương=))))))

“Chúng ta còn nghĩ rằng, sư thúc người bởi vì không thích hắn, mới nói không nhận ra hắn, không chịu gặp mặt hắn. Thế nên sau đó mấy lần Đàm Tiểu cầu kiến, đều cho môn hạ đệ tử ngăn lại.” Cừu, Sở hai người nhìn nhau cười khổ.

“Ta căn bản không nhớ gì cả, sao phải ghét hắn?”

Tô Khuynh Quốc điềm nhiên vô sự nhún nhún vai, bất quá rốt cuộc đã đem tên Đàm Tiểu không may bị hắn nhiều lần vô tình cự tuyệt ngoài phủ cùng với người tặng mỹ liên hệ với nhau, thế nhưng

“Vậy, tại sao hắn lại ba lần bốn lượt muốn gặp ta? Lẽ nào muốn đòi tiền bát mỹ kia? Hừ, quỷ keo kiệt!”

Sở Tín cuối cùng không thể nhịn được nữa, bức xúc nói: “Tô sư thúc, người đừng cứ nghĩ đến bát mỹ kia nữa có được không? Tên Đàm Tiểu này xưa nay hành sự kỳ quái, đến tột cùng là người như thế nào, chúng ta cũng không rõ. Nhưng nếu thân là người đứng đầu ‘Kỳ môn’, người nghĩ hắn sẽ vì một bát mỹ mà dây dưa mãi sao?”

“Sở sư đệ, không được vô lễ trước mặt sư thúc!”

Cừu Nhược Ngân vội quát bảo hắc nhĩ ngừng lại, nghiêm mặt nói với Tô Khuynh Quốc: “Nếu đối phương thực sự là vì đòi tiền mỷ, chúng ta đã sớm đuổi được hắc nhĩ đi rồi. Chỉ là sáng sớm nay, đệ tử Thiên Âm đường cấp báo, Đàm Tiểu kia không rõ đã dùng kế sách gì, cư nhiên hướng tân hoàng đế vừa đăng cơ mượn hai vạn đại quân, nói muốn đánh Huyền Thiên Nhai. Hôm nay đang cầm binh phù đến Kiếm Môn Quan ở biên cảnh triệu tập binh mã.”

Sắc mặt Tô Khuynh Quốc trầm lại.

Huyền Thiên Phủ không phải một tòa thế ngoại cô thành.

Cho dù là đại hiệp tuyệt thế võ công, cũng phải như người thường phải ăn, phải mặc y phục. Những thứ này đều không thể tách rời ngân lượng.

Quy củ trong phủ, nghiêm cấm môn hạ đệ tử học theo lũ ô hợp chốn giang hồ giết người cướp của, cho nên đệ tử Huyền Thiên Phủ, đều tự lực cánh sinh, chen chân vào đủ loại nghề nghiệp, ngoại trừ gánh hát đồ phường, hầu như tỉnh châu nào cũng có sinh ý.

Thiên Âm đường chính là sản nghiệp của một trong những thuộc hạ của Cừu Nhược Ngân, chuyên mua bán tin tức.

Trên cơ bản, một tin tức nếu xuất phát từ miệng Cừu Nhược Ngân, tất không cần hoài nghi tính xác thực của nó.

Tô Khuynh Quốc có thể lý giải vì sao hai sư điệt trước giờ luôn lão luyện này cam nguyện mạo phạm lệnh cấm, cũng phải xông vào đây gặp hắc nhĩ. Đệ tử Huyền Thiên Phủ dù có thần thông quảng đại thế nào đi nữa, chung quy vẫn là thế cô sức yếu, vô pháp địch lại thiên quân vạn mã chinh chiến sa trường vốn được huấn luyện thuần thực.

Nếu thật sự cùng hai vạn đại quân binh đao tương kích, e rằng Huyền Thiên Phủ sẽ bị chôn vùi trong tro bụi, từ nay về sau biến mất trên giang hồ.

Mà Phủ Tông hắc nhĩ, cho dù tử trận, cũng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ hủy hoại bá nghiệp Huyền Thiên Phủ trong nháy mắt.

Tô Khuynh Quốc không ngốc.

Bất quá hắc nhĩ trời sinh ngại phiền. Hắc nhĩ biếng, nhưng không có nghĩa hắc nhĩ không biết.

Lúc còn là tiểu hài tử, hắc nhĩ cho rằng, đã có một đám đồ tử đồ tôn nguyện ý ôm hắc nhĩ đi ra đường, hắc nhĩ tất phải dày dạn hai chân của mình?

Cũng vậy, có người hầu hạ hắc nhĩ tắm rửa thay y phục, có sao phải làm?

Có thể nói, chính là tại trên dưới Huyền Thiên Phủ như chúng tinh phụng nguyệt che chở hắc nhĩ, tập trung muôn vạn sủng ái vào một thân hắc nhĩ, Tô Khuynh Quốc chỉ việc yên tâm thoải mái sống cuộc sống của một con sâu gạo, cơm đưa tận miệng, áo mặc tận tay, trở thành Phủ tông lười nhác nhất Huyền Thiên Phủ mấy trăm năm nay.

Đối với hắc nhĩ mà nói, tự mặc y phục, tự chải đầu, chỉ bằng dành thời gian luyện công ăn uống.

Dù sao, y phục có thể nhờ người khác mặc cho hắc nhĩ, tóc cũng có thể nhờ người khác chải cho hắc nhĩ, còn võ công chỉ có thể dựa vào chính bản thân khổ luyện.

Đương nhiên, món nào ngon thì càng phải để tự mình ăn.

Loại thái độ cơ hồ đối với chuyện gì cũng không để tâm này, đích thực khiến Tô Khuynh Quốc lúc luyện võ tâm vô tạp niệm, mỗi ngày tiến triển ngàn dặm, nhưng bình thường cũng thích hồ nháo vui đùa.

Tô Khuynh Quốc luôn vô ưu vô lo, dù sao hắc nhĩ cần mình sống khoái hoạt là được rồi. Người ngoài nhìn hắc nhĩ thế nào, không liên quan đến hắc nhĩ.

Nhưng lần này thì

Hắn hít thật sâu, trong sắc vàng chói sáng của dương quang, khẽ nhắm mắt, sau lưng là mặt trời đường bệ, biển mây ngút ngàn, càng nổi bật dung nhan tuấn dật phi phàm của hắn.

Tiểu dung nơi khoe miệng, nhưng mang một cổ sát khí băng lãnh. Độ ẩm xung quanh tựa hồ cũng theo đó mà đột nhiên hạ xuống.

“Muốn diệt Huyền Thiên Phủ, phải qua ải này của ta.”

“Sở Tín, người lập tức triệu tập tất cả đệ tử trên núi, kể từ hôm nay phải tăng cường phòng thủ các tuyến sơn đạo lên núi. Ngoại trừ người trong phủ, không ai được đặt chân vào chu vi mười dặm Huyền Thiên Nhai.”

Tô Khuynh Quốc vẻ mặt điềm tĩnh, lúc phát hiệu thi lệnh, tự lộ ra uy nghiêm. Sở Tín rùng mình, khom người lĩnh mệnh.

“Cừu Nhược Ngân, người phân phó đệ tử Thiên Âm đường thông tri xuống dưới, ta muốn đi Kiếm Môn Quan, báo những người chủ sự dọc đường bất cứ lúc nào cũng phải đợi lệnh, nghe ta sai phải.” Hai tay chấp sau lưng, Tô Khuynh Quốc thư thái đi về nơi sở ngụ.

“Còn nữa, trước ngõ phải chuẩn bị cho ta một cỗ xe ngựa nhanh nhất.”

Cừu Nhược Ngân và Sở Tín ngạc nhiên: “Tô sư thúc, người đi Kiếm Môn Quan làm gì?”

“Các người chưa nghe qua dẹp giặc phải bắt tướng trước sao?”

Tô Khuynh Quốc quay đầu, cao ngạo giáo huấn hai đại nam nhân: “Đương nhiên là đi đánh phủ đầu tên quỷ keo kiệt Đàm Tiểu kia, đoạt lấy binh phù, xem hắn lấy gì đánh Huyền Thiên Nhai. Hừ! Dạy cho các người cũng được, chiêu này gọi là phủ để trừu tân!” (2)

“Thế nhưng Tô sư thúc, người chưa từng xuất môn, chúng ta thật không yên tâm...”

Cừu Nhược Ngân cùng Sở Tín thật sự rất lo. Giang hồ xảo trá quỷ quyệt, từng bước đều hiểm ác. Tiểu sư thúc này không hiểu thế sự, lại thêm tuấn mỹ tuyệt luân, vạn nhất rơi vào tay bọn dâm tà đặc biệt mê đắm nam sắc thì...

“Sư thúc, chúng ta đi với người.”

“Không cần, có Tô Tuyên Tô Ki theo ta là được rồi, các người ở lại phòng thủ cho Huyền Thiên Nhai.”

Sở Tín không phục: “Vô công hai người bọn họ sao có thể so sánh với Cừu sư huynh và ta được? Để bọn họ đi cùng sư thúc ta thật không yên tâm, lúc nguy cấp không thể giúp sư thúc.”

“Nga, luận võ công, đích thực các người vượt xa họ. Bất quá...”

Tô Khuynh Quốc dị thường thành thật nhún đôi mày kiếm: “Chẳng lẽ các người có thể làm điểm tâm ngon hơn Tô Tuyên? Có thể biết cách giúp ta tắm rửa chà lưng tốt hơn Tô Ki sao?”

Cừu, Sở hai người triệt để bị đánh bại.

Tương đậu biện: Phủ để trừu tân: bớt lửa dưới nồi, một trong tam thập lục kế, ý nghĩa là giải quyết trên căn bản một vấn đề, không cho nó phát sinh phức tạp hơn (bớt lửa cho nước khỏi trào)

7. Chương 7

Đại tuyết, trời vừa quang.

Cổ thành Phượng Diệp lặng lẽ chìm trong tuyết đọng trắng xóa, vẫn như vô số buổi sáng sớm trước đây, đều đã mở rộng cửa thành, nghênh đón khách vắng lại.

Cách thành hơn hai trăm dặm về hướng Bắc, chính là Kiếm Môn quan, vùng lãnh thổ tận cùng phía bắc của Kim Thịnh hoàng triều.

Kiếm Môn Quan trước giờ luôn là tuyến đường trọng yếu của hoàng triều để thương đội thông thương lên phía Bắc, phải đối mặt với Địch dị tộc (một giống rợ ở phương Bắc Trung Hoa) ở quan ngoại trời sinh hung bạo tàn nhẫn, vài chục năm gần đây càng không ngừng quấy nhiễu biên quan, chiếm đoạt hàng hóa tài vật, cướp bóc thôn dân, biến phố chợ vốn phồn hoa náo nhiệt của biên quan thành một mảnh tiêu điều.

Cũng may sau khi Mộ Dung Tứ Hải đăng cơ liền phái trọng binh trấn thủ. Mấy năm gần đây, có Võ Dương đại tướng quân danh xưng “Thần tướng” cai quản, Địch dị tộc đã dần hiếm vượt biên nhiễu dân. Bá tính biên quan an cư lạc nghiệp, Phượng Diệp thành, đệ nhất đại thành ở Bắc cương, cũng từ từ khôi phục sinh khí, phồn vinh không kém gì trung thổ.

Cửa thành mở không bao lâu, phố phường trà lâu liên lần lượt mở cửa đón khách. Người bán hàng rong ven đường cũng nhiều lên. Trong bầu không khí lạnh giá mang theo hương vị điểm tâm nóng hổi. Ngựa xe như nước, tiếng người rộn vang.

Náo nhiệt nhất, chính là từ lâu lâu đời ở nội thành Phượng Diệp – “Thủy Vân Trai”.

Danh tự thoát nghe có phần giống am đường, hút khách nhờ món chiêu bài nổi tiếng nhất của từ lâu Hồng tụ thiêm hương thủy vân quyền.

“Nghe tên thôi đã có thể tưởng tượng ra món này mỹ vị nhân gian thế nào rồi.”

Một cỗ xe ngựa lăn bánh trên nền tuyết vừa tan, chậm rãi hướng đến Thủy Vân Trai.

Trong xa sương, Tô Khuynh Quốc chống cằm, dựa vào đệm bọc da chồn trắng, trước ngực ôm một cái hũ sứ nhỏ, bên trong là những quả dương mai được tẩm muối do Tô Tuyền đích thân làm, cười tủm tỉm ăn đến vui vẻ.

Nghiêng đầu, phun hạt dương mai vào trong mảnh khăn trắng phủ trên tay Tô Tuyền.

Tô Tuyền trừng mắt nhìn đồng hạt cao ngất trên khăn tay: “Phủ tông, người bớt ăn vặt chút đi, coi chừng đau răng.”

Đúng là chịu hết nổi Phủ tông, từ khi xuất phát ở Huyền Thiên Nhai đến giờ đã là nửa tháng, số điểm tâm mất quả mang theo đã ăn hết hơn phân nửa. Tổng cộng có hai thố dưa sấy khô mật chế, hai hộp bánh dứa rắc mè thơm, một bầu lớn đựng cá rán ngâm rượu Hoa điều, bốn vò rượu hương quế hoa và hương mật đào...

Này là còn chưa tính bao nhiêu món đặc sản Tô Khuynh Quốc bức nàng mua ở những địa phương họ đi ngang qua.

Nhìn theo phương diện nào, nàng cũng cảm thấy chuyến đi biên quan lần này dường như là phủ tông mượn cớ để chu du khắp nơi mượn cớ thưởng thức mỹ thực. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, phủ tông lần đầu tiên xuất môn, thấy món gì mới lạ cũng muốn thử một chút, chung quy không có gì đáng trách.

Phủ tông hần, dù sao vẫn còn là một hài tử...

“Phải trách người làm gì cũng ngon, bảo ta làm sao ngừng lại được!” Tô Khuynh Quốc còn đổ tội ngược lại, không hề có ý định buông hủ dương mai kia ra.

Lúc này Tô Ki đánh xe bên ngoài chợt hô một tiếng, xe dừng lại trước cửa Thủy Vân trai. Hần nhảy xuống xa giá, vén màn xe lên.

Tô Khuynh Quốc vẫn ôm khư khư hủ dương mai kia, đang được Tô Tuyền chậm rãi dìu xuống xe.

Trên người hần, vẫn như cũ, là một bộ y sam thiên thanh mà hần thích nhất, thắt lưng buộc lụa tơ tằm vàng nhạt. Tựa như mầm liễu đầu xuân giữa bầu trời trong xanh, thanh tú đậm nhã như bức tranh sơn thủy.

Mái tóc dài không mang kim quan, mà dùng lụa tơ tằm cũng màu vàng nhạt buộc hờ hững, hai hàng tóc mai rũ xuống che đi nửa bên gò má, trông có điểm huyền nhược.

Bộ dạng công tử văn nhã lười biếng này, là kết quả của cả một quá trình cật lực thuyết phục của Cừu Nhược Ngân và Sở Tín trước khi Tô Khuynh Quốc xuống núi. Nguyên do là dáng dấp của Tô Khuynh Quốc căn bản phong mang quá lộ, quá thu hút sự chú ý của người khác, dễ “chiêu phong nhạ điệp”. (hấp dẫn lũ ong bướm)

Theo ý tứ của hai người Cừu, Sở, hận không thể để Tô Khuynh Quốc mang diện cụ, hoặc dùng mạng che mặt lại.

Loại hành vi lén lút như vậy, Tô Khuynh Quốc đương nhiên không chấp nhận.

Vì vậy hai người Cừu, Sở không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ thuyết phục lần thứ hai, khẩn cầu tiểu sư thúc tận lực giấu tài, đừng gây chuyện cùng người trong võ lâm, dẫn đến phiền phức không đáng có trên hành trình.

Lần này Tô Khuynh quốc rất sáng khoái đáp ứng. Sinh chuyện thị phi, chỉ càng lãng phí thời gian luyện công ăn ngủ của hần, không đáng.

Với tu vi nội lực của hần, hầu như đã có thể tùy tâm sở dục, thu liễm thần quang trong mắt cùng khí thế quanh người, quả thực dễ như trở bàn tay, hơn nữa trời sinh lưỡi nhác, thật thập phần giống một thư hương đệ tử hòa hoa phong nhã.

Đáng tiếc hai người Cừu, Sở đều quên mất một chuyện phi thường tối trọng yếu Công tử văn nhược tuấn mỹ trông càng dễ bị khinh bạc hơn.

Tỷ như hiện tại, Tô Khuynh Quốc vừa bước vào Thủy Vân Trai, lập tức có vài đạo ánh mắt không hảo ý bắt đến.

Tô Khuynh Quốc không hề để ý, lúc này thứ khiến hắn cảm thấy hứng thú, chỉ có đồ ăn ở Thủy Vân Trai.

Trong đường mỗi bàn đều đã có khách nhân, xem ra thức ăn của Thủy Vân Trai đích thực là mỹ vị ... Hắn một bên bỏ dương mai vào miệng, một bên bước lên thang lầu, nhưng lại bị chưởng quỹ đứng trước thang lầu ngăn lại.

“Vị tiểu công tử này, thực ngại quá, lầu hai của tệt điểm đã được một vị khách quan bao rồi. Công tử nếu không chê bai, xin cảm công tử ngồi chung bàn cạnh cửa sổ với vị lão bá kia!”

Chưởng quỹ vẻ mặt tươi cười, vô cùng hòa nhã cáo lỗi, dẫn Tô Khuynh Quốc đến bàn bên cửa sổ.

Tô Khuynh Quốc ngồi đâu cũng không quan trọng. Thực vậy, chỉ cần là mỹ vị, cho dù muốn hắn ngồi trên nóc nhà mà ăn cũng không thành vấn đề.

Đang lúc ba người Tô Khuynh Quốc đi qua cái bàn lớn, một nam nhân đột nhiên cười to níu lấy tay áo Tô Khuynh Quốc.

“Tiểu công tử hay là ngồi với bọn ta đi! Lão gia hỏa kia vừa già vừa xấu, đâu như bọn ta thú vị hơn nhiều?”

Nam nhân một thân lụa mỏng, y mạo dát vàng nạm ngọc, nhìn ra được gia thế sung túc. Diện mục coi như tạm được, chỉ là khóe mắt toát lên vẻ sắc sảo, nói xong còn cùng những nam tử ngồi chung bàn cười ha ha.

Mấy người này hiển nhiên thường ngày quen thói kiêu ngạo, thực khách xung quanh chứng kiến một màn kia, chỉ có thể bất bình mà không dám lên tiếng.

“Nga, nhưng ta nghĩ vị lão bá kia trông thuận mắt hơn người.”

Tô Khuynh Quốc mặc cho người nọ nắm tay áo mình, không vùng ra. Cho nên Tô Tuyên và Tô Ki tuy tức giận gã kia cư nhiên không có mắt dăm đùa giỡn Phủ tông, nhưng cũng không tùy tiện động thủ.

“Còn nữa” “Tô Khuynh Quốc bỏ vào miệng thêm mấy quả dương mai, một bên nhai một bên cau mày nói: “Người có biết tay người vừa bắn vừa thối lắm không? Phiên người trước khi chạm vào y phục người khác nên rửa tay mười lần, rồi xông mười loại hương, ta sắp bị mùi hôi của người làm cho nghẹt thở rồi đây này.”

Vài tiếng cười lác đác vang lên, bản mặt ngả ngớn của nam nhân lập tức căng đến đỏ bừng: “Mẹ nó tiểu thổ nhi, xem bốn thiếu gia có xé rách miệng người không!”

Nhảy lên giơ tay định tát một bạt tai vào mặt Tô Khuynh Quốc.

“A!” Không ít thực khách la hoảng lên, họ đều biết nam nhân này là Hàn Đông, đại nhi tử của Hàn Trường Sinh phú gia buôn tơ lụa ở Phương Diệp thành, ăn uống phiêu kỹ đánh bạc chuyện gì cũng làm, một tên phá gia chi tử không hơn không kém, cậy nhà tài hùng khí đại, thường xuyên gây chuyện thị phi, không khỏi thay vị tiểu công tử nhà nhận tuần tú này thoát mồ hôi lạnh.

8. Chương 8

Cái tát của Hàn Đông, không hề rơi trên gương mặt Tô Khuynh Quốc.

Tay đi nửa đường, đột nhiên một đạo bóng đen như mũi tên từ trên lầu bắn thẳng đến.

Huyết quang tung tóe, Hàn Đông hét thảm một tiếng, ôm tay ngã xuống đất quần quai.

Một chiếc đũa mộc tầm thường, đâm xuyên qua bàn tay hắn, dư kinh còn chưa hết, cắm phập vào cột gỗ, sâu đến nửa thân đũa.

“Ai? Tên cầu tạp chủng nào làm?” Hàn Đông được mấy tên hồ bằng cầu hữu diu đứng dậy, vừa rú lên đau đớn vừa lớn tiếng thóa mạ.

Tô Khuynh Quốc cũng khê nhướn mày, ánh mắt tập trung vào hoàng y nhân trên miệng để hai hàng ria mép đang bước xuống lầu. Mỗi một bước đều trầm ổn vô cùng, xem ra công phu cực tốt.

Hoàng y nhân diện vô biểu tình đi đến trước bọn người Hàn Đông, chỉ tay về hướng đại môn ra ý xua đuổi.

“Chủ nhân nhà ta đã bao cả lầu hai, các hạ ở đây hồ ngôn loạn ngữ, quấy nhiễu sự thanh tĩnh của chủ nhân, mời ra ngoài lập tức.”

“Người, người là cái thá gì? Dám giáo huấn bốn thiếu gia? Người” “Hàn Đông đau đến run bắn cả lên, nhưng vẫn quát nạt.

Hoàng y nhân mục quang lạnh đi: “Ta đếm ba tiếng, nếu không đi, ta liền cắt lưỡi người. Một...”

“Quên đi, xem như ngươi lợi hại!” Bàn tay bị đâm thủng kịch liệt đau nhức, Hàn Đông rốt cục ý thức được

hảo hán không chịu thiệt trước mắt, loạng choạng chạy ra ngoài, ra đến cửa còn hung hăng liếc Tô Khuynh Quốc một cái.

“Món nợ này ta sẽ nhớ kỹ, tiểu thổ nhi!” Hấn tuyệt không bỏ qua như vậy.

Chờ đám người Hàn Đông đi xa, hoàng y nhân mới quay về phía Tô Khuynh Quốc, gương mặt lạnh lùng liền chuyển sang vẻ tươi cười, khom người nói: “Vị công tử này, dưới lầu rất đông người, chủ nhân nhà ta nói, công tử nếu không chê bai, xin mời lên lầu dùng cơm, tránh bị những kẻ vô lại quấy rầy lần nữa.”

Hấn nói chuyện thập phần khách sáo, nhưng thần thái lại cực cao ngạo, tựa như chủ nhân hấn chịu mời ai lên lầu, chính là đại ân huệ cho người đó. Nói xong, hơi nghiêng người, mời Tô Khuynh Quốc đi trước.

“Công tử, nếu người ta đã bao trọn lầu hai, có lẽ muốn một nơi thanh tịnh. Chúng ta ở dưới lầu ăn là được rồi, không nên đi lên.” Tô Ki dù sao cũng đã trải qua sóng gió, vừa nhìn tư thế của hoàng y nhân, đã biết chủ nhân của hấn không phải hạng tầm thường, không muốn lại gặp phiền phức.

Tô Tuyên cũng có suy nghĩ này: “Phải a, công tử, dù sao dưới lầu vẫn còn bàn trống để ngồi, chúng ta đừng quấy rầy người khác.”

“Chuyện này...” Tô Khuynh Quốc một chân đã bước lên lầu thang, nghĩ lại thấy cũng có đạo lý, vừa xoay nửa người, một làn hương thanh đậm kỳ dị tựa hồ là hỗn hợp giữa trái cây và gỗ thông thoảng qua chóp mũi.

“Hộc, nhường đường chút a, cho qua cho qua!”

Tiểu nhị một đường hô hào, bưng một mâm bạc lớn lách theo bên người Tô Khuynh Quốc, chạy lên lầu.

Trong đĩa, chính là nơi cổ kỳ hương phát ra

Vịt nướng thơm quá! Mật ong vàng rực còn thấm đẫm trên da vịt kia...

Tô Khuynh Quốc hai mắt phát sáng, ba bước thành hai bước xông lên lầu.

Trên lầu rất rộng rãi, lò sưởi được đốt lên, ấm áp dễ chịu. Ở chính giữa chỉ đặt một cái bàn.

Sau bàn, chỉ có một người ngồi ngay ngắn.

Bảy tám người cao thấp béo gầy, y phục không khác gì hoàng y nhân, đứng xung quanh, trong mắt mỗi người đều tinh quang lưu chuyển, hai bên huyệt Thái Dương nhô cao, đều là những người luyện võ thân thủ bất phàm, lại đều nghiêm túc khoanh tay đứng yên hai bên bàn.

Một thiếu nữ còn rất trẻ đáng người nhỏ nhắn nhả nhận đang nghiêng bình bạch ngọc, cẩn thận rót rượu.

Rượu màu hổ phách óng ánh, rót vào chung rượu dương chi bạch ngọc, sau đó lại từ trong những ngón tay gầy như cọng hành xanh của thiếu nữ đưa đến trước mặt người nọ

Chung rượu trắng thuần, đôi môi hồng nhạt. Chỉ một động tác khẽ mím môi, ưu nhã đến không chê vào đâu được.

Nam tử chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, tóc đen như mun, buộc bằng ngân quan hình đôi cánh đang rộng. Trên trán là một chuỗi ngọc đính đá tử tinh (thạch anh tím) chạm khắc thành song long tranh châu. Dung mạo thanh nhuận hơn cả mỹ ngọc, thần thái phóng khoáng du nhân, cao quý như tuyết ngoại thanh sơn.

Một thân cẩm bào màu tím nhạt, cổ tay áo toàn bộ viền lông chồn trắng hiếm có, không nhiễm tạp sắc, hoàn toàn tự nhiên toát ra khí chất vương giả.

Trong tay hần, nhẹ nhàng di động một đôi đũa gỗ tầm thường, mỉm cười chăm chú nhìn Tô Khuynh Quốc chạy lên lầu.

Nguyên lai trước đó xuất thủ trùng trị tên vô lại kia, là người này... Tô Khuynh Quốc vội giao hủ dương mai cho Tô Tuyền đang chạy theo lên lầu, phun hạt quả trong miệng ra, đến gần nam tử kia, ôm quyền đa tạ: “Vị đại ca này, vừa rồi cũng nhờ người đuổi bọn ác nhân kia đi, đa tạ đại ca.”

Tô Ki và Tô Tuyền đứng đằng sau nghe hần luôn miệng “đại ca” gọi vô cùng thân thiết, thiếu chút nữa cười thành tiếng. Hầu hạ Tô Khuynh Quốc đã mười mấy năm, sớm đã hiểu tính tình của tiểu phủ tông này, thích nhất là làm ra vẻ lão luyện. Nếu không có việc cầu người, tuyệt không tự nhận mình là tiểu bối. (bản tính tham ăn lại nổi lên =))))))

Tiểu phủ tông lúc này nói ngọt như mật đường, con vịt kia hiển nhiên số kiếp đã định. Bất quá, nam tử trước mặt này diện mạo đoan chính, không giống hạng người dâm tà, hai người cũng yên tâm hơn.

“Chỉ là chút việc cón con thôi mà, vị tiểu huynh đệ này không cần đa lễ, ha ha.” Nam tử bật cười nhìn Tô Khuynh Quốc, tiểu tử kia tuy đang mang danh nghĩa cẩm tạ, nhưng mục quang vẫn luôn dán vào con vịt nướng được tiểu nhị dọn ra trên bàn, không hề chớp mắt, dường như lo sợ một khi chớp mắt, vịt nướng sẽ vụt bay đi.

Mị lực của mình, từ khi nào lại giảm sút đến không bằng một con vịt nướng?

9. Chương 9

Nam tử buồn cười bất đắc dĩ lắc đầu, lệnh thị tòng thêm một phần bát đĩa, mời Tô Khuynh Quốc ngồi đối diện.

“Tại hạ phục tính (họ kép) Hạ Lan, song danh (tên hai chữ) Thính Tuyết. Nghe khẩu âm của tiểu huynh đệ, hình như không phải là người bản địa Phượng Diệp thành?” Hắc mỉm cười tiếp nhận bình ngọc từ trong tay thiếu nữ, tự mình rót một chung rượu cho Tô Khuynh Quốc.

Tô Tuyền và Tô Ki nhìn nhau, không khỏi động dung. Huyền Thiên Nhai tuy ít tiếp xúc với bên ngoài, nhưng cũng biết bao đời hoàng đế của Kim Thịnh hoàng triều đều nghênh thú nữ tử của dòng họ Hạ Lan làm hoàng hậu.

Ngoại trừ quốc họ Mộ Dung, Hạ Lan có thể nói là dòng tộc tôn quý hiển hách nhất của Kim Thịnh hoàng triều.

Hạ Lan Thính Tuyết này phô trương đại danh, từng hành động cử chỉ đều toát lên khí độ ung dung, chẳng lẽ...?

Tô Khuynh Quốc căn bản không hề để ý, tươi cười đón nhận chén rượu: “Nguyên lai là Hạ Lan đại ca. Đúng rồi, ta đến từ một nơi rất xa, ta họ Tô, tên là, ngô...”

Danh tự vốn đã đến đầu lưỡi, hắc đột nhiên nhớ tới Đàm Tiểu cùng bát mỳ kia, liền nuốt trở lại vào bụng. Tuy rằng gã Hạ Lan Thính cái gì Tuyết này thoát nhìn rất hào phóng, nhưng ai biết được sau này hắc có học theo tên quý keo kiệt Đàm Tiểu, đuổi đến Huyền Thiên Nhai đòi tiền cơm hay không? Cẩn thận vẫn hơn.

“Ha ha, người cứ gọi ta Tiểu Tô là được rồi.”

Hắc tuyệt nhiên không hiểu hành vi này đối với người giúp hắc giải vây mà nói, kỳ thực phi thường vô lễ. Đám hoàng y thị tòng của Hạ Lan Thính Tuyết nghe chủ nhân đã báo ra danh tính, còn đối phương lại tùy tiện qua loa nói cho có lệ, đều hung hăng trừng mắt nhìn Tô Khuynh Quốc.

Hạ Lan Thính Tuyết cũng sửng sốt, lập tức mỉm cười – đúng là một hài tử không hiểu thế sự. Thấy mọi người thần tình dữ tợn, hắc liền đưa mắt ra hiệu cho thị tòng an tĩnh trở lại.

Tô Tuyền đứng một bên nhìn ra điểm không ổn, cười xòa nói: “Hạ Lan công tử, tiểu công tử nhà ta từ nhỏ đã không có song thân, không hiểu chuyện cho lắm, xin người đừng trách.”

“Cô nương quá lời rồi. Tô công tử ngây thơ thẳng thắn, tại hạ yêu thích còn không kịp, sao có thể nổi giận trách cứ?”

Hạ Lan Thính Tuyết mỉm cười nhìn nàng, Tô Tuyền nhin không được đở mắt, theo sau là một hồi chuông cảnh báo. Hạ Lan công tử này cư nhiên không chút kiêng kỵ nói yêu thích Phủ tông ngay trước mặt mọi người, không ổn...

Đảo mắt nhìn Tô Khuynh Quốc, đã thấy hắn vô vàn vụng về cầm đôi đũa cố gấp cho bằng được con vịt, vẻ mặt thập phần tập trung, hoàn toàn không đem đoạn đối thoại giữa nàng và Hạ Lan Thính Tuyết bỏ vào tai.

“Đôi đũa này thật khó dùng!”

Lần đầu tiên tự cầm đũa, Tô Khuynh Quốc xanh cả mặt trờng mắt nhìn hai khúc gỗ mỏng manh dám không nghe theo sự sai bảo của hắn, trong lòng sục sôi ý muốn ném luôn đôi đũa, trực tiếp dùng tay xé nguyên con vịt cho xong.

Dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của Tô Khuynh Quốc, Hạ Lan Thính Tuyết rớt cục bật cười: “Tiểu Tô người đừng nóng vội, con vịt nướng này, phần ngon nhất không gì hơn lớp da. Cho thêm vài cọng hành, chấm với tương lên men và nước đường, rồi dùng một lớp bột bánh trắng như thớ mây cuộn tròn lại ăn, hương vị tuyệt hảo. Món này, tên là ‘Hong tụ thêm hương thủy vân quyền’.”

Hắn một bên kiên nhẫn giải thích, một bên xắn tay áo lên, cầm lấy con dao đặt trên đĩa bạc bắt đầu róc da vịt.

Đám hoàng y nhân đứng xung quanh chưa từng thấy chủ tử của họ cư nhiên có thể tự hạ mình làm loại chuyện này, thần tình đều hiện lên không ít chấn động.

Trái lớp bột bánh, bỏ lên hai mảnh da vịt vàng óng thơm nức, lại thêm vài cọng hành, chấm tương, chậm rãi cuộn lại, đưa đến trước mặt Tô Khuynh Quốc sớm đã rơi vào tình trạng ngáp lút nước dãi. Hạ Lan Thính Tuyết cười nói: “Cái này cho người, ném thử đi.”

Hắn vốn nghĩ Tô Khuynh Quốc sẽ đón lấy, nhưng không ngờ đối phương ngay cả tay cũng không dùng, cứ thế ghé người sát lại, một hơi cắn lấy cuộn bánh ngay trong tay mình.

Hạ Lan Thính Tuyết ngẩn ra. Đám hoàng y thị tòng cùng thị nữ cũng ngốc lảng.

Giữa sự trầm mặc quỷ dị, chỉ còn mỗi Tô Khuynh Quốc hưng phấn không ngớt tán thưởng: “Quả nhiên vừa thơm vừa giòn, ngon đến khiến người hồ đồ cả lên! Tô Tuyền, người mau qua đây nghiên cứu, con vịt này rốt cuộc nướng thế nào? Sau này về nhà làm cho ta ăn. Ngô...” Lại cắn một ngụm lớn.

Tô Tuyền thần tình đầy hắc tuyến. Mất mặt a!

Tô Ki diện vô biểu tình trờng nàng một cái, thậm chí đây còn không phải là nhờ Tô Tuyền thường ngày quá cứng chiều sao, hại Phủ tông có tay cũng không biết dùng, phải đợi người khác uy tới miệng. Rốt cuộc

hiện tại đã lòi ra tật xấu trước mặt người ngoài rồi.

Hai ba ngậm đã ăn sạch cuộn bánh, Tô Khuynh Quốc vẫn chưa thỏa mãn, phát hiện trên ngón tay Hạ Lan Thính Tuyết còn dính một ít tương, không chút nghĩ ngợi liền cúi đầu liếm.

“Công tử!” Tô Tuyền hét lớn một tiếng, kịp thời nắm lấy gáy Tô Khuynh Quốc buộc hắn ngồi thẳng lại, mặt cười đen như đáy nồi: “Người muốn ăn nữa thì cứ nói, ta giúp người cuốn thịt.”

“Ta...” Tô Khuynh Quốc dáo dác nhìn xung quanh, phát giác mọi người đều đang dán mắt vào hắn, biểu tình quái dị, liền ngoan ngoãn ngồi im. Dư vị của tương mới liếm vẫn còn đọng lại nơi chót lưỡi, hảo thơm a hảo thơm...

Hạ Lan Thính Tuyết ngây người sớm nhất cũng hồi phục sớm nhất. Đầu ngón tay bị Tô Khuynh Quốc mút vẫn còn ấm nóng, bộ vị quan trọng nào đó trên thân thể hắn cũng bắt đầu phát nhiệt.

Chấn động này, khiến hắn thất thần trong nháy mắt.

Ra tay giải vây cho Tô Khuynh Quốc, đích thân chuẩn bị đồ ăn cho Tô Khuynh Quốc, quả thực xuất phát từ sự yêu thích dành cho đối phương. Bất quá hắn tự nhận loại yêu thích này, chỉ đơn thuần là thưởng thức một món bảo vật mỹ lệ mà thôi.

Thế nhưng, khoảnh khắc Tô Khuynh Quốc ngậm lấy ngón tay hắn, hắn rõ ràng cảm giác được thân thể đột nhiên phát sinh biến hóa, một loại xung động mãnh liệt vô pháp phớt lờ nhanh chóng dâng lên.

Có xung động là chuyện rất bình thường, nhưng đối tượng khiến hắn xung động, cư nhiên là một nam nhân bình thủy tương phùng, với hắn mà nói, thực sự là một trải nghiệm trước giờ chưa từng có.

Lẽ nào, ta lại thích nam nhân? ... Nội tâm Hạ Lan Thính Tuyết bắt đầu giằng co. Bất quá

Hít thở thật sâu, bắt động thanh sắc kiềm nén loạn động nơi phúc hạ. Hắn chăm chú nhìn Tô Khuynh Quốc đang cười tùm tùm ăn cuộn bánh từ tay Tô Tuyền, vẻ mặt thỏa mãn kia, tựa hồ dù đem kho báu khắp thiên hạ chất đống trước mặt Tô Khuynh Quốc, cũng không quan trọng bằng con vịt nướng này.

Tiểu ý như sóng gợn, dần dần hiện ra nơi khóe miệng Hạ Lan Thính Tuyết, càng ngày càng đậm. Hắn vẫn chưa lý giải được cảm giác đối với Tô Khuynh Quốc, nhưng cũng không có nửa điểm hoài nghi.

Hắn nghĩ hắn, chính là không nỡ để Tô Khuynh Quốc rời đi.

10. Chương 10

Đem nguyên con vịt nướng cho vào dạ dày, Tô Khuynh Quốc thỏa mãn xoa bụng, lúc chuẩn bị cáo từ mới phát hiện Hạ Lan Thính Tuyết chưa kịp ăn gì...

Đương nhiên, hắn chỉ chừa lại cho Hạ Lan Thính Tuyết một đồng xương vịt. Kỳ thực nếu không phải Tô Tuyền cứ trừng mắt nhìn hắn, hắn rất muốn nhai luôn ngay cả đồng xương vịt giòn thơm kia.

“Này thì... Hạ Lan đại ca, thật ngại quá...”

Tô Khuynh Quốc dù không biết sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt) đến mức nào đi nữa, nhìn tới bản mặt quan tài của đám hoàng y nhân xung quanh, cũng đủ hiểu mình đã vô cùng quá phận. Đảo mắt nói: “Tô Ki, người bảo chương quỹ đem lên một con vịt nướng nữa, coi như lễ vật tạ lỗi với Hạ Lan đại ca.”

Hạ Lan Thính Tuyết thủy chung vẫn mỉm cười nhìn Tô Khuynh Quốc, nghe vậy liền phất tay ngăn Tô Ki, cười nói với Tô Khuynh Quốc: “Một con vịt nướng thôi, Tô huynh đệ nói thế là quá khách khí rồi.”

Không ổn a không ổn, Hạ Lan công tử này liều mạng kết thân với Phủ tông, tuyệt đối có ý đồ. Tô Tuyền đang lau miệng cho Tô Khuynh Quốc, liếc nhìn Tô Ki, phát hiện trong ánh mắt đối phương cũng thấp phần cảnh giác.

Tri nhân tri diện bất tri tâm, tuy Hạ Lan Thính Tuyết này tuần tú văn nhã, bất quá vẫn phải thận trọng. Tô Tuyền đã xuất chủ ý, hướng về phía Hạ Lan Thính Tuyết bày ra vẻ mặt tươi cười: “Đa tạ công tử khoản đãi. Tiểu chủ nhân nhà ta tới Phụng Diệp thành phen này là để tìm thân nhân, xin cáo từ trước.”

Tô Khuynh Quốc chợt ho sặc sụa, tên quỷ keo kiệt Đàm Tiểu kia từ lúc nào lại biến thành thân nhân của hắn a?

Hạ Lan Thính Tuyết nhin không được thoáng lộ vẻ thất vọng, nhưng lập tức cười nói: “Tại hạ ở Phụng Diệp thành cũng quen biết không ít bằng hữu, chẳng hay Tô huynh đệ muốn tìm ai? Nói không chừng cũng là người quen với tại hạ...”

Tô Tuyền sững sốt, cũng may phản ứng nhanh: “Đó là họ hàng xa của lão chủ nhân nhà ta, di cư đến Phụng Diệp thành từ nhiều năm trước, nghe nói đã thay tên đổi họ, chúng ta chỉ đành thử vận khí xem có tìm được hay không. Ai, nếu không phải lão chủ nhân đã tạ thế, để lại nhi tử độc nhất là tiểu công tử nhà ta tứ cố vô thân, chúng ta cũng không cần ngần ngại xa xôi tới nơi này tìm người.”

Hừ, muốn nắm thóp nàng, không có cửa đâu!

“Thì ra là thế!”

Hạ Lan Thính Tuyết trầm ngâm một lúc, mực quang từ vẻ mặt tràn ngập cảnh giác của Tô Tuyền chuyển sang Tô Khuynh Quốc: “Phượng Diệp thành mấy vạn nhân khẩu, tìm người theo cách này không phải dễ dàng. Tô huynh đệ nếu tin tưởng tại hạ, chỉ bằng đến nhà ta ở tạm, tại hạ sẽ nhờ bằng hữu khắp nơi lưu ý, mau chóng lần ra thân thân của Tô huynh đệ, còn hơn để chủ tớ các vị bôn ba giữa băng thiên tuyết địa. Chẳng hay ý của Tô huynh đệ thế nào?”

“Chuyện này...” Vừa ăn no xong, Tô Khuynh Quốc kỳ thực không hề có suy tính gì, đến nay chỉ mới thu được tin tức từ Thiên Âm đường, báo là Đàm Tiểu kia vẫn chưa đặt chân đến Phượng Diệp. Có thể tìm được một chỗ nghỉ chân, tắm rửa cũng không tồi.

Quan sát lối phục sức phú quý của Hạ Lan Thính Tuyết, ở nhà hần hẩn sẽ thoải mái hơn nhiều so với khách điểm a.

Thấy Tô Khuynh Quốc bất tri bất giác hiện lên dáng vẻ tươi cười lười biếng, trái tim Hạ Lan Thính Tuyết đập loạn một hồi. Một hồi này, khiến hần rất cuộc đã xác định được bản thân vô pháp cưỡng lại mị lực của Tô Khuynh Quốc.

Chỉ một nụ cười, đã có thể làm hần mất đi khả năng tự khống chế nhịp tim...

Hít một hơi thật sâu thật dài, hần mỉm cười đứng dậy, tùy ý để thị tòng khoác lên người mình kiện trường bào da chồn trắng viền áo bạc thêu hoa màu mực, phớt lờ địch ý trong mắt Tô Tuyền cùng Tô Ki, kéo lấy cánh tay Tô Khuynh Quốc, hạ sát chiêu cuối cùng:

“Đúng rồi, Tô huynh đệ, nhà ta có vài trù tử (đầu bếp), tay nghề cũng không thua kém gì đại trù của Thủy Vân trai này, Tô huynh đệ có hứng thú đến nhà ta thử một lần không?”

Hai mắt Tô Khuynh Quốc lập tức phát sáng: “Đi, đi chứ, đương nhiên phải đi!”

Đê tiện a! Nhìn không ra Hạ Lan Thính Tuyết này bộ dạng chính nhân quân tử, cư nhiên dùng ám chiêu dụ dỗ tiểu Phủ tông không có tiền đồ của nàng! Tô Tuyền âm thầm nghĩ rằng, mắt thấy Tô Khuynh Quốc phấn khích theo sát Hạ Lan Thính Tuyết giữa vòng vây của đám hoàng y nhân đi xuống lầu, nàng chỉ biết dậm chân, khóc không ra nước mắt.

Rời khỏi Thủy Vân trai, ngồi trong xe xóc nảy nửa canh giờ, ba người Tô Khuynh Quốc rốt cuộc cũng đến phủ của Hạ Lan Thính Tuyết.

Suốt dọc đường, đám người Tô Tuyền đã đoán được vài phần về thân phận của Hạ Lan Thính Tuyết, cho nên lúc xuống xe ngựa, quan gia phủ đệ hùng vĩ trang nghiêm trước mắt cũng không khiến đám người Tô Tuyền quá mức chấn kinh.

Nhưng lúc Tô Tuyền còn đang ngẫm nghĩ về ba chữ mạ vàng to tướng “Thủ Bị phủ” viết đến rồng bay phượng múa trên môn bài, một đoàn người đông đúc từ bên trong đại môn đen bóng bước ra nghênh đón khiến nàng và Tô Ki không khỏi choáng váng.

Nam tử quan phục ước chừng năm mươi tuổi đứng chính giữa khom người tách khỏi đám đông, dị thường cung kính phủ phục trước ngựa Hạ Lan Thính Tuyết: “Hạ quan Đồ Cẩm Sơn, cung nghênh tiểu Hầu gia hồi phủ.”

Hạ Lan Thính Tuyết, nhất mạch đơn truyền (con trai duy nhất) mà Hạ Lan lão Hầu gia đến bốn mươi chín tuổi mới cầu được này, nhị tỷ của Thính Tuyết, chính là hoàng hậu của Mộ Dung Tứ Hải, hiện tại đã là hoàng thái tử của tân hoàng đế Mộ Dung Cửu Châu.

Vài năm trước lão Hầu gia tạ thế, Hạ Lan Thính Tuyết thừa kế tước vị.

“Ta trời sinh thích du sơn ngoạn thủy, mấy năm nay cũng đã xem qua phong cảnh khắp nơi, lần này muốn xuất quan thưởng thức hắc sơn bạch thủy nơi quan ngoại. Đồ thủ bị (Thủ bị là một chức quan trông coi) chính là môn sinh của tiên phụ, kiên quyết muốn giữ ta dừng chân ở phủ vài ngày, vừa vặn gặp được Tô huynh đệ, âu cũng là duyên phận, a...”

Hạ Lan Thính Tuyết dẫn Tô Khuynh Quốc vừa đi vừa nói, vào đến đại thính (phòng khách), liền cởi trường bào da chồn đưa cho một tiểu nha hoàn, mời Tô Khuynh Quốc an tọa, mỉm cười nhìn đôi nhân châu trong treo linh động kia đang xoay chuyển tứ xứ, đánh giá xung quanh, cuối cùng mới nhìn đến mình, muốn nói lại thôi.

Hắn là một người bình thường chưa biết sự đời, có lẽ ít nhiều cũng bị vẻ lộng lẫy hoành tráng của Thủ Bị phủ dọa sợ chẳng? Hạ Lan Thính Tuyết đón lấy chén trà thơm tiểu nha hoàn kia vừa pha uống một ngụm, cười nói: “Tô huynh đệ không cần câu nệ, có gì muốn nói cứ việc mở lời.”

Tô Tuyền đứng bên cạnh bữu mô, tiểu Hầu gia kia cho rằng Phủ tông sợ nơi này sao? Hừ, đừng nói chỉ là một Thủ Bị phủ nhỏ nhỏ, dù là hoàng cung đại nội, Phủ tông cũng không để vào mắt.

Tô Khuynh Quốc háng giọng, cũng bày ra vẻ tươi cười: “Hạ Lan đại ca, nguyên lai người là tiểu Hầu gia! Nói vậy trừ tử có thể khiến người hài lòng nhất định tài nghệ siêu quần. Thế thì, ta có thể ở lại đây thêm vài ngày nữa được không? Ít nhất cũng phải nếm thử toàn bộ những món sở trường của các vị sư phụ mới đi được a, ha ha...”

“Phụ” “Tiểu nha hoàn châm trà cố gắng nhịn xuống, rốt cuộc nhịn hết nổi, không chút thực nữ cười ầm lên.

Hạ Lan Thính Tuyết dở khóc dở cười, người mà hắn thích, đến tột cùng là quái nhân gì đây?

11. Chương 11

Ngày đông rét ngọt, mấy hôm liền trời trong xanh, băng tuyết đọng trên mái ngói, thêm hiên Thủ Bị phủ đã tan hết, thay vào đó là những chiếc đèn lồng bằng lụa mộc đỏ tươi được treo lên. Gia tộc bận rộn quét

tước khắp nơi chuẩn bị đón trừ tịch (giao thừa).

Tô Khuynh Quốc thì lại ôm đĩa bánh bột năng đậu phụ rắc dừa, nhàn nhã ngao du từ đầu đông đến đầu tây, vừa ăn vừa dạo, thi thoảng lại chào hỏi vài ba câu với những gia tộc hân gặp trên đường.

“Lỡ tam thắm, thắm giặt y phục sao...”

“Triệu bá, bá tưới hoa a...”

Những lời nói băng quơ loại này Tô Tuyền cùng Tô Ki đi bên cạnh hẳn đã nghe đến lỗ tai cũng chai đi, bất quá những gia tộc được Tô Khuynh Quốc bắt chuyện đều thập phần vui vẻ, lần lượt hỏi đáp, đa tạ Tô tiểu công tử quan tâm.

Tiểu công tử ở trong phủ này, nghe nói là khách quý của khách quý của Thủ Bị đại nhân, khó có được người tướng mạo tuấn tú tính tình lại hòa hảo như vậy, cả ngày tìm tìm cười, bảo bọn họ làm sao không thích cho được.

Đây chính là điểm mị lực của Tô Khuynh Quốc, mặc dù hẳn cả ngày rong chơi không làm bất cứ chuyện gì, mặc dù những nơi hẳn đi qua, vụn bánh đều rơi đầy đất, nhưng hết lần này đến lần khác cũng không ai chán ghét hẳn.

Chỉ có Tô Tuyền là mất hứng. Nàng bất đắc dĩ cầm khăn tay, đi theo phía sau Tô Khuynh Quốc nhặt từng vụn bánh vụn vãi.

“Công tử, chúng ta đã ở đây bốn ngày rồi, bao giờ mới khởi hành đi Kiếm Môn quan?”

Nàng vờ như không thấy Tô Ki nháy mắt ra hiệu với mình, không chút khách khí nhắc nhở Tô Khuynh Quốc. Tất cả là tại tay nghề trừ tử của Thủ Bị phủ quá giỏi, Tô Khuynh Quốc ăn đến quên cả đất trời, chỉ muốn ở lại lâu hơn, lâu hơn nữa.

“Gấp gáp cái gì? Thiên Âm đường còn chưa truyền tin tức của Đàm Tiểu, chúng ta vừa vặn dĩ dật đãi lao (lấy nhàn nhả đối phó với mệt mỏi), cứ từ từ mà đợi.”

Tô Khuynh Quốc thoải mái nhún nhún vai, quay đầu liếc mắt nhìn hai người: “Huống hồ cho dù hẳn đến Kiếm Môn quan, có lẽ cũng không dễ dàng mượn được binh mã.”

“Hắn không phải đang nắm binh phù trong tay sao?” Tô Tuyền và Tô Ki đều sửng sốt, đang định truy hỏi, chợt thấy bóng người từ đầu kia của hành lang đi đến, liền nín bật.

Hạ Lan Thính Tuyết một thân phục trang sắc trắng ánh bạc, áo choàng không tay hồng đào khoác bên ngoài, thần thái phi dương bước đến, cười nói: “Tiểu Tô người dậy rồi sao. Sáng sớm nay ta vốn

định dẫn người ra ngoài thành sẵn sẵn, kết quả Tô Tuyền bọn họ nói người vẫn còn ngủ, nên không muốn đánh thức người. Ngủ ngon không?”

“Nga, ngon lắm...” Tô Khuynh Quốc gật đầu, nhưng lại liếc tà Tô Tuyền một chuyện thú vị như đi săn, Tô Tuyền cư nhiên không thèm gọi hắn dậy.

Đó là không muốn để người ngoài nhìn thấy bộ dáng ngủ như heo con mất hết hình tượng của tiểu tổ tông người a. Tô Tuyền ủy khuất không lên tiếng, đương nhiên đem món nợ này đổ hết lên đầu Hạ Lan Thỉnh Tuyết để thanh toán sau.

Hạ Lan Thỉnh Tuyết tuyệt không để ý tiểu phi đao phóng ra từ trong mắt Tô Tuyền, chỉ lo nhìn Tô Khuynh Quốc, thấy hắn ăn mặc đơn bạc, liền lấy áo choàng của mình khoác lên người hắn: “Ta thật sơ sót, người không mang theo nhiều y phục, ngày mai ta bảo thợ may giỏi nhất trong thành đến phủ làm cho người vài kiện y phục mới đón tết. Tiểu Tô, người thích vải màu gì?”

“Gì cũng được, dù sao ta cũng không thấy lạnh.” Tô Khuynh Quốc không để tâm, chỉ đáp qua loa.

Tuy người đứng trước mặt giúp hắn khoác áo vô cùng quyền quý hiển hách, nhưng Tô Khuynh Quốc từ nhỏ đã quen được người hầu hạ, căn bản không hề cảm thấy có gì không tự nhiên, thoải mái mặc cho Hạ Lan Thỉnh Tuyết thắt lại dây buộc áo choàng. Thần tình kia, dường như cũng xem Hạ Lan Thỉnh Tuyết như một trong những người hầu hạ mình, khiến Hạ Lan Thỉnh Tuyết vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ.

Với thân phận tôn quý cùng khí chất thanh cao, trước giờ chỉ có người khác lấy lòng nịnh nọt Hạ Lan Thỉnh Tuyết. Chính hắn cũng chưa từng ngờ tới sẽ vì một người mà hạ thấp thân phận giúp người đó mặc y phục, làm những chuyện của bậc nhân. Không may gặp phải tiểu gia hỏa này, khiến hắn như ma xui quỷ khiến thay đổi tính tình, còn sợ chăm sóc không đủ chu đáo, đoạt cả nhiệm vụ hầu hạ vừa thỏa mãn lại vừa khó khăn này từ trong tay Tô Tuyền và Tô Ki.

Đại khái đây gọi là trời sinh vô quýt dày có móng tay nhọn! Xem tình hình, có lẽ hắn đã bị người này hàng phục mất rồi ... Hạ Lan Thỉnh Tuyết trong lòng cười khổ.

Không phải hắn chưa từng tự hỏi mình rốt cuộc là thích Tô Khuynh Quốc ở điểm nào. Luận dung mạo, Tô Khuynh Quốc quả thật tuấn mỹ, nhưng trong phủ hắn cũng đâu thiếu cơ thiếp kiều mỹ phong tình, luận tài ba, mấy ngày nay hắn cũng không phát hiện trong bụng Tô Khuynh Quốc có bao nhiêu kinh thư, nhưng lại có thể ăn mọi thứ như lang thôn hổ yết (ngấu ngiến), thường xuyên khiến hắn không nhịn được bật cười. Có lẽ đây chính là điểm Tô Khuynh Quốc hấp dẫn hắn.

Tính tình như hài tử, hồn nhiên mộc mạc, khiến hắn thâm nghĩ hảo hảo bảo hộ tiểu gia hỏa đơn thuần ngây thơ này, không để trở thành kẻ trần thế vấy bẩn linh khí Tô Khuynh Quốc.

Bất quá, mấy ngày nay nói bóng nói gió thế nào, hứng thú của Tô Khuynh Quốc đối với đồ ăn rõ ràng nhiều hơn đối với hắn, thậm chí đến nay cũng không chịu khai thật tính danh của mình... Hạ Lan Thỉnh Tuyết không thể không lo trước nghĩ sau, tính toán sau khi Tô Khuynh Quốc thưởng thức tay nghề các trù tử xong, hắn nên lấy gì dụ dỗ Tô Khuynh Quốc tiếp tục ở lại Thủ Bị phủ.

“Tiểu Tô, ta đã phải thuộc hạ tìm kiếm khắp Phương Diệp thành, tạm thời vẫn chưa có tin tức thân nhân xa kia của ngươi. Trước mắt cũng đã sắp hết năm, Tiểu Tô, hay là ngươi ở lại phủ đón năm mới luôn được không?” Hãn diu Tô Khuynh Quốc vừa đi vừa hỏi, thần tình thành khẩn, trong lòng lại có ý định khác.

Tìm kiếm bắt quá chỉ là cái cớ để giữ Tô Khuynh Quốc lại, hãn thật sự mong sao Tô Khuynh Quốc không tìm được thân nhân nọ, từ nay về sau có thể ở bên cạnh hãn lâu dài. Chỉ là thấy hai thị tòng Tô Tuyên Tô Ki có chút thông minh lanh lợi, để làm tròn bốn phận bề ngoài, mấy ngày nay hãn mới phái vài tên hoàng y tùy tùng đi loanh quanh trong thành, tranh thủ chút lòng tin của chủ tớ Tô Khuynh Quốc.

Ba người Tô Khuynh Quốc cười thầm, nếu Hạ Lan Thính tuyết thật sự có thể tìm được thân nhân mà Tô Tuyên thuận miệng bịa ra, thì đúng là chuyện lạ.

“Như vậy có quá phiền Hạ Lan đại ca không?” Tô Khuynh Quốc bắt đầu tưởng tượng ra tiệc rượu phong phú mừng năm mới, nào có ý niệm cự tuyệt trong đầu?

Hạ Lan Thính Tuyết vui vẻ nói: “Không phiền không phiền. Đúng rồi, Tiểu Tô ngươi có thích xem tạp sái (ca múa xiếc tạp kỹ) không? Tết này ta sẽ nhờ Đồ Thủ bị mời gánh tạp sái hay nhất trong thành về phủ biểu diễn...”

Tô Khuynh Quốc nhét một mẩu bánh cuối cùng vào miệng, không ngớt gật đầu, theo Hạ Lan Thính Tuyết đi đến trước chuồng ngựa.

Vài gia bộc đang tắm rửa chải lông cho mấy con tuần mã bên trong, thấy tiểu Hâu gia đến, vội ra hành lễ.

“Tiểu Tô, hôm nay ta có thứ này tặng ngươi.” Hạ Lan Thính Tuyết gọi một mã phu lại, phát tay nói: “Mau đem ra đây.” Người nọ vội nhận lệnh, bước vào trong chuồng ngựa.

“Là thứ gì?” Tô Khuynh Quốc phấn khích, đang đoán Hạ Lan Thính Tuyết có phải định tặng mấy giống ngựa quý như Hãn Huyết, Xích Lưu hay không, lại thấy mã phu trở ra với một chiếc lồng sắt nhỏ.

Trong lồng là một con thỏ con mập mạp, hai chân trước ôm cọng rau xanh gặm đến khoái chí, hai mắt như hồng ngọc ngậy thơ nhìn đám người đứng bên ngoài. Cái bụng trắng tuyết, tứ chi và trên lưng có vài đốm màu đỏ, vô cùng độc đáo.

“Ta còn nghĩ là con ngựa!” Tô Khuynh Quốc có điểm thất vọng.

Hạ Lan Thính Tuyết cười xòa nói: “Ngựa vừa lớn vừa hôi, đâu có gì thú vị. Con thỏ này là sáng nay ta đi săn bắt được, thấy trên người nó có những đốm hoa kỳ lạ, liền bảo bọn họ tắm rửa nó sạch sẽ rồi đem cho ngươi chơi. Ngươi xem con thỏ này bộ dáng ngậy thơ, lại tham ăn, thật có chút giống ngươi đấy, ha ha...”

“Tiểu Hâu gia nghĩ tiểu công tử nhà ta giống con thỏ kia sao?”

Tô Ki đứng đằng sau, vẫn luôn im lặng, lúc này nghe Hạ Lan Thính Tuyết cư nhiên đánh đồng Phủ tông với một con thỏ, bất giác biến sắc. Cười lạnh: “Tiểu công tử nhà ta tuy tính tình ôn hòa, nhưng cũng không giống con thỏ kia, tùy tiện để người đùa giỡn.”

“A?” Hạ Lan Thính Tuyết không ngờ một câu nói vô tâm của mình, lại khiến Tô Ki phản ứng kịch liệt như thế, vô cùng xấu hổ, lúng ta lúng túng nói: “Ta chỉ là thấy con thỏ này khả ái mới bắt về cho Tiểu Tô chơi, tuyệt không có ý tứ nào khác.”

Thấy sắc mặt Tô Ki vẫn không vui, biết hẳn hoài nghi mình cố ý đem con thỏ này đến hạ nhục Tô Khuynh Quốc, Hạ Lan Thính Tuyết liền sai người đem giết con thỏ.

Tô Khuynh Quốc áy náy, đoạt lấy lồng sắt nói muốn mang về làm sủng vật nuôi dưỡng. Tô Ki cũng không dám tiếp tục nhiều lời.

12. Chương 12

Mọi người quay về phòng của Tô Khuynh Quốc, Hạ Lan Thính Tuyết lại bồi hấn chơi với con thỏ một hồi, một gã hoàng y tùy tùng vội vã tìm đến, chính là người hôm đó đã đuổi Hàn Đông đi ở Thủy Vân quyền, nói trong triều có người cầu kiến.

Hạ Lan Thính Tuyết cười nhạt: “Không ngờ ta ngao du đến nơi xa xôi này, vẫn còn có người tìm đến.”

Rời khỏi Tô Khuynh Quốc, trở về khách xá, vẻ tươi cười ôn nhu trên mặt trước đó của hắn ngay lập tức tan biến, lạnh lùng hỏi: “Trần Lục Hợp, là hắn tới sao?”

“Vâng, người đang chờ ở phòng khách.”

Trần Lục Hợp dẫn hắn đến bên ngoài khách phòng, liền khom người cáo lui.

Trong phòng khách, một nam nhân cao gầy đầu đội nón trúc, đang chấp tay đứng trước bức họa hùng ưng, tự tại thưởng thức tranh chữ. Nghe thấy tiếng bước chân, nam nhân xoay người, cởi bỏ nón trúc, để lộ gương mặt bình phàm: “Tiểu Hầu gia, may mắn hoàn thành nhiệm vụ, phiền người phải vất vả nhiều ngày đợi ở đây.”

Một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ trầm hương đưa đến trước mặt Hạ Lan Thính Tuyết, trên mảnh lụa đen lót dưới đáy hộp, nửa khối ngọc quýet hình rồng xanh biếc phát ra quang mang thanh lãnh.

“Tiểu Hầu gia, thứ người muốn Đàm mỗ đã đưa tận tay người rồi.”

Đàm Tiểu nhìn Hạ Lan Thính Tuyết cầm lấy khối ngọc quyết, khóe miệng hiện lên nét cười, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Hạ Lan Thính Tuyết giơ ngọc quyết lên cao, ánh sáng trong phòng hội tụ trên từng hoa văn chạm trổ trên ngọc quyết, thấy rõ bên trong khắc hai chữ Kim Thịnh to bằng hạt gạo, đúng là binh phù chính cống, nhận không được trong mắt ánh lên vẻ vui mừng.

Hắn giữ lấy binh phù bên người, ra ý bảo Đàm Tiểu ngồi xuống, mỉm cười nói: “Mộ Dung Cửu Châu trước giờ luôn đa nghi, không ngờ Đàm tiên sinh cư nhiên lại dễ dàng có được binh phù như thế, bổn Hầu gia quả nhiên không nhìn nhầm người. Chỉ là, hắn không nghi ngờ gì sao?”

“Tiểu Hầu gia hỏi vậy, chẳng lẽ vẫn chưa tin vào bản lĩnh của Đàm mã?” Đàm Tiểu ngôn từ cung kính, còn mang theo tiểu ý, nhưng ngữ khí lại thập phần cương nghị.

Hạ Lan Thính Tuyết sắc mặt khẽ biến, chưa kịp nói gì, Đàm Tiểu đã đứng dậy, đội lại nón trúc.

“Binh phù đã đưa cho Hầu gia, Đàm mã cũng đến lúc phải cáo từ.”

Hạ Lan Thính Tuyết ngạc nhiên, mắt thấy Đàm Tiểu đi đến cửa phòng mới lấy lại phản ứng, vội vàng buông chén trà trong tay gọi hắn lại: “Đàm tiên sinh, người không ở lại phò trợ bổn Hầu gia mưu cầu đại sự sao?”

Đàm Tiểu đạm bạc nói: “Đàm mã lấy binh phù cho tiểu Hầu gia, đơn giản chỉ vì báo ân cứu mạng của lão Hầu gia năm xưa, đối với đại kế của tiểu Hầu gia không có hứng thú.”

“Đàm tiên sinh thân là Dương gia Kỳ Môn, chẳng lẽ không muốn Kỳ Môn phát dương quang đại? Chỉ cần Đàm tiên sinh phò trợ bổn Hầu gia giành được thiên hạ, bổn Hầu gia nhất định phong Kỳ Môn làm thiên hạ đệ nhất phái, để Đàm tiên sinh hiệu lệnh giang hồ, danh dương tứ hải.” Thừa biết thực lực của Kỳ Môn, Hạ Lan Thính Tuyết vẫn không từ bỏ ý định thu phục Đàm Tiểu.

“Ha ha, Đàm mã là người tự tại, cần thứ hư danh này làm gì? Bất quá...” Đàm Tiểu nhìn khuôn mặt tuấn tú đang trầm xuống của Hạ Lan Thính Tuyết, nhướn mày cười: “Nếu ngày sau tiểu Hầu gia gặp phải chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng, Đàm mã sẽ vì phần ân tình lúc trước của lão Hầu gia, cứu Tiểu Hầu gia một mạng.”

Nói xong ôm quyền, cũng không đợi Hạ Lan Thính Tuyết mở lời, xoay người nghênh ngang rời đi.

Hạ Lan Thính Tuyết trước giờ đã quen phát tay sai khiến người, chưa từng gặp qua có người ở trước mặt hắn kiêu ngạo như vậy, tức giận đến bất động nửa ngày trời. Dụng lực hít sâu vài hơi, mới miễn cưỡng áp chế lửa giận.

Vuốt ve binh phù trong tay áo, một tia cười nhạt hiện lên trên khóe miệng

Hắn sẽ nhớ kỹ nam nhân này, Đàm Tiểu!

“Công tử, người nói Đàm Tiểu đã đến Phương Diệp Thành rồi?”

Tô Tuyền vốn đang nghịch mấy chậu thủy tiên trước cửa sổ, lúc này nghi hoặc quay đầu lại, nhìn Tô Khuynh Quốc đang thảnh thơi nằm trên noãn tháp (giường nhỏ) uống trà: “Công tử làm sao biết được?”

“Phải a, công tử, tin này có đáng tin không?” Ngay cả Tô Ki đang nửa quỳ bóp chân cho Tô Khuynh Quốc cũng nhin không được xen vào một câu.

Sau khi Hạ Lan Thỉnh Tuyết rời đi, Tô Khuynh Quốc trừ lúc đi mao xí, vẫn luôn ở trong phòng cùng bọn họ. Đừng nói bỏ câu đưa tin của đệ tử Thiên Âm đường, ngay cả nửa cọng lông chim cũng không thấy. Chẳng lẽ thủ đoạn của Thiên Âm đường đã lợi hại đến mức có thể từ tảng đá trong mao xí mà truyền tin đi sao?

“Tin tức đương nhiên vạn phần xác thực.” Tô Khuynh Quốc lười biếng buông chén trà, đùa với con thỏ con đang vùi vào ngực hắn sưởi ấm. Hắn không thích cảm giác bị ràng buộc, cho nên Hạ Lan Thỉnh Tuyết vừa đi, hắn đã thả con thỏ ra khỏi lồng sắt.

Nắm hai tai của nó nghịch một lúc, mới nháy mắt với Tô Tuyền Tô Ki đang một bụng hiếu kỳ: “Về phần ta làm sao mà biết được, các ngươi không cần để ý. Hắc hắc...”

Lại nói thật là trùng hợp. Lúc hắn vừa ra khỏi mao xí, một thân ảnh phiêu dật phi qua tường.

Trong khoảnh khắc như điện quang hỏa thạch (nhanh như chớp) đó, thị lực của hắn vẫn tốt như cũ, nhìn rõ được khuôn mặt của nam nhân dưới nón trúc.

Trí nhớ Tô Khuynh Quốc phi thường tốt, bất luận là ai hề hắn đã gặp qua sẽ không quên. Khi hắn muốn nhớ ra chuyện gì, sẽ tuyệt không nhầm lẫn. Cho nên, hầu như ngay lúc đó hắn liền nghĩ tới chủ nhân của khuôn mặt Đàm Tiểu.

Bất quá, đôi nhãn châu trong suốt của Tô Khuynh Quốc chợt lóe lên. Đàm Tiểu đến Thủ Bị phủ làm gì? Không phải nên trực tiếp đến biên quan điều động binh mã sao? ...

“Không muốn nói thì đừng nói.” Nhìn tiểu Phủ tông cứ bày ra bộ dáng thần bí kia, Tô Tuyền biết hỏi nữa cũng không có được đáp án, bĩu môi đè nén tò mò. Tô Khuynh Quốc lại đột nhiên xoay người rời tháp.

“Công tử, người định đi đâu?”

Tô Tuyền luống cuống tiếp nhận con thỏ mà Tô Khuynh Quốc dúi vào lòng nàng, trước mắt hoa lên, đã không còn thấy bóng dáng Tô Khuynh Quốc, chỉ còn tiếng cười vắng vắng bên tai nàng cùng Tô Ki: “Ta

đi một lát, nhớ chờ lại bữa trưa cho ta.”

13. Chương 13

Tô Khuynh Quốc rời đi, đến quá ngọ một chút mới trở về.

Hạ Lan Thính Tuyết sớm đã cho dọn bàn ăn trong đại sảnh, lúc sai người đến gọi mới biết Tô Khuynh Quốc đã ra phủ, liền lệnh tất cả đợi hần. Đang nóng lòng chờ đợi, thấy Tô Khuynh Quốc vừa tiến vào đại sảnh, hần lập tức nghênh đón, không quên oán trách: “Tiểu Tô người ra ngoài sao không nói một tiếng? Bên ngoài giá rét như vậy, người sao mặc ít y phục thế này?”

Trong lòng lại thấy thật kỳ quái. Thủ Bị phủ cũng coi như canh phòng nghiêm ngặt, từ khi hần vào ở, Đồ Cẩm Sơn lại càng tăng cường thêm thị vệ. Thế mà Tô Khuynh Quốc rời phủ, lại không có ai đến thông báo, hần là đám lính canh cổng này tới phiên trực lại lười biếng lén chạy tới nơi khác chơi đùa. Hần nhìn không được quay đầu liếc mắt trông Đồ Cẩm Sơn, Đồ Cẩm Sơn sợ đến run lấy bầy, trong bụng không ngờ kêu oan.

Tô Khuynh Quốc mặc cho Hạ Lan Thính Tuyết lải nhải, cười tủm tỉm vươn hai tay này giờ vẫn giấu sau lưng.

Là mấy râu hồ lô nhào đường đồ thả.

“Ta nhàn rồi buồn chán quá, ra ngoài dạo một chút. Hạ Lan đại ca, râu lớn nhất này cho người.”

“Cho ta?...” Hạ Lan Thính Tuyết vừa định nói râu hồ lô của người bán dạo bên ngoài rất không sạch sẽ, muốn khuyên Tô Khuynh Quốc ném đi, nhìn thấy râu kẹo đưa đến trước mặt, lại nhìn nụ cười của Tô Khuynh Quốc, không khỏi trong lòng nở hoa.

Ngốc nghếch như Tô Khuynh Quốc, cư nhiên cũng biết tặng quà cho hần. Mấy ngày nay thế tiến công nhu tình của hần quả nhiên không hề uống phỉ, rốt cục cũng khiến cho Tiểu Tô dần dần thông suốt rồi...

Tô Tuyên đứng hầu bên cạnh nhìn thấy tiểu Hầu gia trên mặt lộ ra nét cười si ngốc tiếp nhận đường hồ lô, dường như có linh tính, lấy khuỷu tay thúc nhẹ sau lưng Tô Ki: “Uy, người xem tiểu Hầu gia tựa hồ càng ngày càng mê muội.”

“Dù sao có ta ở đây, tuyệt không để hần đụng tới công tử.” Tô Ki cúi đầu, trong mũi hừ nhẹ một tiếng. Hạng con cháu quan lại háo sắc như Hạ Lan Thính Tuyết, tiếp cận Phủ tông, không gì ngoài thêm nhỏ dãi mỹ mạo của Phủ tông, muốn ngoạn nam phong mà thôi. Vọng tưởng!

Lúc không ai chú ý, hai tay hần duỗi bên hông lạng lẽ siết chặt thành nắm đấm, chặt đến khớp xương trắng

bạch ra.

Chỉ có Tô Tuyền chú ý, ngằm đập hần một cước, gọi hai người đang cao hứng bưng bưng ăn kẹo hồ lô kia: “Ăn cơm, ăn cơm thôi!”

Sau bữa trưa, Hạ Lan Thính Tuyết lại đến phòng Tô Khuynh Quốc uống trà đàm chuyện thiên nam địa bắc.

Trò chuyện được một lúc, Tô Khuynh đã nằm trên tháp, che miệng khẽ ngáp dài, đáng vẻ lưỡi nhác đầy phong tình kia như thấu đến tận xương tủy. Hạ Lan Thính Tuyết nhìn đến không rời mắt, nghe Tô Ki ho khan hai tiếng mới hoàn hồn trở lại, ngưng ngưng cười, đứng dậy cáo từ.

“Không tiễn.” Sắc mặt Tô Ki vẫn cứ đen như vậy từ lúc ăn đến giờ, không đợi Tô Khuynh Quốc mở miệng, đã mở rộng cửa phòng tiễn khách.

Hạ Lan Thính Tuyết nhúu mày, hần đương nhiên đã sớm phát hiện ra địch ý nồng đậm mà Tô Ki dành cho hần, nhưng ngại là thị tòng của Tô Khuynh Quốc nên không tiện nổi nóng, vờ như không nhìn thấy biểu tình căm ghét kia, cười nói với Tô Khuynh Quốc: “Tiểu Tô, nếu người sợ nhàn rồi sinh chán, chiều mai ta dẫn người ra ngoại thành đi săn có được không?”

Tô Khuynh Quốc đang tiếc hận sáng nay bỏ lỡ cơ hội đi săn, không khỏi “được được” một tràng. Hạ Lan Thính Tuyết sủng nịch vỗ vỗ vai hần, mỉm cười rời đi.

Nhìn thân ảnh tuấn dật của Hạ Lan Thính Tuyết ra khỏi cửa, đối diện Tô Ki mặt đen, Tô Khuynh Quốc cau lại hàng mày đẹp. Tô Ki lớn hơn hần hai ba tuổi, mười mấy năm trước sau khi vào Huyền Thiên phủ đã bị lão Phủ tông phân phó theo hầu hần đến nay. Trong ấn tượng luôn trầm mặc kiệm lời, hiện tại lại đối với Hạ Lan Thính Tuyết tức giận lộ ra mặt như vậy, quả là lần đầu nhìn thấy.

“Hôm nay người sao thế? Trông có vẻ rất nóng nảy.”

“Công tử, Hạ Lan tiểu Hầu gia đối với người không có ý tốt, người không nên quá thân cận với hần.” Nhớ đến Hạ Lan Thính Tuyết trước khi đi còn lau chùi dầu mỡ cho Phủ tông, làn da nhẵn nhụi trên khuôn mặt Tô Ki không khỏi một trận co giật, trong mắt tràn đầy chán ghét.

“Tô Ki, người quá lo xa rồi.” Tô Khuynh Quốc chẳng hề để tâm vuốt ve con thỏ đang loay hoay trên người mình. Tuy hần chỉ ru rú ở Huyền Thiên nhai suốt hai mươi năm, tiếp xúc không nhiều người, nhưng đối với những người xung quanh trời sinh hần có một loại trực giác nhạy bén. Chính vì cảm thấy Hạ Lan Thính Tuyết hoàn toàn không có tà ý gì với mình, mới chấp nhận ở lại Thủ Bị phủ.

Tô Ki nóng nảy: “Công tử, nhân thần tiểu Hầu gia kia ta tuyệt đối không nhìn lầm, hần rõ ràng là ham muốn dung mạo thân thể của công tử...”

“Khụ khụ!” Tô Tuyền đỏ mặt ho khan, nhắc hần trong phòng vẫn còn có một nữ nhân tồn tại, không cần nói trắng ra như thế. Nhưng nhìn thấy biểu tình hiếu kỳ của Tô Khuynh Quốc, chợt cảm thấy vô lực.

Quả nhiên: “Ý ngươi là, hần thích ta? Nhưng ta là nam nhân, hần cũng không phải không biết. Đừng nói là hần muốn ngủ cùng một nam nhân a?” Tô Khuynh Quốc thoáng chốc đã nắm được trọng điểm, đi thẳng vào vấn đề.

“Phụt ” Tô Ki cùng Tô Tuyền rất ăn ý, thiếu chút nữa là đồng loạt thổ huyết. Ai nói tiểu Phủ tông của bọn họ ngoại trừ luyện võ với ăn uống ra cái gì cũng không hiểu?

Nửa ngày, Tô Ki mới trấn định lại, nỗ lực khiến ngữ khí có vẻ bình tĩnh: “Công tử, nam nhân cùng nam nhân cũng có thể làm chuyện giữa phu thê thường làm, cho nên người phải đề phòng tiểu Hầu gia.”

Vừa dứt lời, đã bị một câu kinh người của Tô Khuynh Quốc làm cho đỉnh đầu muốn bốc khói.

“Nga? Hóa ra nam nhân cùng nam nhân thực sự có thể làm gì đó sao? Ha ha, ta còn tưởng rằng những gì mà hai tên gia hỏa Cừu Nhược Ngân và Sở Tín nói trước khi ta xuống núi chỉ là đùa cho vui! Lại đây, Tô Ki, xem ngươi lý giải thế nào, ngươi nhất định biết hai nam nhân sẽ làm gì với nhau, nói ra cho ta nghe đi.”

Tô Khuynh Quốc vẽ mặt hăng hái bưng bưng không ngại học hỏi kẻ dưới, làm Tô Ki cùng Tô Tuyền suýt hộc ba thăng máu. (1 thăng = 1 lít)

Cừu đại gia, Sở đại gia, hai người rốt cuộc đã dặn dò tiểu Phủ tông chuyện gì a?

14. Chương 14

Kết quả mất nửa ngày, Tô Khuynh Quốc vẫn không thể cạy ra nửa chữ nào từ khuôn miệng sòng chết khép chặt của Tô Ki, đành mất hứng rầu rĩ thở dài nói, chỉ bằng đợi sau này đi hỏi Hạ Lan Thỉnh Tuyết có biết hay không, đương nhiên không quên liếc mắt trừng Tô Ki mấy cái.

Một đêm im lặng đến bình minh. Tô Khuynh Quốc vẫn nhớ phải đi sớm, sáng sớm đã rời giường rửa mặt chải tóc. Hạ Lan Thỉnh Tuyết lại nghĩ hần thích ngủ, tận trưa mới phái người đến mời hần dùng cơm.

Ăn uống lau miệng xong, vài lão sư phụ trong hiệu may tốt nhất Phượng Diệp thành là “Cẩm Tú đường” mới sáng sớm đã bị triệu đến Thủ Bị phủ liền xúm lại do vóc người của Tô Khuynh Quốc, lại bận rộn một hồi, mới rời phủ.

Đồ Cẩm Sơn vốn định giống như hôm qua phái theo một đội thị vệ đi theo bảo hộ tiểu Hầu gia, nhưng bị Hạ Lan Thỉnh Tuyết cự tuyệt.

Khó khăn lắm mới có cơ hội thân cận với Tô Khuynh Quốc, sao có thể để đại đội nhân mã phá hỏng. Hạ Lan Thính Tuyết chỉ chọn Trần Lục Hợp cùng hai hoàng y nhân thân tín của mình đi theo, dắt đến một con ngựa xám trắng, ôm lấy Tô Khuynh Quốc nhảy lên lưng ngựa, vó ngựa lướt đi, bắn tung tóe bùn đất cùng tuyết đọng, nhắm thẳng hướng sườn núi hoang vắng phía nam thành mà phóng tới.

Tô Khuynh Quốc lần đầu tiên cưỡi ngựa, ngựa hấn cưỡi lại là giống Lương câu ngàn con chọn một, loại cảm giác cưỡi mây đạp gió này, quả thật khiến hấn thích thú đến hô to gọi nhỏ.

Hạ Lan Thính Tuyết thấy hấn cao hứng như vậy, càng phô trương kỹ thuật của mình, bỏ xa đám người Trần Lục Hợp ở phía sau, dẫn đầu thúc ngựa thẳng tiến sườn núi.

Sơn đạo gập ghềnh, tuyết đọng dày đặc, hấn chậm rãi thả ngựa, mặc cho nó từ từ đạp tuyết. Cúi đầu nhìn Tô Khuynh Quốc trước ngực mình, toàn thân được bao bọc trong lớp áo lông cừu thật dày mà hấn đặc biệt chuẩn bị, chỉ để lộ gương mặt tuần tú phi phàm.

Đôi mắt trong trẻo như nước tràn ngập ý cười dõi theo đám sóc đang chạy tán loạn trên cành cây, đảo qua đảo lại theo từng chuyển động của những con sóc, linh hoạt đến Hạ Lan Thính Tuyết không muốn di dời mục quang.

“Tiểu Tô...” Nơi trái tim có loại cảm giác mềm mại dần dần trỗi lên mà chính hấn cũng không thể tin được. Từ khi lọt lòng mẹ, hấn đã là thế tử hầu môn, ngôn hành cử chỉ đều được dạy dỗ theo khuôn phép quy củ, không được vượt quá giới hạn dù là nửa bước.

Cuộc sống hào môn giàu sang phú quý ở trong mắt bách tính bình thường hiển nhiên là điều đáng ao ước, nhưng chỉ có người trong đó mới biết được nó trống trải buồn chán đến nhường nào. Suốt ngày quen nhìn đám a dua nịnh hót, còn Tô Khuynh Quốc vô tình gặp gỡ hiện đang ở trong lòng hấn, lại gây thơ hồn nhiên như hài tử, khiến hấn yêu đến không thể buông tay.

“Tiểu Tô... Tiểu Tô...” Hấn chìm đắm trong đôi mắt trong trẻo không chút vấy bẩn đó, ghé sát bên tai Tô Khuynh Quốc, nhẹ giọng nỉ non.

Hơi nóng phả vào vành tai, Tô Khuynh Quốc cười hì hì hơi rụt cổ, quay đầu nói: “Nhột quá, a”

Khuôn mặt hai người vốn đã rất gần, vừa quay đầu lại, môi Tô Khuynh Quốc tình cờ lướt nhẹ qua môi Hạ Lan Thính Tuyết.

Hai người, đều ngẩn ngơ.

Nhưng khoảnh khắc ngẩn ngơ ấy chỉ kéo dài trong nháy mắt, Hạ Lan Thính Tuyết ôm mặt Tô Khuynh Quốc, dụng lực ấn môi xuống, mạnh mẽ hôn.

Nóng a, bất quá cổ vị đạo xạ hương nhàn nhạt kia cũng coi như dễ chịu... Tô Khuynh Quốc chớp chớp mắt,

cảm thấy mình cũng không quá bài xích động tác quái dị này, trái lại vật thể dán chặt trên môi hẳn cứ nhẹ nhàng cọ xát khiến hẳn thật thoải mái, thành thử không hề đẩy Hạ Lan Thính Tuyết ra.

Đại khái đây gọi là hôn môi sao? Trước đây ở Huyền Thiên phủ, từng thấy hai đệ tử trốn sau bụi hoa làm loại chuyện này. Lúc đôi nam nữ trẻ tuổi đó tách ra, liền thở hồng hộc, hẳn còn thấy khó hiểu hai người họ làm thế nào có thể nín thở trong thời gian lâu như vậy. Không ngờ tư vị hôn môi, quả thật không tồi!

Hô hấp kiềm nén đến mức này, cũng đáng!

Đang định tiến sâu thêm một bước, lại phát giác Tô Khuynh Quốc vẫn cứ mở to mắt mà nín thở, Hạ Lan Thính Tuyết vừa bực mình vừa buồn cười dừng lại nụ hôn. Thanh âm cũng không còn trong sáng như ngày thường, mà mang vài phần dục vọng ái muội.

Nếu còn hôn nữa, chỉ sợ bất chấp cả nơi hoang vu dã ngoại này, hẳn cũng sẽ đem tên tiểu gia hỏa đang khiêu khích dục vọng trong hẳn mà ăn tươi nuốt sống tại chỗ. Hẳn hít sâu, ghì cương ngựa ngay trước vực.

“Sao lại ngừng?” Tô Khuynh Quốc sờ sờ đôi môi đã đỏ ửng, kỳ thực có điểm chưa thỏa mãn. Dù sao suốt hai mươi năm qua đây là lần đầu tiên hẳn được nếm trải loại tư vị kỳ diệu của con tim bức bối không chế mà nhảy loạn trong lòng.

Kết quả hơi thở kia của Hạ Lan Thính Tuyết còn chưa hít vào đã phải phun ra, cúi đầu hôn tiếp.

Lần này, thiên lôi câu động địa hỏa, đầu lưỡi giao triển dây dưa, hôn đến Tô Khuynh Quốc choáng váng.

Thì ra trên đời, ngoại trừ luyện công cùng mỹ thực, vẫn còn thứ khác cũng rất thú vị...

“Tiểu Hầu gia “

Hai người đang chìm trong nụ hôn nồng nhiệt chợt nghe thấy tiếng gọi chần chừ của Trần Lục Hợp liền ngẩng đầu lên, mới phát hiện đám người Trần Lục Hợp đã ghìim ngựa vây quanh ở phía sau, ai cũng mở to mắt, xem tình hình có lẽ đã quan sát hai người từ lâu.

Hạ Lan Thính Tuyết hiếm khi đỏ mặt như vậy, ho khan hai tiếng. Tiểu Hầu gia hẳn trước giờ không gần nam sắc cư nhiên đối tính hôn nam nhân, khó trách đám thủ hạ nửa ngày cũng không dám lên tiếng.

Vẫn là Trần Lục Hợp cơ trí, kịp thời giải vây: “Tiểu Hầu gia, thuộc hạ vừa trông thấy có heo rừng chạy vào cánh rừng bên trái, chi bằng qua đó săn thử?”

Hạ Lan Thính Tuyết đương nhiên đồng ý, thúc chân vào bụng ngựa, hướng phía bên trái mà quay đầu ngựa lại.

15. Chương 15

“Vút” Lại một mũi tên từ trong tay hoàng y nhân bắn ra, nhanh như chớp cắm vào cổ họng con chồn hôi.

Tô Khuynh Quốc sớm nhìn ra đám người Trần Lục Hợp thân thủ bất phàm, lúc này thấy họ thi triển tài bắn cung, trong lòng càng chấn động. Những hoàng y thị tòng này, tu vi của mỗi người e rằng không dưới ba bốn mươi năm, không biết Hạ Lan Thính Tuyết từ đâu thu nạp được những kỳ nhân dị sĩ tài ba này làm môn hạ.

Chỉ trong chốc lát, đám người Trần Lục Hợp đều có thu hoạch, sau yên ngựa đều treo vài con mồi.

Hạ Lan Thính Tuyết chỉ lo nói chuyện với Tô Khuynh Quốc, ngược lại không thu được gì. Thấy sắc trời dần tối, hắn mới từ trong bao đựng tên bên mình rút ra một cây tiễn lông chim màu trắng, tìm kiếm con mồi, vừa vận nghe thấy phía trên có tiếng chim ưng kêu, một con hải đông thanh hình dáng hung mãnh bay qua đỉnh đầu mọi người.

“Tiểu Tô, ngươi ta cùng bắn hạ nó, được không?” Hạ Lan Thính Tuyết một lòng muốn làm Tô Khuynh Quốc vui, mỉm cười nắm lấy tay Tô Khuynh Quốc giương cánh cung bạc, cài tên lên dây, mũi tên như sao băng, bắn thẳng vào đầu hải đông thanh.

Mắt thấy mũi tên sắp cắm vào đầu con mãnh ưng, đám người Trần Lục Hợp trầm trồ khen ngợi. Bỗng nhiên từ phía đối diện phóng ra một mũi tụ tiễn (loại tên bắn từ cái nỏ nhỏ đeo bên tay), “đình” một tiếng chạm trán đuôi tên bằng lông chim trắng, khiến mũi tên lệch mục tiêu, rơi xuống bụi cỏ.

“Ai?” Nửa đường bị người bắn rơi tên, Hạ Lan Thính Tuyết rất tức giận, xoay về hướng phát ra tụ tiễn quát: “Kẻ nào dám giả thần lộng quỷ, làm hỏng hứng thú của bốn Hầu gia?”

Trong rừng có người thấp giọng hừ một tiếng, tiếng vó ngựa thong thả vang lên, một người cưỡi ngựa đến trước mặt bọn họ. Đó là một nam tử trung niên trên dưới bốn mươi tuổi, diện mạo cường tráng, trên vai khoác một thanh bảo kiếm không vỏ toàn thân màu đen.

Hải đông thanh lượn vài vòng trong không trung, mới bay xuống dưới, thu cánh đáp trên chuôi kiếm của nam tử, hướng phía mọi người khê kêu lên.

“Hầu gia thì đã sao? Nếu Thanh Nhi của chủ nhân thật sự bị các người dả thương, các người sẽ phải lấy mạng để đền lại!” Nam tử vuốt ve hải đông thanh, cười lạnh, lúc ánh mắt đảo qua Tô Khuynh Quốc, lại có phần sững sờ.

Hạ Lan Thính Tuyết sao có thể chấp nhận kẻ khác cười nhạo trước mặt mình, hàng mày tuấn mỹ nhíu chặt, đang định nổi sung, trong rừng lại vang lên tiếng vó ngựa, vài kỵ nhân xuất hiện sau lưng nam tử.

Nam tử kia vội vàng tìm cương hướng một bên, nhường ra một con đường.

Xem ra đối phương cũng không ít người... Hạ Lan Thính Tuyết vừa bắt đầu tính toán, định thần nhìn lại người ở ngay chính giữa bên kia, toàn thân chấn động.

Một thân bạch y, kiêu dáng đơn giản tới đâu cũng không che giấu được khí thế cường hãn lẫm liệt toát ra khắp người nam nhân. Mái tóc đen nhánh buộc gọn sau đầu. Nam nhân ngoắc gọi hải đông thanh, làn môi mỏng tự tiểu phi tiểu, lại như đang cười nhạo.

“Hạ Lan, mấy năm không gặp, ngay cả sủng vật của trẫm cũng không nhận ra sao?”

“Bái kiến hoàng thượng!” Hạ Lan Thính Tuyết rút cuộc cũng hoàn hồn từ trong cơn chấn động, xoay người xuống ngựa, dẫn theo hoàng y nhân phía sau hành đại lễ quân thần.

Chỉ có Tô Khuynh Quốc vẫn còn ngồi trên ngựa, có vẻ cực kỳ ngạc nhiên. Cho tới bây giờ trong quan niệm của hắn chỉ có trời đất bao la ta lớn nhất, căn bản không có khái niệm quỳ xuống trước mặt hoàng đế. Trái lại còn tinh tế đánh giá bạch y nhân kia một hồi, cuối cùng đúc ra kết luận Hoàng đế này, bộ dạng cũng không tồi, không như đám lão đầu râu tóc bạc phơ trong kịch.

Trong khi hắn ung dung đánh giá đối phương, Mộ Dung Cửu Châu cũng nhìn kỹ tên gia hỏa to gan lớn mật gặp hoàng đế dám không quỳ này.

Lúc đối diện với cặp mắt trong suốt hiếu kỳ kia của Tô Khuynh Quốc, âm hàn trong nhãn tình Mộ Dung Cửu Châu bỗng chốc biến mất, ngẫu nhiên trỗi dậy một tia lơ đãng, rồi lại nhanh chóng bị sát khí lạnh lẽo thay vào. Chuyển biến kia, chỉ lướt qua trong nháy mắt, không ai lưu ý.

“Hắn là ai?” Hắn nhìn Hạ Lan Thính Tuyết vẫn còn đang quỳ trước mặt, mỉm cười nhưng không mang theo tiểu ý, hỏi: “Người của Hạ Lan phủ, từ lúc nào trở nên không có quy củ như vậy?”

Hạ Lan Thính Tuyết trên lưng mơ hồ nổi lên một tầng hàn khí. Tuy Hạ Lan thị cùng Kim Thịnh hoàng triều nhiều đời là thông gia, nhưng từ tai mắt hắn sắp đặt trong kinh thành, sớm biết Mộ Dung Cửu Châu hành sự tàn nhẫn, không khỏi thay Tô Khuynh Quốc toát mồ hôi lạnh, hối hận mình ban nãy đã quên mất ôm Tô Khuynh Quốc xuống ngựa cùng hành lễ. Miễn cưỡng nói: “Tiểu Tô chỉ là một hài tử, không hiểu lễ nghi, xin hoàng thượng thứ tội. Thần trở về nhất định hảo hảo dạy bảo hắn.”

“Tiểu Hài gia rất quan tâm hắn à!” Mộ Dung Cửu Châu vẫn mang biểu tình tự tiểu phi tiểu, lần thứ hai liếc mắt nhìn Tô Khuynh Quốc, phóng ngựa hướng phía bìa rừng.

Cửa ải này cũng coi như thuận lợi vượt qua, Hạ Lan Thính Tuyết thở phào nhẹ nhõm, vội lên ngựa đi theo phía sau đoàn người của Mộ Dung Cửu Châu.

“Người đang sợ?” Tô Khuynh Quốc vẫn ngồi trong lòng Hạ Lan Thính Tuyết, cách một lớp lông cừu dày

cũng cảm thấy được hai tay Hạ Lan Thỉnh Tuyết đang khẽ run.

Hạ Lan Thỉnh Tuyết thở dài, hạ giọng nói: “Phải, ta sợ người không cẩn thận mà đánh mất cái mạng nhỏ của mình.” Trở về hần nhất định hảo hảo dạy Tô Khuynh Quốc chút quy củ mới được.

Hừ, người có thể lấy mạng hần, chỉ sợ còn chưa ra đời! Tô Khuynh Quốc tuyệt nhiên không biết mình vừa rồi đã dạo một vòng ngay sinh tử quan, chỉ cười hì hì nhìn Hạ Lan Thỉnh Tuyết, lại thấy Hạ Lan Thỉnh Tuyết đỏ mặt.

“Tiểu Tô, người nhìn cái gì?”

“Ta muốn nói với người, trò ban này vui lắm.” Tô Khuynh Quốc nhân lúc Hạ Lan Thỉnh Tuyết ngốc lảng ra, lại lướt qua môi hần, hôn một cái, đặc ý khúc khích cười.

Thế là xong, Hạ Lan Thỉnh Tuyết cảm thấy phần lý trí mà mình khó khăn lắm mới kéo lại đã bị đánh vỡ tan tành nếu thật phải dạy Tiểu Tô đồng lễ giáo quy củ rách nát kia, e rằng người mộc mạc thiên chân ở trước mặt này cũng sẽ vĩnh viễn biến mất.

Hai người chỉ lo đùa giỡn, không phát giác từ đầu đến cuối, Mộ Dung Cửu Châu hữu ý vô ý liếc mắt lại, mục quang sắc bén không hề rời khỏi hai người.

Dài dòng tí, càng xem càng không hiểu a, tại sao chị Thương lại để em nó hun bạn Tuyết chứ, bạn Tuyết ăn lời quá đi, nụ hun đầu của em, không thích a, điều này thật khiến cho mình mất cảm tình với em nó >_____<

Cửu Châu xuất hiện rồi, oh la la ~~~~~

p/s: Mọi người, chúng ta tái xuất rồi đây. ~()/~

16. Chương 16

Thủ Bị phủ lúc này càng náo nhiệt. Đồ Cẩm Sơn làm quan mười mấy năm, chưa bao giờ ngờ được có một ngày hoàng đế đến nơi biên thùy này tuần tra, nhất thời vừa mừng vừa sợ tay chân cứ luống cuống, vội sai nô bộc quét dọn thượng phòng cho đoàn người Mộ Dung Cửu Châu nghỉ ngơi, lại sai trù tử lập tức thiết yến đón tiếp.

Tô Khuynh Quốc vừa về phủ, đã bị Hạ Lan Thỉnh Tuyết đuổi về khách phòng.

“Tiểu Tô, cơm tối ta sẽ sai người đưa đến phòng ngươi. Yến tiệc đêm nay có lẽ hoàng thượng sẽ dò hỏi vài vấn đề chính sự, đại khái ta không có thời gian ăn với ngươi. Ăn xong đi ngủ sớm một chút, cả ngày nay cười ngựa cũng mệt rồi.” Hạ Lan Thỉnh Tuyết vuốt tóc Tô Khuynh Quốc, vờ như không để ý đến biểu tình muốn cắn người của Tô Ki bên cạnh.

“Được!” Tô Khuynh Quốc quả thực không có hứng thú nghe quốc gia đại sự gì đó, chỉ

một lòng muốn ăn thịt heo rừng đã sẵn được ngày hôm nay.

Hạ Lan Thỉnh Tuyết căn dặn một hồi, mới lưu luyến rời đi

Hắn vừa ra khỏi cửa, thần sắc ba người trong phòng lập tức ngưng trọng.

“Không ngờ, cư nhiên ngay cả hoàng đế cũng chạy đến biên quan này...” Hai hàng mày thanh tú của Tô Khuynh Quốc nhú lại liền giãn ra, hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Người của phủ Hầu gia, Đàm Tiểu, Mộ Dung Cửu Châu... từng người từng người một tề tụ tại Phượng Diệp thành nho nhỏ này, phẳng phất mang theo điềm báo gì đó.

“Tân hoàng đế vừa mới đăng cơ, phải trấn thủ kinh thành ổn định đại cuộc mới đúng. Đột nhiên lại đến biên quan, không bình thường a!”

Hắn nhàn nhã vuốt vuốt cái cằm nhẵn nhụi của mình, cố bày ra dáng vẻ lão luyện, khiến Tô Tuyền phải phì cười.

“Cười cái gì?” Hắn trừng Tô Tuyền. “Cho dù không làm hoàng đế, kịch về hoàng đế cũng đã xem nhiều rồi. Ta có nói sai sao?”

Dưới Huyền Thiên nhai, có vài thôn làng. Mỗi năm đến mùa thu hoạch, đều dựng hí đài (sân khấu kịch), mời gánh hát đến hát tưng bừng vài ngày. Chúng đệ tử trên Huyền Thiên nhai cũng náo nhiệt đi xem kịch góp vui, có thể coi là chút tươi mới bên cạnh những ngày tháng thanh tịnh bình đạm đến vô vị.

“Đúng, đúng, công tử nói gì cũng đúng!” Tô Tuyền nhin cười, sau một khắc hiếu kỳ hỏi Tô Khuynh Quốc: “Tân hoàng đế kia dáng vẻ ra sao? Dọc đường nghe người ta nói dường như còn rất trẻ.” Thiên tính tò mò.

Tô Khuynh Quốc gật đầu, nhất mực nghiêm trang nói: “Ân, quả thật không già lắm, tướng mạo cũng không tồi, có vài phần phong phạm của ta. Đương nhiên vẫn không thể bì với ta được.” Nói xong, lại bắt tri bất giác nhớ đến khuôn mặt tuần mị mang theo ý vị lãnh khốc cùng biểu tình tự tiếu phi tiếu kia của Mộ Dung Cửu Châu.

Nếu nụ cười của nam nhân đó chân thành hơn một chút, nhất định sẽ rất đẹp....

Đợi đến hai mắt lim dim, cũng chưa thấy thịt heo rừng được mang đến, trái lại Trần Lục Hợp đến mời Tô Khuynh Quốc ra đại sảnh dùng cơm.

“Tiểu Hầu gia nhà ngươi không phải nói ăn trong phòng luôn sao?” Tô Khuynh Quốc từ trên giường ngồi dậy, vừa ngáp vừa để cho Tô Tuyền chải tóc.

“Tiểu nhân phụng mệnh của hoàng thượng đến mời công tử.”

“Nga?!” Chẳng lẽ sáng này vẫn chưa đủ phô trương uy phong hoàng đế, muốn thể hiện lần nữa? Tô Khuynh Quốc nhún vai. Mặc kệ hần là gì, hiện tại trời cao đất rộng, ăn là lớn nhất!

Theo Trần Lục Hợp đến đại sảnh, trên viên đài là một chiếc bàn bày đầy đồ ăn, Tô Khuynh Quốc vui mừng ra mặt làm hoàng đế quả nhiên thoải mái. Ở Thủ Bị phủ mấy ngày, cũng chưa có được bữa ăn nào thịnh soạn như vậy.

Mộ Dung Cửu Châu ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị, Hạ Lan Thính Tuyết khiêm tốn ngồi một bên, bên kia là Đồ Cẩm Sơn đang nơm nớp lo sợ.

Ba người không hề đụng dũa, chỉ nhìn Tô Khuynh Quốc cười tủm tỉm kéo ghế ngồi bên cạnh Hạ Lan Thính Tuyết, cầm dũa gấp thức ăn.

“Tiểu Tô...” Hạ Lan Thính Tuyết cơ hồ rên rỉ mà quát khế. Thấy Mộ Dung Cửu Châu diện vô biểu tình, chợt dự cảm bữa tiệc này e rằng có người phải chịu cảnh máu nhuộm khắp chu vi năm bộ. (1 bộ = 5 thước)

Đã cố tình an bài Tô Khuynh Quốc dùng cơm trong phòng, sợ hần lại chạm trán Mộ Dung Cửu Châu, rồi thất lễ, bị Mộ Dung Cửu Châu nắm được điểm yếu, trị Tô Khuynh Quốc tội xem thường thiên tử. Nhưng nào ngờ Mộ Dung Cửu Châu lại đột nhiên nảy ra ý định triệu Tô Khuynh Quốc đến dùng bữa chung.

Tiểu Tô nguy rồi...

Hần chăm chú nhìn Tô Khuynh Quốc vụng về dùng dũa gấp cái đùi gà hấp rượu tẩm mật ong, gân xanh trên trán muốn bức ra. Tô Khuynh Quốc lại hiểu sai ý hần.

Đùi gà được cho vào chén sứ trắng trước mặt Hạ Lan Thính Tuyết. Tô Khuynh Quốc cười nói: “Hạ Lan đại ca, ngươi không phải thích ăn đùi gà sao, ta tặng cho ngươi là được rồi.”

Phụt! Gân xanh trên cổ Hạ Lan Thính Tuyết cũng muốn bức ra, môi Đồ Cẩm Sơn trắng bệch, chỉ có Mộ Dung Cửu Châu thần sắc không đổi, chậm rãi nhắc chung trà uống một ngụm: “Hạ Lan, hài tử bên cạnh ngươi rất đặc biệt.”

Hạ Lan Thính Tuyết muốn cười, nhưng chỉ bày ra bộ dạng khó coi đến cực điểm.

Tô Khuynh Quốc lúc này mới nhớ tới hoàng đế ngồi ở chủ vị vẫn chưa động đũa, lập tức gấp một cái đùi gà khác đặt vào trong chén của Mộ Dung Cửu Châu. “Đây là cho người.”

Sự im lặng chết chóc bao trùm khắp gian phòng.

“Tò gan, dám vô lễ với hoàng thượng!” Một thị vệ đứng sau lưng Mộ Dung Cửu Châu rốt cuộc cũng lên tiếng phản ứng.

Tô Khuynh Quốc mờ mịt: “Như vậy là vô lễ sao? Hắn là hoàng đế, ta mới gấp bộ phận ngon nhất trên mình con gà là đùi gà cho hắn. Hừ, được tiện nghi còn láo xược!”

“Tiểu Tô!” Hạ Lan Thính Tuyết thực sự muốn lấp miệng Tô Khuynh Quốc lại.

Bất ngờ chính là, Mộ Dung Cửu Châu cư nhiên không nổi giận, trái lại còn đưa tay ra hiệu ngăn thị vệ ở đằng sau.

Nhìn đùi gà trong chén, lại nhìn Tô Khuynh Quốc, đối phương đã không hề để ý hình tượng ngón lấy ngón để. Hắn đột nhiên bật cười ha ha.

Kinh tâm động phách, cả căn phòng một lần nữa chìm trong sự trầm lặng ngọt ngào. Chỉ mỗi Tô Khuynh Quốc cười theo

Một cái đùi gà, liền khiến Mộ Dung Cửu Châu bật cười, hoàng đế này cũng thật dễ lấy lòng a.

17. Chương 17

“Ta không ngờ, đêm nay người cư nhiên buông tha hài tử kia.”

Nam tử trung niên ngồi ngay ngắn, đối diện với Mộ Dung Cửu Châu đang đọc sách dưới ánh nến bên án thư, không khỏi cảm khái. Trên lưng hắn vẫn như cũ đeo một thanh trường kiếm màu đen, dưới ngọn nến phản chiếu thành quang mang quý dị.

Mộ Dung Cửu Châu buông quyển sách xuống, uể oải vươn vai, khóe miệng vẫn mang theo ý cười chưa biến mất từ sau bữa tiệc tối. Mái tóc đen nhánh như mực, thần tình đã bớt đi vài phần sắc sảo của ban ngày, chỉ thêm tuấn mị: “Chỉ là một hài tử thôi, hà tất phải nghiêm túc?”

Nam tử kia sắc mặt biến ảo, tựa hồ muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không nói ra miệng, chỉ khẽ thở dài.

“Người không tin ta?” Mộ Dung Cửu Châu ngồi lên chiếc giường đã được trải đệm chăn tỏa mùi hương thoang thoảng, tự mở dải kim cô buộc tóc, khoe miệng hiện lên một tia giễu cợt.

“Tin hay không tùy người, dù sao bao năm nay, nam nữ thiếu niên chết dưới tay ta nói ít cũng khoảng một trăm tám mươi người, ta không quan tâm người trong thiên hạ nhìn ta như thế nào!”

“Cửu Châu sư đệ!” Nam tử không chịu được khi nghe thấy ngữ khí gần như tuyệt vọng của hắn, siết chặt nắm tay, đáy mắt tràn ngập đau đớn.

Mộ Dung Cửu Châu chậm rãi ngẩng đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt vặn vẹo của nam tử, cuối cùng mỉm cười: “Bất luận thế nào, ta vẫn đa tạ Hứa sư huynh, mấy năm qua, luôn ở bên cạnh ta. Đáng tiếc ” Ngón tay hắn chỉ vào tim mình, bình tĩnh nói: “Thứ ở nơi này của Cửu Châu, nhiều năm trước đã không tìm thấy nữa, không thể trao cho Hứa sư huynh.”

“Sư đệ người ” Nam tử đột nhiên đứng dậy. Mộ Dung Cửu Châu lại xua tay, không muốn tiếp tục vấn đề này nữa. Ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mép giường, gương mặt đã khôi phục vẻ tính kế.

“Đêm nay ta cho hài tử kia cùng dùng cơm, là muốn xem trong lòng tên tiểu tử Hạ Lan hắn có bao nhiêu phân lượng.”

Đối với kẻ muốn bước trên đỉnh cao của quyền lực, tình cảm tuyệt đối là một thứ xa xỉ.

Hắn nghịch dải kim cô, khẽ nắm lại rồi buông ra, kim cô đã đứt thành mấy mươi đoạn ngắn: “A, Hạ Lan Thính Tuyết, người muốn đấu với Kim Thịnh hoàng triều ta, còn thua xa lắm!”

Nụ cười vô tình dưới ánh nến chập chờn lay động. Hứa sư huynh kia lẳng lặng nhìn người trước mặt, đôi nhãn châu đen nhánh dần dần phủ một tầng bi thương, chậm rãi đến gần, quỳ một bên gối dưới ánh mắt ngạc nhiên dò hỏi của Mộ Dung Cửu Châu.

Ngón tay thô ráp duỗi ra, nhẹ nhàng vén mái tóc đen dài tản mát khắp đôi vai Mộ Dung Cửu Châu, lại nắm chặt hai tay hắn.

“Hứa sư huynh?”

“Người đừng hỏi, hãy nghe ta nói...” Nam tử nắm chặt bàn tay thon dài nhưng vô cùng hữu lực như tay hắn, ngữ điệu thông thả lại rõ ràng không gì sánh được: “Cửu Châu, ta chỉ muốn nói người biết. Bất luận người có làm chuyện thiên lý bất dung, cũng mặc kệ người trong thiên hạ nhìn người ra sao, Hứa Triều Tịch ta đều vĩnh viễn ở bên người. Ta sẽ thay người làm bất cứ chuyện gì, ta cũng không cần hỏi báo bằng bất cứ thứ gì ở người.”

Mộ Dung Cửu Châu không lên tiếng. Hai người họ, chỉ có ánh mắt quán lấy nhau. Một hồi lâu, vẫn là Hứa Triều Tịch phá vỡ bầu không khí trầm mặc này.

“Khuya rồi, xin hoàng thượng nghỉ ngơi sớm, Triều Tịch cáo lui.”

Hắn nhanh chóng đứng dậy, khi rời khỏi còn đóng cửa cho Mộ Dung Cửu Châu, hoàn toàn giống một thị vệ làm hết bổn phận của mình.

Cứ vậy mà đi sao?

Tô Khuynh Quốc nằm trên mái nhà nhìn xuyên qua khe hở của lớp ngói, đang xem đến hưng phấn, một trong hai nhân vật chính lại đột nhiên rời đi, hắn có chút thất vọng.

Nói sao thì, hắn cũng đã từng tận mắt gặp hoàng đế, còn định moi chút bí mật của hoàng đế để sau này trở về Huyền Thiên Nhai khoe khoang với đám đồ tử đồ tôn một phen! Cho nên ăn xong bữa Hạ Lan Thỉnh Tuyết đi liền lập tức lên mái nhà tìm vị trí thuận lợi để nhìn trộm.

Đương nhiên, trong đầu hắn không hề có hai chữ nguy hiểm.

Thì ra gã họ Hứa là sư huynh đệ với hoàng đế, hơn nữa họ Hứa kia dường như rất thích hoàng đế...

Nếu Hạ Lan Thỉnh Tuyết biết Tô Khuynh Quốc có ý niệm đó, nhất định sẽ kích động đến lệ nóng tung hoành, còn đốt pháo hoa ăn mừng (có cần khoa trương vậy không =)))))) Tô Khuynh Quốc dưới sự điều khiển của hắn, cuối cùng cũng bắt đầu nhảy bén hơn với chuyện tình cảm rồi, tạ ơn trời đất!

Bất quá, nghe khẩu khí của hoàng đế, tựa hồ sẽ gây bất lợi với Hạ Lan Thỉnh Tuyết... Tô Khuynh Quốc mân mê đôi môi, trong mắt xẹt qua tia hàn khí dọa người.

Dưới ánh trăng, một mặt quang mang lạnh lùng mà chói mắt cũng phóng tới trước mặt, nhanh như thiểm điện.

“Kẻ nào?” Thân ảnh Hứa Triều Tịch cùng kiếm khí dày đặc phi lên mái nhà.

Cư nhiên bị phát hiện? Họ Hứa này tai mắt cũng tinh thật! Tô Khuynh Quốc thầm khen một tiếng, thân nhẹ như nhánh liễu trước gió theo kiếm khí tung người lên, còn không quên giơ tay áo che đi khuôn mặt.

Hắn không muốn mang phiền toái đến cho Hạ Lan Thỉnh Tuyết.

“Xoạt ” Thanh mặc kiếm đen huyền như mãng xà có linh tính xé tan trời đêm. Chỗ ngồi nơi Tô Khuynh Quốc ngồi liền vỡ vụn, bụi tung mù mịt.

Trong khói bụi, Tô Khuynh Quốc lông tóc vô thương, trái lại còn mượn kiếm khí thoái lui vài trượng, đáp trên một mái nhà khác.

“Rốt cuộc người là ai?” Chưa từng xuất thủ thất bại, Hứa Triều Tịch động dung, tung người đuổi theo: “Dám đến nghe trộm, lại không dám lộ diện! Các hạ không cảm thấy mình quá hèn sao?”

Phi! Dám mắng hèn nhất! Tô Khuynh Quốc bỗng nhiên xoay người, một tay vẫn đang che mặt, một sợi trường tiên màu máu từ trong tay áo bắn mạnh ra. Một cỗ kinh khí từ giữa không trung bổ lên cánh tay Hứa Triều Tịch, trường tiên phút chốc rút về.

“A!” Cánh tay đau như cắt, mặc kiếm rời tay Hứa Triều Tịch bay thẳng lên trời.

Một thân ảnh trắng thuần vọt lên giữa không trung, vừa vặn tiếp lấy mặc kiếm, hạ xuống bên cạnh Hứa Triều Tịch. Bạch y hắc phát, dưới ánh trăng càng đặc biệt tiêu sái.

Ân, hoàng đế này đúng là càng nhìn càng thích! Tô Khuynh Quốc trước khi nhảy khỏi mái nhà lại có thêm chút ấn tượng với Mộ Dung Cửu Châu.

“Để ta đuổi theo!” Hứa Triều Tịch đoạt lấy mặc kiếm, đang định thi triển khinh công, lại bị Mộ Dung Cửu Châu đưa tay ngăn cản.

“Không cần.”

“Thế nhưng “

“Tay người, chảy máu rồi.”

Nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay đang chảy máu của Hứa Triều Tịch, Mộ Dung Cửu Châu đột nhiên mỉm cười, đẹp và quý quýet khó tả: “Huống hồ, ta đã biết hắn là ai rồi.”

18. Chương 18

Nếu như Tô Khuynh Quốc nghe thấy câu cuối cùng của Mộ Dung Cửu Châu, hơn phân nửa sẽ quay lại hỏi cho ra lẽ. Bất quá hiện tại hắn đang âu sầu

Lạc đường rồi...

Trí nhớ của Tô Khuynh Quốc phi thường phi thường tốt, chỉ là không thể áp dụng để nhớ đường.

Ở Huyền Thiên phủ hai mươi năm, ngoại trừ ngoại thất cùng dài luyện công, những nơi khác nếu không ai chỉ dẫn, hắn vẫn sẽ đi lạc như thường. Đây cũng chính là lý do tại sao đệ tử trong phủ thường xuyên nhìn

thấy Tô Khuynh Quốc cứ như mộng du đi loạn khắp nơi.

Chỉ là cái nguyên nhân mất mặt này, Tô Khuynh Quốc có chết cũng không chịu nói ra.

Hiện tại hắn đã phát hiện mình gặp rắc rối to rồi.

Nhảy lên nhảy xuống mấy mái nhà, hắn liền hoàn toàn không còn cảm nhận được phương hướng.

Tiếng đánh nhau vừa rồi đã sớm kinh động thị vệ, đoàn người cầm đuốc nhộn nhịp xông đến nơi ở của hoàng đế hộ giá, ánh lửa rọi khiến bốn phía sáng rực. Tô Khuynh Quốc đành phải trốn vào sau bụi cây tìm cách quay về.

“Tô công tử, sao ngươi lại ở đây?” Đang ngồi dưới đất lấy nhánh cây dốc toàn lực vẽ lại địa đồ, nghe thấy sau lưng có người lên tiếng, Tô Khuynh Quốc quay đầu lại.

Dưới ánh lửa, Đồ Cẩm Sơn cười híp mắt chào Tô Khuynh Quốc. Trên người khoác áo choàng ngủ, hiển nhiên là bị đánh thức từ trong mộng mơ màng chạy đến.

“Khụ, ta đi tiểu đêm.” Tô Khuynh Quốc chưa bao giờ nhìn kỹ vị Thủ bị này, lúc này chợt cảm thấy Đồ Cẩm Sơn cười có điểm kỳ quái, nhưng không biết rốt cuộc kỳ quái ở điểm nào.

“Nga, Tô công tử, mao xỉ ở phía đông.”

Sực nhớ khách phòng hắn ở ngược hướng với mao xỉ, vậy chính là hướng tây rồi. Tô Khuynh Quốc đắc ý đứng dậy, tiêu sái cất bước: “Ta mới đi xong, giờ trở về phòng ngủ.”

“Tô công tử “

“Đúng rồi, Đồ Thủ bị, nếu có ai hỏi, ngươi coi như vừa rồi không có gặp ta.”

“Nhưng mà Tô công tử “

“Lại chuyện gì nữa?” Tô Khuynh Quốc không kiên nhẫn xoay người. Lão đầu này, sao lại dài dòng vậy a?

Gương mặt đầy nếp nhăn của Đồ Cẩm Sơn liền tươi cười, lộ ra hàm răng được bảo dưỡng cực trắng.

“Hạ quan muốn nhắc công tử, khách phòng của ngươi ở phía tây. Công tử đi nhầm hướng rồi.”

Tô Khuynh Quốc cứng đờ, sau đó chạy ào theo hướng Đồ Cẩm Sơn chỉ, tuy không dùng khinh công, nhưng tốc độ cũng đủ kinh người.

Bốn chữ chỉ, muốn, độn, thổ.

Mất mặt a! Cự nhiên bị lão đầu này biết hấn lớn như vậy còn bị lạc đường.

“Ha ha ha...” Nghe Đồ Cẩm Sơn ở đằng sau cười trộm, Tô Khuynh Quốc quyết định ngày mai sẽ bảo Hạ Lan Thính Tuyết hảo hảo giáo huấn lão đầu này một phen, tốt nhất là đập hấn tới hẻm núi khi ho cò gáy mà làm thổ địa công, cho hấn thỏa thích cười với đá.

Chuồn về phòng mình không lâu, tiếng người bên ngoài cũng dần dần nhỏ lại, bọn thị vệ tìm kiếm mãi không có kết quả, cũng lục tục tản đi. Trần Lục Hợp phụng mệnh Hạ Lan Thính Tuyết đến xem Tô Khuynh Quốc ở bên này có gặp bất trắc gì không, thấy không có gì khác thường liền trở về bẩm cáo.

Sáng sớm hôm sau, trời đột nhiên chuyển lạnh, những hạt bông tuyết li ti lất phất bay.

Không đợi Tô Khuynh Quốc đi tìm Hạ Lan Thính Tuyết, người đã đến tận phòng, còn mang theo vài bộ y phục thượng hạng mới tinh, đương nhiên là do các vị sư phó ở Cẩm Tú Đường hối hả làm suốt đêm.

Hắn chọn ra trong số đó một kiện áo choàng màu lam nhạt có lót bông khoác lên người Tô Khuynh Quốc. Kiểu dáng y phục là cổ chéo tay rộng hiện đang thịnh hành, vạt áo thêu mấy đóa bạch mai thanh nhã, dùng đai lưng bản to màu trắng bạc buộc chặt thắt lưng, đường cong vóc dáng đều hiện rõ, trong nét thon dài mạnh mẽ vẫn mang theo vài phần non nớt ngây ngô của thiếu niên, Hạ Lan Thính Tuyết nhìn đến mắt càng sáng, Tô Ki nhìn đến mặt càng đen.

Tô Khuynh Quốc xem những bộ khác, hấn không biết giá, nhưng sờ từng bộ đều trơn mịn vô cùng, thủ công tinh xảo, cũng hiểu Hạ Lan Thính Tuyết đã hao phí không ít, lập tức đa tạ rồi bảo Tô Ki nhận lấy y phục mới, về ý định giáo huấn Đồ Thủ Bị, hấn đã sớm vút đến tận đâu.

“Tiểu Tô, chỉ là vài bộ y phục nho nhỏ, người không cần khách khí với ta.” Hạ Lan Thính Tuyết mỉm cười, sức nhớ đến điều gì đó, tháo mảnh kim bội bằng vàng ròng mang bên hông đeo vào cho Tô Khuynh Quốc.

“Lại đây, cái này tặng cho người.”

Cái chuỗi như ý nho nhỏ, bên dưới gắn một khối tiểu kim bài hình tròn, ở giữa kim bài còn khắc một đóa hoa lan tinh xảo.

Tô Khuynh Quốc nhíu mày: “Ta không thích mang kim ngân, trông thật sáo rỗng.”

Hạ Lan Thính Tuyết không may mảy tức giận: “Tử Kim Như Ý Lan này là hoàng đế khai quốc Kim Thịnh

ban tặng cho tổ tiên Hạ Lan ta, đã truyền mấy đời. Tuy không phải kim bài miễn tử, nhưng cũng không khác mấy, cho dù hoàng đế muốn giết người, nhìn thấy kim bội này cũng phải nể mặt dòng tộc Hạ Lan ta vài phần.”

Hắn nhìn Tô Khuynh Quốc kinh ngạc đến hơi há miệng, khẽ mỉm cười, sau đó thần sắc liền nghiêm túc trở lại: “Tiểu Tô, người phải hiểu, uy nghiêm hoàng đế không thể xúc phạm. Hôm qua người đã mấy lần mạo phạm hoàng thượng, nếu còn loạn nữa, ta cũng không dám bảo đảm hoàng thượng có trị tội người hay không. Nói chung người nhớ đừng đánh mất kim bội này, lúc nguy cấp, không chừng có thể cứu người một mạng.”

Đêm qua hắn suy đi tính lại, rốt cuộc cảm thấy nội trong thời gian ngắn dạy tiểu gia hỏa trước mắt này mấy điều lễ nghi phiên hà kia, không bằng dứt khoát đưa cho hắn một cái bùa hộ mệnh.

Tô Khuynh Quốc trong lòng lo lắng: “Vậy người không có kim bội thì làm sao?”

“Ta là Hạ Lan Hầu gia, Kim Thịnh thái tử di huấn vĩnh viễn bị không tước chức. Chỉ bằng thân phận này, hoàng đế cũng không dễ đụng đến ta.” Hạ Lan Thính Tuyết cười vang, hùng tâm tráng chí, mang theo khí thế phong vân.

Tô Tuyền đang châm trà, thoáng thấy nụ cười tuấn nhã tự tin của hắn, hai tai không khỏi đỏ ửng.

Tô Ki nghe Hạ Lan Thính Tuyết nói xong, biết hắn quả thực quan tâm phủ tông, ác cảm đối với Hạ Lan Thính Tuyết giảm đi vài phần, cũng mắt nhắm mắt mở khi bàn tay Hạ Lan Thính Tuyết đặt trên lưng Tô Khuynh Quốc.

“Vậy đa tạ Hạ Lan đại ca. “

Tô Khuynh Quốc không từ chối nữa, trong lòng cũng âm thầm tính toán, tuyệt không để hoàng đế có cơ hội hãm hại Hạ Lan Thính Tuyết.

Hạ Lan Thính Tuyết là người đầu tiên gặp được nhưng lại chu đáo bảo hộ chăm sóc hắn sau khi rời Huyền Thiên phủ, hắn nhất định cũng sẽ bảo vệ người này.

Nô bộc đem điểm tâm sớm đến, Hạ Lan Thính Tuyết cùng Tô Khuynh Quốc ăn vài miếng bánh, đứng dậy cáo từ.

“Ta phải tới chỗ hoàng thượng thỉnh an, tối hôm qua có thích khách làm loạn, hôm nay ta phải dẫn người đi bốn cửa thành tuần tra, đến tối mới có thể trở về. Tiểu Tô, người không có việc gì thì cứ ở trong phòng đừng đi ra ngoài, để tránh gặp phiền phức, biết không?”

Thì ra đơn giản như vậy liền trở thành thích khách! Tô Khuynh Quốc miệng còn đang cắn miếng bánh, hàm hàm hồ hồ gật đầu.

Hạ Lan Thính Tuyết nhìn hần, càng ngắm càng yêu, thật muốn tiếp tục trò chuyện cả nửa ngày. Nhưng đêm qua hoàng đế vừa đến Thủ Bì phủ liền có thích khách, hần dù sao cũng phải giả vờ ra về, dẫn binh hùng sục trong thành một phen để còn dễ bề ăn nói với hoàng đế. Lập tức dặn dò Tô Ki, Tô Tuyền chú ý chăm sóc, mới ra khỏi phòng, để lại Tô Khuynh Quốc tiếp tục hăng say càn quét điểm tâm.

19. Chương 19

Biên thành tuyết rơi càng lúc càng dày. Hạ Lan Thính Tuyết đi không lâu, những bông tuyết nhỏ li ti trước đó giờ đã to như lông ngỗng, bị gió thổi tung phát ra âm thanh vù vù.

Thủ Bì phủ sớm đã bị phủ một lớp tuyết dày, cho đến sau giờ Ngọ mới ngừng lại. Không lâu sau, mặt trời rớt cuộc cũng xuất hiện.

“Tô Tuyền, chúng ta chơi ném tuyết đi.” Tô Khuynh Quốc chơi đùa với thỏ con cả nửa ngày, sớm đã buồn chán, đột nhiên nảy ra ý nghĩ kia.

“Ta không đi.” Thấy tiểu Phủ tông xoa xoa tay về mặt đầy hưng phấn, Tô Tuyền mãnh liệt lắc đầu. Nàng vẫn còn nhớ rõ, Tô Khuynh Quốc lúc còn nhỏ mỗi khi chơi ném tuyết, đệ tử Huyền Thiên phủ đều đại họa ngập đầu. Từ con sóc trên cây, cho đến lão Phủ tông, tất cả đều bị hần dùng quả cầu tuyết ném đến một mảnh hồ đồ.

“Ta cũng không đi.” Tô Ki hồi tưởng lại trải nghiệm kinh khủng trước đây đã từng bị Tô Khuynh Quốc giội một thùng nước tuyết từ đầu xuống chân, khóe mắt co giật.

Tô Khuynh Quốc bực dọc: “Vậy ta chơi một mình.”

Thế là một mình đi đến khu đất trống rộng lớn ở hậu viên Thủ Bì phủ. Nơi này vốn là hoa viên, vì vào mùa đông nên sớm đã tàn, chỉ còn lại vài gốc đại thụ trụi lá, thân cây trơ trọi sừng sững giữa sương gió lạnh buốt xương. Tuyết trắng sâu nửa thốn, dưới chân vang lên vài tiếng vang khẽ.

Hần ngồi xuống đắp người tuyết, chỉ chốc lát, một người tuyết béo tròn cơ bản đã thành hình.

Đang chơi rất hưng phấn, đột nhiên nghe thấy tiếng cước bộ rất nhỏ rất nhẹ từ phía sau truyền đến, Tô Khuynh Quốc bất động thanh sắc.

Chủ nhân tiếng bước chân dừng lại cách lưng hần cách vài bước, không tiến lên nữa.

Tô Khuynh Quốc đợi một hồi lâu, vẫn không nghe thấy người nọ nói gì, nhin không được quay đầu lại, trừng mắt nhìn nam nhân một thân bạch y kia, tựa như hòa làm một với tuyết trắng.

“Uy, người nhìn cái gì?”

Đôi mắt trừng thật to, vẫn trong trẻo như hai dòng suối... Mộ Dung Cửu Châu thâm trầm nhìn hẩn thật lâu, mới thản nhiên nói: “Không có gì.”

Thế còn nhìn hẩn lâu như vậy làm gì? Tô Khuynh Quốc nghĩ hoang đàng này hơn phân nửa là đầu óc bệnh hoạn rồi, làm mặt quỷ, quay đầu tiếp tục đắp người tuyết.

Mộ Dung Cửu Châu lại nhìn Tô Khuynh Quốc một hồi, đột nhiên hỏi: “Người không sợ ta sao?”

“Tại sao phải sợ người?”

Tô Khuynh Quốc lấy làm lạ bèn ngừng tay, đứng lên tỉ mỉ đánh giá Mộ Dung Cửu Châu. Mộ Dung Cửu Châu tay chấp sau lưng, mặc cho Tô Khuynh Quốc nhìn loạn khắp người mình.

Nghiêm nghiêm túc túc quan sát Mộ Dung Cửu Châu từ đầu đến chân, Tô Khuynh Quốc mới thở ra một hơi, cười nói: “Bộ dáng người đẹp hơn nhiều so với những người ta từng gặp trước đây, nhưng người đâu có nhiều hơn một con mắt một cái mũi, cũng không phải yêu quái, sao ta lại sợ người?”

Hẩn cười đến ung dung, căn bản không để ý nam nhân trước mặt là đáng cửu ngũ chí tôn nắm trong tay quyền sinh sát thiên hạ.

Mộ Dung Cửu Châu sắc mặt âm tình biến ảo, cuối cùng thấp giọng cười: “Tiểu tử Hạ Lan này, đúng là nhạt được bảo bối.”

“Cái gì bảo bối?” Tô Khuynh Quốc không hiểu hẩn cười chuyện gì.

Mộ Dung Cửu Châu khoe môi hàm tiểu, cao thâm khó dò, chậm rãi đi đến trước mặt Tô Khuynh Quốc, chỉ nhìn không nói.

Tô Khuynh Quốc bị nhãn thần kỳ quái của hẩn làm cho rợn tóc gáy, mở to hai mắt trừng lại: “Nhìn cái gì?”

“Ha ha ha...” Mộ Dung Cửu Châu cười ồm lên, ghé vào bên tai Tô Khuynh Quốc thấp giọng nói: “Lần sau khi leo mái nhà trộm nhìn trộm, nhớ phải thay y phục dạ hành, đừng mặc lại cùng một bộ như hồi ban ngày.”

Tô Khuynh Quốc lập tức cứng đờ

Nửa ngày rớt cục mới có phản ứng, tối qua hẩn cơm nước xong, chưa thay y phục đã chạy đến mái nhà của

Mộ Dung Cửu Châu.

Uổng cho hần còn tự cho mình thông minh lấy tay áo che mặt...

Người ta nhìn y phục hần, suy nghĩ một chút liền biết hần là ai rồi.

Hộc máu! Lần này xuống núi, Phủ tông hần thật là mất mặt, cũng may không dẫn theo Cửu Nhược Ngân cùng Sở Tín, nếu không hai tên sư diệt này nhất định sẽ cười vỡ bụng...

Trên mặt đầy mây đen, Tô Khuynh Quốc một lần nữa chạy trốn chết.

Mộ Dung Cửu Châu nhìn theo hướng bóng lưng Tô Khuynh Quốc biến mất, cười một trận nữa mới xoay người lại, liền đối diện với Hứa Triều Tịch chẳng biết đã đến từ lúc nào.

“Cửu Châu...” Hứa Triều Tịch nhìn nụ cười của Mộ Dung Cửu Châu, có chút lơ đãng: “Đã nhiều năm qua người chưa từng cười như vậy.”

“Người không cảm thấy hài tử kia quả thực rất thú vị sao?”

Mộ Dung Cửu Châu nhãn thần chợt lóe lên một tia ôn nhu chính mình cũng không cảm thấy, nhẹ giọng hỏi Hứa Triều Tịch: “Hứa sư huynh, người có phát hiện, đôi mắt của hần... rất giống nàng...”

20. Chương 20

Tô Khuynh Quốc liên tiếp mất mặt trước Đồ Cẩm Sơn và Mộ Dung Cửu Châu, hôm đó sống chết cũng không chịu ra đại sảnh dùng bữa nữa, may thay, Mộ Dung Cửu Châu cũng không triệu kiến hần.

Hạ Lan Thính Tuyết đi tuần tra Phượng Diệp thành suốt cả ngày, đến hoàng hôn mới hồi phủ bẩm cáo với Mộ Dung Cửu Châu.

“Thích khách” đang ở trong phủ nghỉ ngơi, chuyến này hần đi đương nhiên không có thu hoạch, chỉ tùy tiện bắt vài tên hần tử lưu manh cho đủ số, giao cho Đồ Cẩm Sơn thẩm vấn, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Mộ Dung Cửu Châu bất động thanh sắc cầm chén trà, khẽ gạt đi những lá trà cống phẩm đang chìm nổi trong chén, cũng không vạch trần, chỉ nhàn nhạt khen ngợi vài câu, liền chuyển đề tài, đột nhiên nói: “Còn năm ngày nữa là đến trừ tịch, trăm định ngày mai sẽ đi Kiếm Môn quan, cùng tướng sĩ đồn trú biên cương đón mừng năm mới. Hạ Lan, người đi với trăm.”

Hạ Lan Thính Tuyết ngẩn ra, lập tức vui mừng, từ khi Mộ Dung Cửu Châu vào trong Thủ Bì phủ, hẳn luôn suy tính làm thế nào để mượn cơ hội ngàn năm có một này hạ sát Mộ Dung Cửu Châu.

Với cao thủ bên cạnh hẳn, muốn tiêu diệt đám người Mộ Dung tuy không khó, nhưng chuyện quan trọng sau đó là không thể để ai dị nghị, đành phải cẩn thận trừ tính thêm.

Hắn ngày hôm nay đã dự định, dụ Dung Cửu Châu đến Kiếm Môn Quan mới hạ thủ, không ngờ Mộ Dung Cửu Châu cứ nhiên mở miệng trước, vừa vặn đúng ý hắn.

Hạ Lan Thính Tuyết kiềm nén vẻ vui mừng, cung kính đáp: “Hoàng thượng cảm thông cho tướng sĩ, là đại phúc của tướng sĩ triều ta. Thần sẽ phái người đi trước thông cáo Võ tướng quân, an bài nghênh giá.”

Mộ Dung Cửu Châu khẽ gật đầu, tinh tế thưởng trà, chờ Hạ Lan Thính Tuyết cúi đầu sắp lui khỏi đại sảnh, hắn mới khinh miêu đạm tả gọi trở lại: “Phải rồi, hài tử họ Tô kia thật không tồi, ngày mai dẫn hắn theo luôn thể.”

“Hoàng thượng?!” Hạ Lan Thính Tuyết ngạc nhiên ngẩng đầu, tương giao với tầm mắt của Mộ Dung Cửu Châu.

Mục quang lạnh lùng của nam nhân, lại mang chút mỉa mai, khiến Hạ Lan Thính Tuyết biết mình tuyệt đối vô pháp đưa ra nửa lời dị nghị, chỉ đành đáp ứng: “Vâng”, tự mình đi giúp Tô Khuynh Quốc thu thập hành lý.

Đáy lòng kêu khổ không thôi, lại nhin không được hiện lên một tia hận ý. Nghe đồn Mộ Dung Cửu Châu nhiều năm qua đã sát hại không ít thiếu niên thiếu nữ, xem ra nam nhân này đã có hứng thú với Tiểu Tô.

Tiểu Tô là của hắn, tuyệt không để cho bất kỳ ai chạm vào.

Khóe miệng Mộ Dung Cửu Châu thủy chung vẫn mang chút tư lự, nhìn theo thân ảnh của Hạ Lan Thính Tuyết biến mất sau ngả rẽ của hành lang, tầm mắt mới chuyển đến phía sau bức bình phong Hồ khiêu sơn hà bằng gỗ mun đặt bên mạn phòng.

“Người nói bình phù đã rơi vào tay Hạ Lan tiểu hầu gia, có thật không?”

“Thiên chân vạn xác.” Sau bình phong, thanh âm nam nhân thốt ra bốn chữ, lập tức không nói gì thêm lời.

Mộ Dung Cửu Châu cũng không truy vấn tiếp, dựa vào đệm gấm sau lưng, nhắm mắt dưỡng thần.

Thuộc hạ Hạ Lan Thính Tuyết làm việc rất mau mắn, cùng với thị tòng của Mộ Dung Cửu Châu trong một đêm đã chuẩn bị đầu vào đó. Hôm sau, trời chưa sáng hẳn, mấy cỗ xe ngựa đã được bố trí sẵn sàng, đứng ở đại môn Thủ Bì phủ chờ xuất phát.

Đồ Cẩm Sơn hầu nhóm người Mộ Dung dùng điểm tâm sớm, dẫn theo hạ nhân cung tiễn Mộ Dung Cửu Châu lên xe, rồi cuộc thử phào nhẹ nhõm, lặng lẽ lau mồ hôi.

“Tiểu Tô?” Hạ Lan Thính Tuyết một chân đã đặt lên xe, thấy Tô Khuynh Quốc vẫn còn lồi kéo lão làm vườn Triệu bá thần thần bí bí thâm thì, cũng không biết Tô Khuynh Quốc nói gì, Triệu bá kia cười đến hàm răng vàng lờm chớm đều lộ cả ra, cặp mắt già nua cũng híp lại thành hai đường chỉ, ghé vào tai Tô Khuynh Quốc khe khẽ đáp lại.

Tô Tuyền cùng Tô Ki đều nhú mào, hồi thúc vài tiếng, Tô Khuynh Quốc mới cười hì hì đi ra, nói: “Ta thỉnh giáo Triệu bá vài điều thôi!”

“Công tử muốn học trồng hoa?” Tô Tuyền nheo mắt nhìn, đẩy hẳn lên cổ xe dành cho ba người họ. Nhớ lại Tô Khuynh Quốc khi còn bé từng vì bắt chuồn chuồn, mà ngay cả hoa viên lão Phủ Tông yêu thích nhất cũng giẫm đạp thành một mảnh hỗn độn, đánh chết cũng không tin Tô Khuynh Quốc sẽ thấy hứng thú với hoa cỏ.

“Đi thôi!” Thấy người đã đông đủ, Hứa Triều Tịch vung roi, đoàn ngựa tung vó bắc tiến.

Xe ngựa của ba người Tô Khuynh Quốc bị bỏ lại sau cùng, không nhanh không chậm đi theo đại đội nhân mã phía trước.

Dọc đường đi, Tô Khuynh Quốc luôn vén màn xe nhìn ra bên ngoài. Lúc đi qua con đường san sát các cửa hiệu, hai mắt hắn bỗng nhiên sáng lên, vội hô một tiếng bảo Tô Ki dừng xe lại.

Hắn xuống xe chạy đến cửa hiệu “Hoa Nguyệt hiền” chuyên bán thư họa cổ ở ven đường, rất nhanh liền trở lên xe, trong ngực còn ôm mấy cuộn tranh.

“Công tử mua gì vậy?” Tô Tuyền hiếu kỳ mở một cuộn tranh ra xem, mới vừa nhìn, liền “a” một tiếng, mặt vừa nóng vừa đỏ.

Trong tranh là cảnh hai nam tử xích lửa học theo uyển ương giao hoan.

Nàng ném trả cuộn tranh như vứt đi củ khoai lang nóng bỏng tay, cả giận nói: “Công tử, sao người lại mua những thứ hạ... hạ lưu như vậy?”

“Này gọi là Đông Cung đồ, tốt lắm a! Triệu bá nói nhìn vào sẽ hiểu.” Tô Khuynh Quốc vẻ mặt vô tội lại thêm lý lẽ hùng hồn: “Ai bảo các ngươi không chịu nói cho ta biết nam nhân cùng nam nhân nên làm thế nào, tối qua ta định hỏi Hạ Lan đại ca, các ngươi lại đứng cạnh đó ho dữ dội. Hừ!”

Tô Tuyền mồ hôi lạnh đầy mặt chỉ trực chảy xuống. Tô Ki ở bên ngoài “khụ” hai tiếng, hiển nhiên cũng bị dọa, hung hăng quất ngựa, cuống cuống như chạy giặc rời khỏi đại môn Hoa Nguyệt hiền.

21. Chương 21

Có Xuân Cung đồ, hứng thú đối với mỹ thực của Tô Khuynh Quốc cũng rõ ràng giảm đi, ngồi cả canh giờ trong xe ngựa, cứ nhiên không đòi ăn gì, chỉ cầm quyền tranh lật qua lật lại tỉ mỉ nghiên cứu, thi thoảng còn không khách khí luận bình vài câu.

“Tư thế này nếu như không tập đứng tấn hai năm, nhất định sẽ không chịu nổi qua nửa nén nhang. Ân, còn cái chân này cong thành như vậy, bỏ xuống nhất định sẽ ê ẩm...”

Tiểu tổ tông, người xem thì xem đi, còn phải nói ra sao? Tô Tuyền cứ như ngồi trên bàn chông, lúc này không thể chịu nổi nữa, than thở một tiếng, chui ra khỏi xa sương đoạt lấy roi ngựa trong tay Tô Ki.

Nhiệm vụ đánh xe tốt đẹp lại cướp đi, Tô Ki không tình không nguyện nhường vị trí đó cho Tô Tuyền, còn mình vừa vào xa sương, liền bị một đồng Đông Cung đồ rộng mở bên trong làm cho đổ mặt, không biết nên phóng tầm mắt về phía nào.

“Người sao vậy?” Tô Khuynh Quốc hứng thú nhìn thị tòng bình thường luôn chất phác ít nói này.

“Không có gì.” Sao cứ cảm thấy nhân thần Phủ Tông có chút kỳ quái a? Tô Ki đột nhiên rung mình, khắp người nổi tầng tầng da gà da vịt. Mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm nép vào một góc xa Tô Khuynh Quốc nhất, làm lão tăng nhập định.

Về cơ bản, khi phát hiện võ học mới hay món ăn mới nào, Phủ Tông sẽ lộ ra loại nhân thần đó. Hắn thực không muốn chính mình đưa dê vào miệng cạp.

Ra khỏi Phượng Diệp Thành, dân cư cũng dần thưa thớt. Chỉ toàn những rặng núi hùng vĩ ngút ngàn, nhấp nhô bất tận giữa thiên địa. Núi phủ đầy tuyết, ánh lên bằng bạc chói ngời. Sông lớn chảy xiết như lụa trắng, uốn lượn quanh núi, tiếng nước ầm ầm, sóng vỗ cuộn cuộn.

Xe ngựa đi được vài mươi dặm, tới một nơi địa thế bằng phẳng ven sông, Hứa Triều Tịch ghìm cương, để mọi người dừng chân nghỉ tạm.

Một tấm thảm màu vàng sáng được dẹt tinh tế công phu trải bên bờ, Mộ Dung Cửu Châu gọi Hạ Lan Thỉnh Tuyết cùng ngồi lên thảm. Những người còn lại vội cung phụng thịt, điểm tâm và hoa quả mang theo trên đường.

Cho dù đang ở nơi sơn cùng thủy tận, sự khoa trương của Đế vương vẫn thập phần trọn vẹn như trước.

Đội nô bộc chuyên kiểm tra ngự thiện đem các món ăn thử qua không có gì dị thường, Mộ Dung Cửu Châu lúc này mới cầm đũa, ăn được hai đũa đột nhiên hỏi: “Hải tử kia đâu? Sao không thấy ra?”

Hạ Lan Thính Tuyết cũng đang buồn bực, lẽ ra đến giờ cơm, Tiểu Tô đã sớm vọt ra khỏi xe rồi.

Hắn gọi Trần Lục Hợp: “Đi xem Tô công tử có gì không khoẻ không? Hay là nhiệm phong hàn rồi.”

Nhiệm phong hàn? Mộ Dung Cửu Châu trong lòng chế giễu. Tiểu gia hỏa kia rõ ràng thân thủ không tồi, sao có thể dễ dàng nhiễm bệnh như vậy. Bất quá xem ra, Hạ Lan Thính Tuyết tựa hồ vẫn chưa biết tiểu gia hỏa kia có võ công.

Lười biếng buông đĩa bạc, cầm chung trà thơm Hứa Triều Tịch đưa đến, khẽ nhấp môi, nói: “Hạ Lan, người có biết tại sao trầm lại rời kinh đến Kiếm Môn Quan không?”

“Hoàng thượng thương cảm tướng sĩ trấn giữ biên cương lao khổ, đích thân lâm trận an ủi lòng quân, tận hưởng hoàng ân.” Hạ Lan Thính Tuyết nhất thời không rõ tâm tư Mộ Dung Cửu Châu, vừa vuốt mông ngựa vừa cuống cuống suy đoán ý đồ gợi chuyện của đối phương.

“Hạ Lan, người càng ngày càng biết ăn nói đấy.” Mộ Dung Cửu Châu tự tiểu phi tiểu, lập tức thần sắc lạnh lùng: “Thật ra ta nghe nói Võ Dương tướng quân mấy năm nay hành sự tùy tiện, dường như có ý làm phản. Hạ Lan, người thấy thế nào?”

Hạ Lan Thính Tuyết tức khắc thất kinh, một thân mồ hôi lạnh, trong các biên cương quan ải của Kim Thịnh hoàng triều, Kiếm Môn Quan gần kinh kỳ nhất. Hắn trù tính đoạt được bình phù, định ngay tại đây hiệu lệnh tướng sĩ Kiếm Môn Quan dẫn quân nam hạ thẳng tiến đánh kinh kỳ.

Nhưng nếu Mộ Dung Cửu Châu đã nghi ngờ Võ Dương tướng quân, bất luận là Võ Dương công cao chấn chủ, hay là Mộ Dung Cửu Châu đã nghe được tin tức gì, phen này đi Kiếm Môn Quan nhất định không thuận lợi như hắn nghĩ.

Kế hoạch, có biến.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, hắn cố ý lộ ra vẻ kinh ngạc: “Thần cùng Võ Dương tướng quân chưa từng gặp mặt, nhưng nghe nói Võ tướng quân dũng mãnh thiện chiến, đánh đuổi địch Di man tộc mấy lần xâm lăng, hẳn là đối với triều ta rất trung thành.”

Mộ Dung Cửu Châu hừ nhẹ: “Tri nhân tri diện bất tri tâm, Hạ Lan, người quá dễ tin người rồi.”

Hạ Lan Thính Tuyết giả vờ khúm núm bày ra bộ dáng khiêm tốn thụ giáo, nhìn Mộ Dung Cửu Châu tự nhắc bình rượu, rót mỹ tửu ra hai chung bạc.

“Kim Thịnh hoàng triều ta từ khai quốc đến nay, cũng chỉ có Hạ Lan thị người cùng Mộ Dung gia sẻ chia vui buồn. Lại đây, cạn chung.”

Mộ Dung Cửu Châu ngửa đầu, liền uống cạn chung rượu.

Hoàng đế ban rượu, không thể chậm trễ. Hạ Lan Thính Tuyết hai tay nâng chung, vừa đưa đến môi, bị Mộ Dung Cửu Châu ngăn lại.

“Trẫm thấy người đạo này khí sắc không tốt, có lẽ thân thể bất hảo. Vừa vặn trẫm có mang theo đan dược bổ khí hoạt huyết.” Nam nhân từ trong ngực lấy ra một viên đan hoàn đỏ thắm, một mùi hương nồng đậm lập tức theo gió tản đi.

Mộ Dung Cửu Châu mỉm cười, Hạ Lan Thính Tuyết nhìn đan hoàn, lưng áo đã đầm mồ hôi lạnh.

Ăn vào, đan hoàn này tuyệt đối có vấn đề, nhưng không ăn, e rằng Mộ Dung Cửu Châu chỉ chờ hấn cự tuyệt, có thể trở mặt xử tội hấn ngay tại chỗ.

Đang tiến thoái lưỡng nan, một thanh âm trong trẻo bỗng dưng xen vào: “Có thứ gì ngon mà thơm như vậy a?”

Tô Khuynh Quốc xem Xuân Cung đồ đang rất cao hứng, bị Trần Lục Hợp gọi đi ăn, hấn rất không tình nguyện, thoái thác không được, đành uể oải xuống xe.

Chân còn chưa chạm đất, đoạn đối thoại giữa hai người này đều lọt vào tai không sót gì. Tô Khuynh Quốc ba bước thành hai bước, chạy tới đoạt lấy đan hoàn đỏ rực trên tay Mộ Dung Cửu Châu, cười hì hì, bỏ vào trong miệng.

“Tiểu Tô!” Hạ Lan Thính Tuyết lúc này quả thật sợ đến sắc mặt cũng trắng bệch như tuyết.

22. Chương 22

“Ngon a!” Tô Khuynh Quốc không chút để ý tới ánh mắt quái dị của mọi người, xòe tay về phía Mộ Dung Cửu Châu, cười tủm tỉm nói: “Còn nữa không?”

Nhìn sắc mặt Mộ Dung Cửu Châu từ từ chuyển xanh, tim Hạ Lan Thính Tuyết hầu như ngừng đập.

Tiểu Tô phen này, e rằng tai kiếp khó tránh.

Đáy mắt Mộ Dung Cửu Châu thoáng lóe lên sát khí, bỗng nhiên đứng dậy, xuất thủ như chớp, bắt lấy mạch môn trên tay phải Tô Khuynh Quốc.

“Hoàng thượng bớt giận” “Hạ Lan Thỉnh Tuyết muốn cầu xin, liền bị Mộ Dung Cửu Châu lạnh lùng liếc mắt, chặt đứt ý nghĩ.

“Trẫm sẽ không tổn thương hần.” Mộ Dung Cửu Châu kéo theo Tô Khuynh Quốc, cũng không quay đầu, lên xe ngựa, ngắn gọn phun một câu: “Khởi hành!”

Tô Khuynh Quốc trước khi bị đẩy vào trong xe, cư nhiên còn quay đầu nháy mắt với Hạ Lan Thỉnh Tuyết. Hạ Lan Thỉnh Tuyết suýt nữa phát điên, nhưng trước mặt mọi người, không thể xông tới cướp người, chỉ đành hy vọng Mộ Dung Cửu Châu có thể thủ hạ lưu tình.

Bánh xe lộc cộc lăn đi, Mộ Dung Cửu Châu vẫn nắm chặt cổ tay Tô Khuynh Quốc, thờ ơ nhìn Tô Khuynh Quốc buông màn xe xuống, mới lạnh lùng nói: “Người quả thật đối xử không tồi với tiểu tử Hạ Lan kia, cư nhiên không sợ chết giúp hần giải vây. Bất quá, ha “

Hần cười lạnh một tiếng: “Người đã ăn Trung hồn cổ của trẫm, nếu muốn giữ mạng, thì...”

Lời uy hiếp đột nhiên ngưng bật, bởi vì Tô Khuynh Quốc đối diện đang cười hì hì giơ tay trái lên, từ trong miệng lấy ra viên hồng hoàn ban nãy, làm mặt quỷ với Mộ Dung Cửu Châu.

“Ta cũng không phải tên ngốc, sao có thể thật sự nuốt thứ này?” Chữ sau cùng còn chưa nói xong, Tô Khuynh Quốc mạnh mẽ lật tay phải, nắm lấy Uyển mạch của Mộ Dung Cửu Châu.

“Người!” Mộ Dung Cửu Châu vừa định quát lớn, hồng hoàn theo gió, bắn thẳng vào trong miệng hần.

Mộ Dung Cửu Châu kinh hãi, thế nhưng thứ đang lấp kín môi khiến đầu óc hần “âm” một tiếng, ngây ra như con gà gồ.

Chấn động chỉ trong nháy mắt, nhưng cũng đủ để đầu lưỡi Tô Khuynh Quốc mạnh động, đẩy hồng hoàn thẳng tiến xuống bụng Mộ Dung Cửu Châu, nhân tiện còn liếm hai cái trên đôi môi của nam nhân

Ấn, môi của hoàng đế này cũng rất đàn hồi, còn mang chút dư hương của rượu...

Rốt cục hiểu được mình đã ăn cỏ độc, trước giờ chưa từng bị kẻ nào “khinh bạc” như vậy, Mộ Dung Cửu Châu tức giận đến cả người phát run.

Lột da, rút gân, thiêu sống, lăng trì xử tử... Trong nháy mắt, tất cả những hình phạt khốc liệt nhất mà Mộ Dung Cửu Châu có thể nghĩ ra đều lũ lượt xuất hiện trong đầu.

Đáng tiếc người hần đụng chạm lại là Tô Khuynh Quốc.

Cho nên, Mộ Dung Cửu Châu còn chưa kịp kêu người, đã bị Tô Khuynh Quốc nhanh tay lẹ mắt phong bế yếu huyệt, mềm nhũn ngã trên thảm nỉ, duy chỉ còn ánh mắt là hữu dụng, hung hăng trừng Tô Khuynh Quốc.

“Trên người ngươi nhất định giấu thuốc giải!” Tô Khuynh Quốc đương nhiên không mong đợi Mộ Dung Cửu Châu ngay cả á huyết cũng bị điểm mà có thể trả lời hắn, vươn tay lục soát khắp người nam nhân.

Hai bên tay áo không có, bên hông thắt lưng cũng không có.

Bàn tay Tô Khuynh Quốc lần theo da thịt nơi thắt lưng buộc chặt của Mộ Dung Cửu Châu, tiến vào trong thượng y.

Nhân thần nam nhân lúc này có thể nói là kinh khủng, nhưng đối với Tô Khuynh Quốc không nửa điểm lực sát thương.

Vóc dáng hoàng đế có vẻ không tồi.... Cơ thể của người luyện võ đặc biệt săn chắc mà dẻo dai, da cũng không thô ráp, trái lại bởi vì bảo dưỡng đúng cách, nên rất mịn màng...

Tô Khuynh Quốc sờ tới sờ lui, hoàn toàn quên mất ý định ban đầu, cảm thấy tay mình lướt đến đâu, da thịt nơi đó sẽ run khẽ, độ ẩm cũng tăng dần, đủ loại cảnh tượng trong mấy quyển Xuân Cung đồ kia đột nhiên vọt đến trước mắt hắn.

Thân thể hắn cũng mặc danh kỳ diệu bắt đầu nóng lên, hắn mô phỏng theo động tác trong tranh, dùng ngón tay ngắt điểm hồng đã hơi dựng đứng trên ngực nam nhân, nhất thời cảm nhận được nam nhân một trận chấn động kịch liệt.

Từ sâu trong yết hầu Mộ Dung Cửu Châu tựa hồ cũng thở dốc, ánh mắt lại càng như muốn giết người.

Lực chú ý của Tô Khuynh Quốc đều bị phản ứng kỳ quái của nam nhân câu dẫn. Dứt khoát lột sạch y phục của Mộ Dung Cửu Châu, hiếu kỳ lần lượt công kích hai khoả hồng châu trước ngực nam nhân.

Là nam nhân bình thường, sẽ không chịu nổi loại khiêu khích này. Mộ Dung Cửu Châu tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Mặc dù trong lòng hận không thể lập tức phá vỡ huyệt đạo, đem tên cả gan làm càn này tru di cửu tộc, nhưng dục vọng vẫn phản bội lý trí, bị ai ngăn đầu.

Lòng ngực một mảnh đỏ ửng, như đang đau tim mà pháp phòng đến lợi hại. Hô hấp cũng dần gấp gáp nặng nề, lại bị tiếng bánh xe cùng tiếng vó ngựa xen kẽ át đi

23. Chương 23

Đem theo tên gia hỏa này, tuyệt đối là chuyện hối hận nhất cả đời Mộ Dung Cửu Châu.

Vốn định dùng Tô Khuynh Quốc làm con tin để uy hiếp Hạ Lan Thỉnh Tuyết, kết quả biến thành cơn ác mộng của chính mình.

Hiện tại, có nghĩ gì cũng là hối hận đã muộn. Thời khắc này, Mộ Dung Cửu Châu chỉ hi vọng Hạ Lan Thỉnh Tuyết mau động thủ hành thích, nếu không thì mấy tên sơn tặc thổ phỉ gan to bằng trời đến cũng được, chỉ cần có thể ngăn được Tô Khuynh Quốc.

Đáng tiếc, suốt dọc đường lại phi thường bình yên. Thậm chí bởi vì hoàng đế không lên tiếng, bên ngoài cũng không ai dám nhiều lời, thành thành thật thật cầm đầu mà đi.

Kẻ không thành thật, chỉ có Tô Khuynh Quốc.

Trêu chọc cho hai khoả nhũ châu của nam nhân đỏ ửng dựng đứng lên, tầm mắt Tô Khuynh Quốc lại dời xuống bộ phận đã cương cứng của nam nhân.

Theo động tác trên tay hắn, đỉnh dục vọng của nam nhân cũng từ từ phun ra dịch thể trong suốt...

Tô Khuynh Quốc đột nhiên dừng tay lại, dùng loại biểu tình cực kỳ nghiêm túc hỏi Mộ Dung Cửu Châu vừa mới thổ phào một hơi: “Đừng nói là ngươi muốn tiểu a?”

Một hơi kia của Mộ Dung Cửu Châu lập tức nghẹn ngay ngực, hai mắt càng tối tăm, suýt nữa ngất tại chỗ.

Bất quá, chỉ cần có thể khiến tên gia hỏa này ngừng tay, bị xem là buồn tiểu cũng được. Mộ Dung Cửu Châu nín kéo ý niệm đại trượng phu phải biết thức thời, cố sức chớp mắt hai cái, coi như thừa nhận.

Tô Khuynh Quốc vuốt cằm, thần sắc lộ vẻ hoài nghi: “Ngươi không phải muốn gạt ta giải huyết cho ngươi chứ? Chúng ta đi còn chưa được nửa ngày, ngươi cũng không bị yếu thận, sao lại buồn tiểu?”

Đôi mắt đảo qua đảo lại, hắn vợ lấy thất lưng bằng tơ tằm của Mộ Dung Cửu Châu, quần bảy tám vòng quanh biểu tượng kiêu ngạo nhất của nam nhân, còn thất gút ngay sát gốc. Đón nhận ánh mắt như muốn giết người của Mộ Dung Cửu Châu, cười hì hì nói: “Đây là trong tranh dạy, buộc lại ngươi sẽ không muốn tiểu nữa.”

Sắc mặt nam nhân trở nên xám xanh, sau đó không biết là bởi vì phẫn nộ hay là nghẹn đến khó chịu, lại lộ ra một mảnh ửng hồng.

Tô Khuynh Quốc liếc nhìn, nhin không được khe liếm môi.

Hạ thân từ lúc bắt đầu, đã luôn nóng bức cương cứng, còn khe khê động đậy. Đó là loại cảm giác kỳ quái trước giờ chưa từng có, trong cơ thể, nhất là khổ hạ, giống như có một con rắn ngo ngoe không an phận, muốn tìm một nơi có thể tiếp nhận mình mà tiến vào...

Hắn do dự trong chốc lát, mà cũng chỉ trong chốc lát, những hình ảnh trong Xuân cung đồ hiện ra, hắn đưa ngón tay luồn vào kẽ hở giữa hai cánh môn nam nhân.

Đầu ngón tay chạm đến mật động đóng chặt được bao phủ bởi những nếp nhăn tinh mịn, Mộ Dung Cửu Châu toàn thân căng lên, thắt lưng lập tức lay động mãnh liệt.

Một ngón tay đã đột phá phần da thịt lực bất tòng tâm vô pháp kháng cự kia, tiến vào trong một mảnh ẩm áp mềm mại.

Nội bích dẻo dai gắt gao nuốt lấy ngón tay Tô Khuynh Quốc, độ nóng kinh người, khiến toàn thân Tô Khuynh Quốc căng như lò lửa nóng bức khó nhịn.

Căn bản không có thời gian để ý đến biểu tình trên mặt Mộ Dung Cửu Châu, hắn rút ngón tay, vén y phục cầm lấy nam căn đã bồng bồng phần chân của mình, hướng vào nơi đang khẩn trương co rút kia của nam nhân, bắt đầu tiến công.

Kết quả của việc không được bôi trơn cũng có thể nghĩ ra, sau mấy lần liên tiếp không thể tiến sâu hơn, Tô Khuynh Quốc bị loại dày vò kích động cực độ này làm mất cả kiên nhẫn, dụng lực tách hai cánh môn của nam nhân ra, liều mạng thúc vào

Khuôn mặt anh tuấn của Mộ Dung Cửu Châu đột nhiên vặn vẹo, hắn há hốc mồm, nhưng không thể phát ra nửa tiếng thanh âm.

Nói là Tô Khuynh Quốc bị ảo giác cũng được, trong khoảnh khắc xâm nhập kia, hắn phát hiện ánh mắt thủy chung sắc bén thống hận của nam nhân đã âm thầm đi, còn lộ ra vài phần van cầu.

Trời biết, hắn cũng muốn kêu cứu. Hắn cũng bị kẹp đau đến sắp chết rồi này!

Một điểm cũng không thoải mái như hắn tưởng tượng, còn không thú vị bằng hôn môi với Hạ Lan Thính Tuyết. Tô Khuynh Quốc chán nản muốn rút khỏi cơ thể Mộ Dung Cửu Châu, nháy mắt liền phát hiện vấn đề càng nghiêm trọng hơn

Hắn bị kẹt rồi!

Chỉ là nhẹ nhàng kéo ra, dững đạo vốn đã rất chặt chẽ lại một trận co rút kịch liệt, càng gắt gao trói buộc hắn.

Tiến thoái lưỡng nan.

Nam nhân mỗi một phân da thịt trên cơ thể tựa hồ đều run rẩy, vàng trán bóng lưng, đã đầy mồ hôi.

Tô Khuynh Quốc dĩ nhiên cũng đầu đầy mồ hôi, ôm mặt ai oán nói: “Người không nên cố sức kẹp ta, cho ta ra đi.”

Thấy Tô Khuynh Quốc cư nhiên còn bày ra biểu tình uỷ khuất, Mộ Dung Cửu Châu tức giận đến tối tăm mặt mày.

Thoát nạn rồi, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tên gia hỏa này.

Nhưng sự tình cấp bách, trước tiên phải giải quyết tình cảm bi thảm của mình.

Nghiệt căn đang ở trong cơ thể mình theo từng cú xóc nảy của xe ngựa, dường như vẫn còn trường to...

Hắn cố nén cơn đau dưới hạ thể, nhắm mắt lại, dùng sức thít chặt

Nếu không làm cho tên gia hỏa này tiết dục, e rằng cả hai còn phải duy trì tư thế kết hợp buồn cười này, nửa ngày cũng chưa chắc có thể tách ra.

“A! Đau quá!!!” Khó hạ vừa đau vừa tê vừa ngứa vừa nhột, sống lưng Tô Khuynh Quốc như trúng phải tia sét, mãnh liệt run rẩy.

Đáng đời, đau chết người! Mộ Dung Cửu Châu lần thứ hai dụng lực trả thù. Có chút oán độc muốn kẹp đứt luôn nghiệt căn của đối phương.

Cảm giác này không rõ là đau đốn hay sướng khoái, từ nơi giao hợp giữa hai người như lửa cháy lan rất nhanh, Tô Khuynh Quốc khuôn mặt đỏ bừng, áo đảo lên người Mộ Dung Cửu Châu, một hơi cắn lấy môi nam nhân, hạ thân cũng đẩy vào sâu hơn như đang trút giận.

Ai bảo Mộ Dung Cửu Châu làm hắn đau thế này!

Hoan ái kỳ thực là một chuyện phi thường bản năng.

Hai lần xung kích, Tô Khuynh Quốc cũng dần dần hiểu biết hơn, tình thế cũng dần dần được cải thiện. Phát hiện tuy vẫn bị kẹp đến đau đốn, nhưng mỗi lần thúc vào rút ra lại mang theo khoái cảm lan đến từng lỗ chân lông trên người, có đau thế nào cũng không muốn dừng lại.

“Ngô...” Hắn đã sớm quên mất bản thân đang ở đâu, tách hai chân Mộ Dung Cửu Châu ra, vặn lưng, cật lực khai thác huyết động nóng rực kia.

Tiếng thét ‘đau quá’ trước đó của Tô Khuynh Quốc cực kỳ vang dội, bên ngoài mọi người đều nghe rõ ràng, cả bọn ngơ ngác nhìn nhau, nhưng không ai dám vén màn xe nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho đến lúc thanh âm ái muội khi những trận thổ dốc đứt quãng khiến người liên tưởng miên man của Tô Khuynh Quốc nổi lại thành một chuỗi từ trong xe truyền ra, chúng thị vệ hầu như không hẹn mà cùng hiện lên thần tình ‘quả nhiên không ngoài dự liệu’.

Ai nói quân vương không háo sắc! Tân hoàng đế trước giờ không gần mỹ sắc, cũng bởi vì chưa gặp được mỹ nhân hợp nhãn. Hiện tại vừa ý Tô tiểu công tử kia, cư nhiên sủng ái mây mưa ngay trong xe ngựa.

Hạ Lan Thính Tuyết từ lúc Tô Khuynh Quốc bị Mộ Dung Cửu Châu mang lên xe, cũng không ngồi vào xe ngựa của mình, một đường cười ngựa đi theo. Lúc này cũng nghe được, trên mặt nhất thời như bị người dụng lực đá cho mấy cước. Mắt vẫn dán chặt vào cổ xe ngựa không ngừng xóc nảy của Mộ Dung Cửu Châu, đột nhiên quát dây cương xông lên phía trước.

“Hầu gia, dừng bước.” Một thanh hàn kiếm đen nhánh “xoát” một tiếng đã rời vỏ phân nửa, chắn ngang giữa Hạ Lan Thính Tuyết và Hứa Triều Tịch.

Kiếm khí dày đặc, đánh thẳng vào mặt, da đầu lông tóc Hạ Lan Thính Tuyết đều căng như dây đàn, nhưng nắm đấm bên dưới tay áo lại dần dần buông lỏng.

Việc nhỏ không nhin ắt hồng đại mưu. Trước mắt cũng không phải thời cơ tốt để động thủ... Đại kế hãn lao tâm tính toán chuẩn bị lâu nay, tuyệt không thể vì xúc động nhất thời mà đổ sông đổ biển.

Món nợ này, hắn sẽ tính sau với Mộ Dung Cửu Châu!

Tuy hai hàm răng nghiến chặt đến ê ẩm, nhưng ngoài mặt hắn cười càng ôn hoà: “Hứa đại nhân đừng hiểu lầm. Bổng Hầu gia chỉ là thấy sắc trời đã tối, định hỏi Hứa đại nhân có muốn dựng trại nghỉ qua đêm ở gần đây không?”

“Hoàng thượng chưa hạ lệnh, Hứa mỗ không dám làm càn.” Hứa Triều Tịch thần niên nói, quay đầu phân phó thị vệ đi nhanh hơn.

24. Chương 24

Sơn đạo càng lúc càng gấp ghe, xa sương lắc lư đến lợi hại, Tô Khuynh Quốc mồ hôi thấm ướt cả y phục, nương theo quy luật chuyển động của xe, dán lên người Mộ Dung Cửu Châu tận tình rong ruổi.

Thân thể xích lửa của nam nhân cũng đầm đìa mồ hôi, mái tóc vốn thập phần chỉnh tề ban đầu giờ đã mất trật tự, bết vào vầng trán cùng hai má đỏ ửng thấm đẫm mồ hôi.

Sống suốt ba mươi sáu năm nay, chưa bao giờ chật vật như vậy! Nơi khó nói kia không rõ có phải vì quá đau mà gần như mất luôn cảm giác, Mộ Dung Cửu Châu nhắm chặt mắt, nỗ lực phớt lờ kẻ vẫn đang không ngừng dằn vò mình, liều mạng ngừng tụ lại chân khí đã tán loạn trong đan điền, định giải khai huyết đạo.

Hai bàn tay đang nâng đôi chân hắn đột nhiên buông ra, Mộ Dung Cửu Châu kinh ngạc mở mắt, cả người đã bị Tô Khuynh Quốc ôm lấy, thuận theo tư thế kết hợp giữa hai người, biến thành hắn cười lên hong Tô Khuynh Quốc

Ngạnh vật vùi trong cơ thể hắn cũng theo đó mà xâm nhập tới độ sâu trước giờ chưa từng có, Mộ Dung Cửu Châu hầu như cảm nhận được nội tạng đều bị đâm thủng.

Súc sinh! Hắn cảm tức nhìn Tô Khuynh Quốc, nhưng đối phương vẻ mặt đã mê muội đến dục tiên dục tử.

Tô Khuynh Quốc nằm mơ cũng không ngờ, thì ra trên đời lại có chuyện vừa đau đớn vừa thoải mái vừa thú vị như thế.

Hai lão gia hỏa Cửu Nhược Ngân và Sở Tín đúng là không biết suy nghĩ, cứ nhiên còn trịnh trọng dặn đi dặn lại, bảo hắn sau khi xuống núi không nên tiếp cận nam nhân xa lạ, hừ, rõ ràng là không muốn cho hắn biết có trò vui như thế! Xem hắn trở về hảo hảo giáo huấn hai lão gia hỏa đó thế nào!

Còn tên hoàng đế này nữa, không biết có chịu theo hắn về Huyền Thiên phủ chơi vài ngày hay không?

Trong đầu suy nghĩ loạn thất bát tao, nhưng nửa điểm cũng không ngừng việc đang làm, hắn tựa lưng vào thành xe, nương theo từng xóc nảy lên xuống của xe ngựa, từng chút một tiến sâu hơn, nơi đó lại càng nóng rực chặt chẽ.

“...Ha a...” Khoái cảm kỳ dị càng lúc càng mãnh liệt, tích tụ ở hạ thân. Muốn phát tiết nhưng lại bị dững đạo của đối phương gắt gao trói buộc, vô pháp phóng ra. Tô Khuynh Quốc nhịn không được nắm lấy thắt lưng nam nhân, phát lực xung kích.

Móng tay Mộ Dung Cửu Châu đã bấm sâu vào lòng bàn tay, chịu đựng sự chinh phạt nhanh mạnh gần như bạo phát này của Tô Khuynh Quốc, chỉ cảm thấy nơi bị ma sát kia nóng rất cực kỳ, tựa hồ sắp bốc cháy.

Trước mắt một mảnh tối đen, ngay lúc Mộ Dung Cửu Châu nghĩ mình sắp không chịu nổi nữa, hung khí trong cơ thể đột nhiên ngừng lại.

Tô Khuynh Quốc nhãn thần có điểm hoảng kinh thất thố, lúng túng nói: “Ta... ta cũng muốn... tiểu...”

Sao hắn lại bị thương bởi một tên ngốc như vậy? Mộ Dung Cửu Châu tức đến choáng váng: “Ngu ngốc! Ách?”

Hắn cư nhiên có thể lên tiếng rồi! Vô cùng mừng rỡ, Mộ Dung Cửu Châu vội tụ khí ngưng thần, dẫn khí toàn lực phá giải những yếu huyết bị phong bế khác.

Lúc này bánh xe va phải một tảng đá nhỏ, xóc nảy mãnh liệt, hai người đồng loạt kêu lên.

Dục vọng đã lên tới đỉnh điểm, gặp phải kích thích này, cũng không còn nghe theo sự khống chế, ngay trong không gian chật hẹp nóng bỏng kia ào ạt bắn ra.

Hầu như ngay lúc đó, Mộ Dung Cửu Châu cũng đã giải huyết.

Một tia hung lệ lóe lên nơi đáy mắt hắn, không chút do dự, hai chưởng tung ra kinh phong, đánh thẳng vào ngực Tô Khuynh Quốc còn đang thất thần.

“Ba” một tiếng vang nhỏ, hai chưởng đáp ngay mục tiêu.

Mộ Dung Cửu Châu xưa nay luôn rất tự tin vào năng lực của mình. Hai chưởng này, dùng chín thành công lực, chém đinh chặt sắt, cũng dễ như trở bàn tay.

Không dốc toàn lực, là bởi vì hắn muốn giữ lại mạng của Tô Khuynh Quốc, dùng đủ loại cực hình hành hạ đối phương.

Tô Khuynh Quốc quả nhiên không tránh được.

Nhưng trên mặt hắn không hề tỏ vẻ đau đớn, chỉ lộ chút kinh ngạc, không hiểu vì sao Mộ Dung Cửu Châu lại đột nhiên hạ độc thủ. Bất quá sát khí không chút che giấu trên mặt nam nhân không để Tô Khuynh Quốc rảnh rỗi mà hảo hảo tự hỏi vấn đề này.

Hoàng đế, hình như đang tức giận...

Ba chưởng đánh tới. Tô Khuynh Quốc không nghĩ nhiều nữa, vùng chưởng nghênh tiếp

Hai cổ kinh phong xung đột nhau giữa không trung, xa sương một trận lắc lư kịch liệt.

“Xảy ra chuyện gì?”

Hứa Triêu Tịch phát hiện xe ngựa của Mộ Dung Cửu Châu có gì đó không ổn, sắc mặt đại biến, lại nghe

từ trong xa sương truyền ra mấy tiếng “ầm ầm” vang dội, đỉnh xe đột nhiên nổ tung, gỗ vụn bay tứ tán.

Tô Khuynh Quốc y sam phiêu phiêu, từ trong xe phi thân nhảy ra, đạp hai bước giữa không trung, nhẹ tựa lông hồng, đáp trên một nhánh cây cổ thụ đã trụi lá ven đường.

Nhánh cây cần cỗi yếu ớt, chịu thêm sức nặng của Tô Khuynh Quốc, lại như không có gì, vẫn lay động trong gió.

Sau lưng hắn, dãy núi trầm tịch, tà dương như máu

Mọi người kinh hãi.

“Giết hắn!” Thanh âm lãnh khốc của Mộ Dung Cửu Châu xuyên qua màn xe, kéo hồn tất cả trở về.

“Hoàng thượng?” Hứa Triều Tịch kinh ngạc, hắn vẫn nhớ Mộ Dung Cửu Châu lúc ở Thủ Bị phủ, từng thập phần để ý tiểu quỷ này, còn bởi vì vậy mà mấy lần tha cho tội không biết lễ nghĩa của hắn.

“Giết hắn! Sao còn chưa động thủ?!” Nam nhân tựa hồ giận dữ, nói đến chữ cuối cùng, thanh âm đột nhiên ngưng bật.

Hứa Triều Tịch rùng mình, không dám do dự, ra lệnh thị vệ bắn cung.

Lúc Tô Khuynh Quốc bay ra khỏi xa sương, Hạ Lan Thính Tuyết liền há hốc mồm, quả thực không dám tin vào mắt mình nữa. Đến khi thấy mấy chục mũi tên bắn ra như mưa sao, vùn vụt xé gió lao về phía Tô Khuynh Quốc, tim hắn như muốn nhảy ra ngoài, la lên: “Tiểu Tô “

Một sợi trường tiên đỏ thắm “xoát” một tiếng từ trong tay áo Tô Khuynh Quốc phóng lên, vẽ ra một vòng cung màu máu khiến lòng người kinh hãi, cuốn toàn bộ tên bắn vào trong tiên ảnh.

Đầu tên bằng sắt tỏa hàn quang như bị một bàn tay vô hình xoay vòng giữa không trung, điều không tưởng chính là, toàn bộ đều quay ngược hướng, còn nhanh hơn gấp mười lần so với tốc độ ban đầu, bắn ngược về phía đám thị vệ.

“A!” Tiếng hét thảm cùng với máu tươi vung vẩy bốn phía.

Tô Khuynh Quốc hừ một tiếng, vung roi quấn lấy một nhánh đại thụ cách đó không xa, toàn thân phiêu phiêu, mũi chân điểm vài nhánh cây mượn lực, nhanh như cưỡi gió, đã nhảy xa hơn trăm trượng.

Hắn đang bỏ trốn.

Nếu không phải trong ngực đau nhói khí huyết cuồn cuộn, Tô Khuynh Quốc tuyệt không chịu làm loại chuyện mất mặt thế này.

Hai chưởng kia của Mộ Dung Cửu Châu, đã đánh hấn bị thương.

Giữa dãy núi đá lởm chởm một mạch lướt đến hai ba dặm đường, xác định không có truy binh, Tô Khuynh Quốc mới dừng chân bên khe núi.

Hé miệng nôn ra mấy ngụm máu bầm đỏ sẫm, nhưng ngực càng trướng đau hơn.

Tô Khuynh Quốc cảm thấy thật uỷ khuất. Hấn biết lúc mới bắt đầu, hoàng đế rất đau, nhưng hấn cũng đau lắm chứ.

Cư nhiên nặng tay đánh hấn như vậy...

Lau đi vết máu bên khoé môi, quay đầu lại định tìm người kể lể, mới sực nhớ vừa rồi tẩu thoát quá nhanh, đã quên dẫn theo Tô Ki với Tô Tuyền.

Hấn ngơ ngác nhìn xung quanh trống trải không bóng người, nửa ngày, vô lực than thở

Không có Tô Tuyền, đêm nay, hấn ăn cái gì đây a?....

25. Chương 25

Trời đông vào chính Ngọ cũng ấm áp lên, soi rọi núi non trùng điệp. Trên thành lâu Kiếm Môn quan cờ hiệu phấp phới, kèn trống linh đình, vang vọng cả một góc trời.

Cổng thành rộng mở, các tướng sĩ trấn giữ biên cương vào thế chỉnh tề, nghiêm cẩn xếp thành hai hàng, nghênh đón hoàng đế ngự giá đến thăm quân binh.

Một tấm thảm dài đỏ rực được trải từ ngoài cửa thành, đến trước xe ngựa của Mộ Dung Cửu Châu.

“Thần Võ Dương tham kiến hoàng thượng.” Nam tử toàn thân khôi giáp dát bạc bước ra khỏi hàng ngũ đại quân, nhanh nhẹn hành đại lễ trước xe ngựa.

Màn xe vén lên, một đôi giày đen huyền trên mặt thêu tơ vàng ỏn trọng đặt trên thảm đỏ (miêu tả giống đi dự lễ Oscar quá =)), sau đó, là vạt áo long bào.

Mộ Dung Cửu Châu toàn thân quan phục để vương, thần sắc âm trầm từ hôm qua đến giờ vẫn không đổi, khiến dương quang trên đầu cũng lạnh đi ba phần.

Hắn lạnh lùng quét mắt khắp đại quân, mới lệnh Võ Dương quỳ bên cạnh bình thân.

“Tuân chỉ.” Nam tử đứng dậy, cung nghênh đoàn người Mộ Dung Cửu Châu vào thành.

Hạ Lan Thính Tuyết xuống ngựa đi theo sau, quàng mắt thâm đen, trộm ngáp một cái, nhìn trái nhìn phải, thấy bọn thị vệ cũng đều khó che dẫy vẻ uể oải.

Hôm qua sau khi Tô Khuynh Quốc chạy thoát, Mộ Dung Cửu Châu không hề xuống xe ngựa, chỉ lệnh cho mọi người đi suốt đêm đến Kiếm Môn quan, hại hắn cả đêm đến tận trưa nay vẫn không được chợp mắt.

Không biết Tiểu Tô hiện tại thế nào? Bất quá hôm qua xem ra võ công Tiểu Tô rất cao cường, có lẽ cũng biết hảo hảo tự chiếu cố bản thân. Nói đi phải nói lại, thân thủ Tiểu Tô tốt như vậy, theo lý sẽ không để hoàng đế khi dễ được a... Lẽ nào?...

Một đường miên man suy nghĩ, đến khi bước vào phủ Tướng quân của Võ Dương, an tọa rồi, mới gác mọi chuyện sang một bên mà đánh giá Võ Dương.

“Thần tướng” uy danh vang dội này dáng người cũng không thấp, nhưng không ngờ gương mặt lại trắng nõn như oa nhi. Càng tuyệt chính là, hễ cười lên liền lộ ra hai lúm đồng tiền không sâu cũng không cạn. Lúc này, hắn đang cười tủm tỉm xin chỉ thị của Mộ Dung Cửu Châu, dùng ngữ thiện trước hay là thay y phục nghỉ ngơi trước.

Mộ Dung Cửu Châu phớt lờ hắn, phân phó Hứa Triều Tịch: “Giải phạm nhân vào đây.”

“Leng keng” một trận tiếng xiềng xích vang lên, Tô Ki cùng Tô Tuyên đầu tóc rối bù, y sam rách nát, bị thị vệ áp giải lên đại sảnh, ấn vai quỳ rạp xuống đất.

Hai người đều đã nếm đủ khổ sở, vô lực giãy dụa, chỉ thở hổn hển.

Võ Dương có chút kinh ngạc chỉ về phía hai người, nói: “Hoàng thượng, bọn họ là...”

“Chủ tử bọn chúng hành thích trẫm không thành, lẩn trốn bên ngoài. Võ tướng quân, cho người dùng đại hình hầu hạ hai tên nô tài này, ép chúng cung khai lai lịch chủ tử bọn chúng.” Mộ Dung Cửu Châu cười lạnh: “Nếu vẫn không chịu khai, trước hết đem nữ tì này róc xương lóc thịt, quẳng vào núi làm mồi cho chó hoang.”

Tô Tuyên dù sao cũng chỉ là nữ hài tử, nghe vậy cả người run lên, mặt không còn chút máu.

Võ Dương nhìn nhìn Tô Tuyền, ho một tiếng, ấp úng nói với Mộ Dung Cửu Châu: “Hoàng thượng, vị cô nương này đẹp tựa thiên tiên, mà thần... thần vẫn chưa có thể thiếp, khụ khụ...”

Mặt mũi bị đánh bầm xanh bầm tím thế này có chỗ nào đẹp tựa thiên tiên? Giống quỷ thì đúng hơn! Mộ Dung Cửu Châu chăm chú nhìn gương mặt oa nhi đang đỏ bừng của Võ Dương, nghiêm trọng hoài nghi mắt thẩm mỹ của tên tiểu tử này.

Tô Tuyền cũng sững sốt ngẩn đầu, nhìn Võ Dương, ngẩn ra, không lên tiếng.

Thấy Võ Dương vẫn đang trông chờ quyết định của mình, Mộ Dung Cửu Châu phát tay, ra ý bảo thị vệ thả Tô Tuyền. Dù sao cũng còn một Tô Ki có thể khảo vấn.

“Võ tướng quân, ả là người của người.”

“Tạ hoàng thượng ân điển.” Võ Dương vui mừng đoạt lấy Tô Tuyền từ trong tay đám thị vệ, ánh mắt phiêu tới trên người Tô Ki: “Xin hoàng thượng ban luôn người này cho thần!”

“Phụt!” Hạ Lan Thỉnh Tuyết mồm đầy trà nóng phun thật xa.

Mộ Dung Cửu Châu ánh mắt bỗng nhiên lạnh đi, liếc nhìn Võ Dương, lãnh đạm hỏi: “Tên này chẳng lẽ cũng đẹp tựa thiên tiên? Võ tướng quân cũng muốn nạp làm thê thiếp?”

Những người trong đại sảnh khuôn mặt đều vặn vẹo, muốn cười mà không dám cười, nhin đến khổ sở.

Gương mặt oa nhi của Võ Dương càng đỏ hơn, ngượng ngùng nói: “Không giấu gì hoàng thượng, thần cũng thích nam nhân cường tráng loại này.”

Trộm nhìn sắc mặt đã xám đen của Mộ Dung Cửu Châu, hần vội quỳ xuống, thanh thanh yết hầu, nghiêm mặt nói: “Thần nhất định sẽ ép hai người họ khai ra lai lịch thích khách, xin hoàng thượng thành toàn.”

Sau một khắc trầm mặc, Mộ Dung Cửu Châu bỗng nhiên đứng dậy, phát tay áo đi vào phòng, bỏ lại một câu: “Võ tướng quân, ngày mai lúc mặt trời mọc, nếu người vẫn chưa không hỏi được gì, thì đem đầu hai tên nô tài này đến gặp trẫm.”

Đứng trước mộ dũng đầy nước ăm, Mộ Dung Cửu Châu rút cuộc gỡ xuống lớp mặt nạ lãnh khốc dọa người kia, “hộc” một tiếng, nôn ra một búng máu đen.

Hôm qua đấu chưởng với Tô Khuynh Quốc, chưởng lực dội lại, chấn đến phủ tạng hần muốn nứt ra, cơ hồ ngạt thở ngất ngay tại chỗ. Điều dưỡng cả đêm, cuối cùng mới ổn định lại thương thế.

Hắn nhắm mắt hít sâu, vận khí, chờ cho huyết khí đang cuộn cuộn trong ngực bình hoãn lại, mới bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi cỡi từng kiện y phục.

Trên mỗi kiện y vật, tựa hồ đều mang khí tức ghê tởm khiến hắn buồn nôn...

Tóc hắn, da thịt, thậm chí trong cơ thể hắn, đều lưu lại vị đạo của tên súc sinh kia...

Sự sỉ nhục của cả đời này!

Bàn tay tháo xuống kim quan cửu long nhện không được run lên, hung hăng ném đi. Kim quan bay tới góc phòng, đụng vỡ cả tấm gương đồng.

Mộ Dung Cửu Châu nhìn chằm chằm vào bóng người đang phẫn nộ cực điểm trong tấm gương vỡ, rốt cuộc từ từ không chế hô hấp của mình, bước vào mộc dũng.

Nước ấm nhanh chóng bao quanh hắn. Hắn liều mạng chà sát khắp từng góc ngách trên thân thể mình, lực đạo cực mạnh, gần như muốn bóc đi một lớp da.

“Hoàng thượng...” Tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến khiến nhân thần hắn đột nhiên âm lãnh, nhưng lập tức nghe thấy là Hứa Triều Tịch, Mộ Dung Cửu Châu im lặng, vợ lấy áo choàng treo trên giá, đứng dậy khoác lên người, đi ra mở cửa.

Hứa Triều Tịch cúi đầu, đưa một bình sứ nhỏ, nhẹ giọng nói: “Tắm xong, đừng quên thay thuốc.”

Mộ Dung Cửu Châu nhận bình được, đang định đóng cửa, nhưng Hứa Triều Tịch lại không có ý định ra về, trái lại bắt lấy cánh tay Mộ Dung Cửu Châu: “Sư đệ “

Phát hiện Mộ Dung Cửu Châu cau mày, Hứa Triều Tịch lập tức cảm thấy mình đã quá phận, vội buông tay thoái lui hai bước, dụng lực siết chặt nắm tay, nói: “Ta nhất định sẽ giết tên tiểu quỷ kia trút giận cho ngươi.”

“Ta nói rồi, đừng nhắc đến chuyện này nữa.” Mộ Dung Cửu Châu sắc mặt âm lãnh đến đáng sợ, thoáng thấy thần tình khổ sở của Hứa Triều Tịch, hắn cũng không muốn giận chó đánh mèo, bất đắc dĩ thở dài từ đáy lòng, ngữ khí cùng hòa hoãn đi: “Tiểu tử Hạ Lan kia có động tĩnh gì không?”

Hỏi đến chính sự, Hứa Triều Tịch gạt đi thương cảm, nghiêm túc nói: “Hầu gia vừa mới vào nội đường với Võ tướng quân, thuộc hạ đã phái thêm người lưu ý.”

Khoé miệng Mộ Dung Cửu Châu hiện lên nét cười không hề có độ ấm: “Không nhện nổi nữa sao! Ha, Hạ Lan Thỉnh Tuyết, nếu đã muốn chết, trẫm sẽ thành toàn cho ngươi.”

Bóng đêm bao trùm khắp mặt đất, bên trong Kiếm Môn quan đèn đuốc rực rỡ, rượu thịt thơm lừng, khao đãi tướng sĩ, rất có không khí đón mừng năm mới.

Yến tẩy trần được thiết tại đại sảnh lung linh nền đỏ của phủ Tướng quân, Võ Dương cùng vài chục tướng lĩnh thủ hạ theo bồi. Những võ tướng này đều là hán tử dũng mãnh tung hoành sa trường, nhưng trước mặt tân hoàng đế nào dám làm càn, ai cũng ngồi nghiêm chỉnh, thận trọng từ lời nói đến hành động, trái lại binh lính tầm thường ngoài phủ thì hào sảng nói cười càng lúc càng náo nhiệt, không dứt bên tai.

Mộ Dung Cửu Châu thay long bào màu vàng sáng, ngồi sau bàn, chậm rãi uống chén rượu nồng trong tay.

Hoàng đế không nói lời nào, bề tôi cũng chỉ có thể vui đầu uống rượu.

Hạ Lan Thính Tuyết ngồi gần Mộ Dung Cửu Châu nhất, trong lòng cũng khấn trương nhất. Từ lúc yến tiệc bắt đầu đến giờ, hần thủy chung cảm thấy dư quang nơi khoé mắt Mộ Dung Cửu Châu chưa từng rời khỏi người hần.

Lãnh đạm, còn mang ý giễu cợt không nói nên lời....

Loại cảm giác dường như từ trong ra ngoài đều bị đối phương nhìn thấu không hề dễ chịu, rượu qua ba tuần, sau lưng Hạ Lan Thính Tuyết đã toát mồ hôi.

Trong đầu và lòng bàn tay do rượu nồng kích thích mà phát nhiệt. Hần không rõ Mộ Dung Cửu Châu có phải đã nhìn thấu dụng tâm của hần hay không, nhưng nếu không lợi dụng thời cơ tuyệt diệu khi hiện tại Mộ Dung Cửu Châu đang thể cô sức yếu mà động thủ, đến khi hần trở lại kinh thành, mình khởi binh thảo phạt, thế không phải quá mức vòng vo tốn công phí sức sao.

Tiên hạ thủ vi cường!

Bản tính mạo hiểm muốn đánh cược một phen cộng thêm men rượu liền có thể áp chế tất cả, Hạ Lan Thính Tuyết lập tức ho mạnh một tiếng, thành công thu hút tầm mắt của mọi người về phía mình.

“Hoàng thượng, thần từng nghe vài lời đồn, liên quan đến thái tử Chân, không biết có nên nói hay không?” Đang thông thả bày trò, một tiếng kinh hô bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền đến, cắt ngang một bụng đầy câu chữ của Hạ Lan Thính Tuyết.

Mọi người lũ lượt quay đầu, liền thấy một tên thị vệ gác cổng tay chân hươ loạn bay vào đại sảnh, “phịch” một tiếng rơi xuống thảm, văng đầy máu mũi cùng với hai cái răng cửa.

Khấp phòng chấn kinh. Vài vị võ tướng đã đứng bật dậy, rút binh khí.

Một thanh niên tuổi trẻ đầu tóc rối tung, dưới ánh nhìn như gặp phải đại địch của mọi người, hai tay chấp

sau lưng, đứng đỉnh bước vào cửa, nhẹ răng cười với Mộ Dung Cửu Châu.

“Thương thế của ngươi không có gì đáng ngại chứ? Ta vốn định tìm ngươi tối qua, nhưng lại bị lạc... ân ân, bị lạc. Đúng rồi, Tô Tuyền đâu? Ta sắp đói chết rồi.”

26. Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Rắc” một tiếng, chung rượu bàn long bạch ngọc đã bị Mộ Dung Cửu Châu bóp đến vỡ vụn.

Hai hàng mày rậm vì phẫn hận mà dựng lên. Tiểu tử này, cứ nhiên còn dám nghênh ngang đến tận cửa nạp mạng!

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Mộ Dung Cửu Châu mục quang lạnh lùng dán chặt vào người Tô Khuynh Quốc đang đến gần hắn, mỗi một chữ nói ra, đều như thanh đao, muốn róc từng mảng thịt trên người Tô Khuynh Quốc.

“Ta” “Tô Khuynh Quốc đang nhìn chăm chăm đĩa vú dê nướng trên bàn Mộ Dung Cửu Châu, lặng lẽ liếm môi. Một thanh trường kiếm đen tuyền xé gió bổ tới trước mặt hắn, chắn ngang đường nhìn.

Hứa Triều Tịch hai mắt đỏ ngầu, cả người run lên vì phẫn nộ.

Tô Khuynh Quốc dừng bước.

Cho dù có không hiểu thế sự đến mấy, hắn cũng cảm nhận được địch ý của mọi người đang ngồi ở đây. Vú dê nướng kia hơn phân nửa không có duyên với hắn.

“Trả bọn người Tô Tuyền lại cho ta, ta sẽ nói ngươi biết ta là ai.” Tô Khuynh Quốc thoả hiệp.

Mộ Dung Cửu Châu giận cực phản cười, đẩy bàn đứng lên, lạnh lùng ra lệnh cho tướng sĩ trong yến tiệc: “Bắt hắn, chết hay bị thương cũng được!”

Các tướng lĩnh đều muốn lập đại công trước mặt tân hoàng đế, quát một tiếng, tranh nhau xông lên, đao thương kiếm kích nhất tề ập về phía Tô Khuynh Quốc.

Tiên ảnh màu máu chợt vung lên, ánh nến trong sảnh đường rộng lớn lập tức u ám, tiếng binh khí “đình đang” rơi xuống đất hoà với tiếng kêu sợ hãi của mọi người thành một mảnh hỗn loạn. Các tướng lĩnh tấn công Tô Khuynh Quốc đều bay vùn vụt như điều đứt dây, va vào tường, vào xà nhà, rồi dội ngược xuống đất, gãy xương nứt cốt, quần quai rên rĩ.

Tô Khuynh Quốc vẫn chưa dừng tay, thân ảnh nhanh chóng xoay chuyển, huyết tiên như dài ra thêm chín thước, đầu roi nhọn đến thẳng tắp, xuyên qua màn kiếm ảnh rợp trời của Hứa Triều Tịch, vọt về hướng ngực hắn.

Hứa Triều Tịch dụng lực điểm gót chân một cái, cấp bách nhảy lùi về phía sau hơn một trượng, đáp xuống đất mới phát hiện đạo tiên ảnh kia chỉ là ảo giác.

Trường tiên đã quần lấy thắt lưng Mộ Dung Cửu Châu, dụng lực kéo về.

Mộ Dung Cửu Châu cười lạnh, trở tay nắm lấy sợi roi kéo về phía mình.

Hoàng đế này, khí lực thật sự không nhỏ! Tô Khuynh Quốc từ đáy lòng khen một câu, bỗng nhiên mượn lực, cả người thuận thế bay lên, lao thẳng tới Mộ Dung Cửu Châu.

Nhân lúc đối phương chưa lấy lại thăng bằng, Tô Khuynh Quốc diễn lại trò cũ, từ Kiên Tĩnh, Thiên Trung, Khí Hải... một mạch điểm xuống, phong bế bảy tám đại huyết trên người Mộ Dung Cửu Châu.

Cả người ngã vào vòng tay Tô Khuynh Quốc, trong mắt Mộ Dung Cửu Châu lóe lên một tia âm lãnh.

“A?” Chế trụ được Mộ Dung Cửu Châu, Tô Khuynh Quốc mới phát giác ngón tay dùng để điểm huyết như bị ong độc chích phải, hơi đau nhói. Nương theo ánh nền chập chờn nhìn lại, bụng ngón tay đang từ từ chảy máu.

Giọt máu nhỏ như hạt gạo, nhưng lại mang một màu xanh ngọc bích quý dị.

Mộ Dung Cửu Châu cười âm ngoan: “Bích thủy ngấm vào máu, ăn mòn xương cốt tâm can, người chuẩn bị hậu sự đi.”

“Người hạ độc trên người mình?”

Tô Khuynh Quốc lần này phản ứng cực nhanh, nắm lấy vạt áo Mộ Dung Cửu Châu kéo xuống, áo giáp ngân sắc liền lộ ra bên dưới long bào, trên bề mặt kết dày đặc vô số gai vừa nhỏ vừa nhọn.

Hạ Lan Thỉnh Tuyết từ lúc nhìn thấy Tô Khuynh Quốc bước vào, vừa mừng vừa lo, lúc này lại nhìn thấy giáp bạc của Mộ Dung Cửu Châu, sống lưng hắn cũng phát lạnh, toàn thân đều toát mồ hôi lạnh.

Nếu không phải Tô Khuynh Quốc đột nhiên xuất hiện ngắt ngang kế hoạch của hắn, kẻ bị gai độc đâm trúng có lẽ đã là hắn....

Lúc này rất nhiều binh sĩ nghe thấy tiếng đả đấu, dưới sự suất lĩnh của đô thống, vây hãm ngoài đại môn. Xa xa cuộc hỗn loạn, ánh lửa bập bùng, người trong phủ Tướng quân cũng lũ lượt kéo đến.

Hứa Triều Tịch dùng ô kiếm chìa về phía Tô Khuynh Quốc: “Mau thả hoàng thượng!”

Thật phiền phức! Tô Khuynh Quốc nhíu mày, cong ngón tay khê búng.

Giọt máu ngọc bích đột nhiên đông lại thành hạt châu, tốc độ kinh người bắn về phía Hứa Triều Tịch.

“Keng” một tiếng, tựa như long ngâm, huyết châu đập vào chuôi kiếm, vẩy đi tứ tán, chớp mắt đã hoá thành một màn sương máu bao phủ xung quanh.

Hồ khẩu (kẻ tay giữa ngón cái và ngón trỏ) của Hứa Triều Tịch chấn động kịch liệt như muốn nứt ra, vật trong tay cũng không giữ được nữa, Ô Kiếm rời tay bay đi, sít sao sượt qua mũ giáp của Võ Dương vốn luôn rúc vào một góc trong đại sảnh, cắm phập vào bức tường sau lưng hắn, ngập đến chuôi kiếm.

“Đại hiệp thủ hạ lưu tình.” Võ Dương luống cuống tay chân, vội đỡ lấy mũ giáp, quay về phía Tô Khuynh Quốc cười xoa: “Tiểu tướng lập tức sai người dẫn nô bộc của đại hiệp đến, xin đại hiệp thả người.”

Mộ Dung Cửu Châu mục quang lạnh lùng: “Vô tướng quân, người “

Một ngón tay điểm lên gáy hắn, ý thức lập tức mơ hồ.

Một cỗ xe ngựa rộng rãi mang theo Tô Ki và Tô Tuyền, tách đám người đang tập trung ngoài sảnh ra, dừng lại trước đại môn.

Tô Khuynh Quốc ôm lấy Mộ Dung Cửu Châu, xoay người nhảy vào trong xa sương.

“Đại hiệp, ngài vẫn chưa thả người a!” Võ Dương ngăn người, chen lên phía trước Hứa Triều Tịch, hô to gọi nhỏ đuổi theo ra khỏi đại sảnh. Chưa được vài bước, trường tiên màu máu đã bay ra, quấn lấy Võ Dương, nhắc bổng hắn lên, kéo vào trong xa sương.

Vài binh sĩ phản ứng nhanh nhất định chặn xe lại, bị huyết tiên quét một vòng, toàn bộ đều văng ra thật xa.

Tô Ki vùng roi đánh xe, nhanh chóng lao vào màn đêm lạnh giá.

Hứa Triều Tịch một quyền hất đi binh sĩ bị văng đến trước mặt hắn, xe ngựa đã đi rất xa. Hắn rống giận một tiếng, phi thân lên con ngựa bị buộc vào hành lang, phóng ngựa đuổi theo.

Binh sĩ giương đuốc định chạy theo cứu giá, giữa một mảnh hỗn loạn, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên, áp chế đám người đang ồn ào kia.

“Ai dám tự ý hành sự, xử theo quân pháp.”

Hạ Lan Thính Tuyết tay cầm ngọc quyết hình rồng, chậm rãi bước ra khỏi đại sảnh. Ánh lửa chập chờn, rọi đến gương mặt tuấn nhã của hắn cũng thoát sáng thoát tối, đôi môi hồng nhạt mang theo nụ cười nhàn nhạt đắc ý không chút che giấu.

Về tỉnh mạch nơi thâm sơn, bị tiếng vó ngựa cấp tốc phá vỡ.

Trong xa sương, lóe lên ánh sáng nhàn nhạt của hỏa chiết tử (*). Võ Dương cưỡi mũ giáp, cười tủm tỉm nhìn Tô Khuynh Quốc đang ngồi đối diện, nói: “Tô sư thúc, hai năm không gặp, võ công lão nhân gia người tinh tiến vượt bậc.”

“Đó là đương nhiên.” Tô Khuynh Quốc nửa điểm cũng không khiêm tốn, trừng mắt nhìn Võ Dương: “Nếu không phải người thua ngôi vị Phủ tông về tay ta, hại ta hai năm qua cứ phải phân tâm vì những việc vặt vãnh, tâm pháp của ta còn có thể luyện thành nhanh hơn. Hừ, người thì thoải mái rồi, trốn đến Kiếm Môn Quan hưởng phúc.”

“Phải, phải, đại ân đại đức của Tô sư thúc người, tiểu diệt suốt đời không quên. Nói đi cũng phải nói lại, sư thúc người thần công cái thế, cho dù lúc đó tiểu diệt dốc toàn lực, cũng không phải đối thủ của người. Ngôi vị Phủ Tông này, thủy chung vẫn nên giao cho Tô sư thúc đảm nhiệm. Huyền Thiên phủ ở trong tay sư thúc, hai năm qua càng phát dương quang đại, đều là công lao của sư thúc a!” Võ Dương mặt không đỏ tai không nóng mà vuốt mông ngựa, Tô Tuyền ở bên cạnh đang chải tóc lại cho Tô Khuynh Quốc nghe đến âm thầm trợn trắng mắt.

Không sai, nam nhân có khuôn mặt hài tử này, chính là người kế nhiệm được lão Phủ tông chỉ định năm đó, nhưng trong hôm tỷ võ hai năm trước đã bại dưới tay Tô Khuynh Quốc, sau đó bắt vô âm tín. Thì ra đã trở thành đại tướng quân danh vang thiên hạ.

Nàng và Tô Ki, hôm đó sau khi nhìn rõ diện mạo vị Võ tướng quân này, liền biết cái mạng nhỏ của mình đã có thể giữ lại.

Hiện tại nàng quan tâm nhất, chính là Tô Khuynh Quốc rốt cuộc đã phạm phải chuyện gì đắc tội Mộ Dung Cửu Châu, hại nàng với Tô Ki vốn vô tội lại phải chịu tội thay.

“Phải rồi, Tô sư thúc, ta nghe hoàng thượng nói người hành thích hần, không phải là sự thật chứ?” Võ Dương chỉ chỉ vào người đang hôn mê trong lòng Tô Khuynh Quốc, cũng đang nghi hoặc như Tô Tuyền.

Tiểu sư thúc tham ăn lười nhác này của hần, từ khi nào đã chọc giận Mộ Dung Cửu Châu?

“Ta không muốn làm hoàng đế, hành thích hần làm gì?”

Tô Khuynh Quốc ném cho Võ Dương một tia nhìn người – đúng – là – ngu – ngốc, bàn tay lại liên tục cời giáp bạc đính đầy gai độc của Mộ Dung Cửu Châu, vút ra ngoài. Tuy chút độc này với hần mà nói cũng không có là gì, nhưng thứ hại người đó, vẫn nên sớm vút đi thì hơn.

“Ta bắt quá chỉ làm chuyện giữa nam nhân với nam nhân cũng có thể làm cùng với hần mà thôi, hần hà tất phải tức giận như vậy?” Tô Khuynh Quốc bắt đầu uỷ khuất kể lể với hai người kia: “Lúc đầu thì đau, nhưng sau đó ta lại rất thống khoái, có lẽ hần cũng rất thoải mái, tại sao lại phải sai người giết ta? Chẳng lẽ mớ xuân cung đồ đó vẽ sai?...”

“Phủ Tông!” “Sư thúc!”

Tô Tuyền cùng Võ Dương nhất tề kêu lên, biểu tình hai người đều giống như đột nhiên nuốt phải mấy quả trứng sống.

Võ Dương vẫn ôm một tia hy vọng, run rẩy hỏi: “Tô sư thúc, người không đùa đấy chứ? Là thật sao?”

Tô Khuynh Quốc gật đầu.

“Vậy, Tô sư thúc... khụ khụ... người thực sự tiến... ách... tiến vào trong thân thể hần rồi sao?” Võ Dương vẫn chưa từ bỏ.

Tô Khuynh Quốc một lần nữa cất lực gật đầu: “Không tiến vào, thì làm thế nào?”

Võ Dương há mồm hít một hơi thật sâu, đưa tay vỗ vai Tô Khuynh Quốc, phi thường nghiêm túc nói: “Tô sư thúc, lão nhân gia người mau chóng trở về Huyền Thiên phủ! Trông chừng hẩn, cả đời này cũng không được thả hẩn xuống núi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì lão nhân gia người đã làm một chuyện còn lợi hại hơn cả chuyện ám sát hoàng đế. Tin ta đi, nếu hẩn trốn thoát, tuyệt đối sẽ phát binh san bằng Huyền Thiên nhai, một ngọn cỏ cũng không giữ lại.”

“Thật sao?” Tô Khuynh Quốc rút cuộc ý thức được sự tình đại khái rất nghiêm trọng, cũng lộ ra biểu tình nghiêm túc.

Võ Dương gật đầu như già tôi: “Cực kỳ chính xác.”

(*) Hoả chiết tử: Mồi lửa

27. Chương 27

Tô Khuynh Quốc “nga” một tiếng, đang định hỏi rõ hơn, đằng sau đã vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, tuy xa mà gần, giữa màn đêm thăm thẳm càng đặc biệt rõ mồn một.

Võ Dương lộ đầu ra quan sát, nương theo ánh trăng nhìn mặt mũi truy binh, thấp giọng nói: “Là Hứa Triêu Tịch đuổi theo. Ta đi ngăn hẩn lại. Tô sư thúc, người hãy xuống tay thật mạnh, tránh để họ Hứa kia nghi ngờ.”

“Được!” Liền sau đó là một cước ngay ngực.

Vách sau xa sương lập tức thủng thành một lỗ lớn, Võ Dương bị đá cả người văng giữa không trung, bay xa mấy trượng mới tiếp đất.

Hắn hổn hển bò dậy, lau đi vết máu nơi khoé môi, cười khổ nhìn theo cỗ xe ngựa đang vội vã chạy đi nọ

Tiểu sư thúc này của hắn, đúng là quá mức thành thật, quả nhiên xuất cước không lưu tình.

Biết đã chuốc phải rắc rối to, Tô Khuynh Quốc một mạch đi cả đêm, trời vừa sáng, đã cách Kiếm Môn Quan hơn trăm dặm.

Mộ Dung Cửu Châu rốt cục cũng mơ màng tỉnh lại dưới sự xóc nảy của cỗ xe. Mở mắt liền thấy Tô Khuynh Quốc, theo bản năng bật người ngồi dậy, nhưng quên mất huyết đạo trên người vẫn chưa giải, nặng nề ngã vào vòng tay Tô Khuynh Quốc.

“Tối qua ngủ có thoải mái không?” Tô Khuynh Quốc vô cùng khách khí chào hỏi. Sau này hắn phải trông coi hoàng đế cả đời, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, dù sao cũng nên hảo hảo làm quen nhau trước.

Cầm lấy khăn tay Tô Tuyền đưa vào từ ngoài màn xe lau mặt cho Mộ Dung Cửu Châu, hắn chú ý đến huyết khí chợt loé trên gương mặt đối phương, nhíu mày nói: “Hôm qua ta dùng trọng thủ pháp phong bế huyết đạo của ngươi, không dễ giải như lần trước nữa. Ngươi đừng cố vận công, cẩn thận lại tẩu hỏa nhập ma.”

Mộ Dung Cửu Châu âm thầm thử vài lần, phát hiện Tô Khuynh Quốc nói không sai, hắn cũng từ bỏ giấy dựa vô nghĩa, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tô Khuynh Quốc, nói: “Ngươi bắt cóc trẫm, rốt cuộc là muốn gì?”

Tô Khuynh Quốc có hơi xấu hổ, ho khan hai tiếng: “Ân, là vậy... ta sẽ không hại ngươi, chỉ muốn ngươi theo ta về Huyền Thiên phủ.”

“Huyền Thiên phủ?” Đôi mắt sắc sảo của Mộ Dung Cửu Châu dần dần nheo lại, gần từng chữ: “Ngươi chính là Tô Khuynh Quốc?”

“Ngươi biết tên ta?” Tô Khuynh Quốc cười đắc ý: “Sau này chúng ta ở bên nhau, ngươi gọi ta là Tiểu Tô được rồi, ta nên gọi ngươi là Mộ Dung hay Cửu Châu đây? Chung quy không thể cứ mở miệng ngươi a người a mãi được.”

Tục danh hoàng đế há để cho ngươi tùy tiện gọi? Bất quá trước mặt tên gia hỏa căn bản không hiểu lễ nghĩa này, gì mà uy nghiêm hoàng đế cũng không thể phát huy tác dụng, Mộ Dung Cửu Châu cố nén giận, mỉm cười nói: “Trẫm sao có thể bỏ mặc triều chính mà đi với ngươi? Thả trẫm ra, có lẽ trẫm sẽ không truy cứu đại tội nghịch thiên của ngươi.”

Tô Khuynh Quốc mãnh liệt lắc đầu, hoàng đế cười đến giả tạo như vậy, có quỷ mới tin.

“Nếu ta thả ngươi, ngươi nhất định sẽ phái người đối phó Huyền Thiên phủ. Không thả!”

Hắn rất dứt khoát cự tuyệt một hơi, chớp mắt lại nghi hoặc hỏi Mộ Dung Cửu Châu đang đen mặt: “Phải rồi, rốt cuộc tại sao ngươi lại tức giận như vậy? Có phải ta làm sai tư thế? Nhưng ta rõ ràng chiếu theo tư thế trong Xuân cung đồ mà làm a! Ta...”

“Tô – Khuynh – Quốc!”

Nam nhân giận dữ gầm nhẹ, hai mắt trợn lên, tức đến ngất đi.

“Ách ” Tô Khuynh Quốc ôm lấy Mộ Dung Cửu Châu, ngây ngốc nửa ngày, sau đó mới nhún nhún vai.

Vấn đề này từ sau khi Võ Dương rời đi hôm qua vẫn luôn lẩn quẩn trong đầu hắn, nhưng có nghĩ nát óc vẫn không thể tìm ra được nguyên nhân. Hỏi Tô Tuyên Tô Ki, miệng hai người này giống như bị kim may lại, đầu lắc như trống bỏi, sống chết cũng không chịu giải thích cho hắn.

Hứ! Không nói thì thôi. Cùng lắm khi hắn hồi phủ sẽ đi khắp núi hỏi đám sư diệt đồ tôn.

Trong tiếng pháo náo nhiệt chào đón năm mới, Tô Ki đánh xe ngày đêm tốc hành, về đến Huyền Thiên nhai.

Tô Khuynh Quốc chào hỏi vài ba câu với đám người ra nghênh tiếp, kéo Mộ Dung Cửu Châu sắc mặt vẫn luôn âm trầm đi gian nhà nhỏ trong rừng của mình.

Vài gốc hàn mai đón gió tiễn tuyết, che đi phân nửa cửa trúc. Tô Tuyên đốt một khối Tổ Đàn hương thanh đậm, lại dâng lên hai chén đã sơn trà xanh biếc như ngọc bích, lặng lẽ cáo lui.

“Tô Tuyên, nhớ gọi người đem thêm cái giường tới đây, với thêm vài tấm chăn bông.” Tô Khuynh Quốc ỉ ới dặn dò theo bóng lưng Tô Tuyên, nhấp một ngụm trà, cười hì hì với Mộ Dung Cửu Châu: “Bây giờ còn sớm, ta ngươi đi dạo một vòng, cho ngươi biết đường, có được không?”

Mộ Dung Cửu Châu lạnh lùng không nói nửa lời.

Từ sau lần trước ngất xỉu, hắn cuối cùng cũng lĩnh ngộ được muốn nói chuyện bình thường với tên Tô Khuynh Quốc ngu ngốc này căn bản là nằm mơ giữa ban ngày. Để tránh cho mình khỏi tức đến hộc máu mà chết, hắn chọn cách im lặng.

Mặc cho Tô Khuynh Quốc dọc đường huyền thoại chuyện kinh người gì, Mộ Dung Cửu Châu triệt để giả

vờ như không nghe thấy.

Ý định bỏ trốn đương nhiên cũng chưa bao giờ từ bỏ, nhưng trong lúc hôn mê kinh mạch toàn thân hẳn đều bị Tô Khuynh Quốc phong lại, khí huyết bị trở ngại, không xuất ra được nửa điểm nội lực, hơn nữa suốt dọc đường ánh mắt Tô Khuynh Quốc thuỷ chung không rời khỏi hắn, hoàn toàn không cho hắn chút cơ hội nào.

Tô Khuynh Quốc mấy ngày này, đã quen tự nói tự làm, không thấy cự tuyệt, liền coi như nam nhân đã ngầm đồng ý, kéo Mộ Dung Cửu Châu ra khỏi nhà, hứng thú dào dạt giới thiệu cảnh trí khắp nơi trên Huyền Thiên nhai.

Hang Tùng Đào, khe Vọng Nguyệt, một dọc những cỏi tiên bồng... Đến khi dạo được hơn nửa Huyền Thiên nhai, tà dương cũng đã nửa xuống núi, nơi chân trời mây chiều như liệt hoả, nhuộm cả khung trời thành một mảng huyết hồng.

Vài con ưng kêu vang, vỗ cánh về tổ.

Mộ Dung Cửu Châu lúc này đang đứng trên vách đá dựng đứng, chấp tay nhìn tầng mây bay lượn trước mặt, hồ hững nghe Tô Khuynh Quốc ở bên cạnh không ngại mỗi miệng khoác lác nửa ngày nào là hải vân mỹ cảnh, hắn đột nhiên ho một tiếng, ngắt lời Tô Khuynh Quốc: “Người tránh mặt một lát đi.”

Tô Khuynh Quốc ngẩn ra, sau đó cười đến rạng rỡ: “Mộ Dung, người rốt cuộc cũng chịu mở miệng rồi. Ân, người muốn ta tránh mặt làm gì?”

“Trẫm muốn đi ngoài.”

“Vậy ta đợi người là được rồi.” Tô Khuynh Quốc căn bản không có ý định rời đi, cũng chẳng chút để tâm nói: “Trên đường về đây, mỗi lần người đi mao xí, không phải ta đều đợi bên ngoài sao?”

“Người!” Mộ Dung Cửu Châu cảm thấy hai bên thái dương của mình lại bắt đầu giạt loạn, hít sâu nói: “Ở đây không có mao xí, trẫm không quen có người đứng bên cạnh nhìn.”

Nhìn vẻ mặt kiên quyết không thể nghi ngờ của nam nhân, Tô Khuynh Quốc nhượng bộ, chỉ về phía một tảng đá lớn cách đó vài chục bước: “Ta ở sau tảng đá chờ người.”

Mộ Dung Cửu Châu cau mày: “Người về trước cũng được, trẫm tự biết đường về.” Liếc nhìn Tô Khuynh Quốc muốn nói lại thôi, hắn hừ lạnh: “Trẫm hiện tại ngay cả nội lực cũng bị người phong lại, người còn sợ trẫm trốn đi đâu?”

Tô Khuynh Quốc hiếm khi đỏ mặt, ấp a ấp úng nói: “Chuyện này... không phải ta sợ người bỏ trốn, mà là vì ta...”

“Bởi vì sao?” Mộ Dung Cửu Châu bắt đầu tức giận.

“Ta không biết đường, quên mất làm sao trở về rồi...” Nhìn thần tình bất khả tư nghị của nam nhân, Tô Khuynh Quốc ngượng ngùng cười một tiếng, thân hình lập tức vọt đến sau tảng đá kia.

Đúng là ngu ngốc! Khoé miệng không hề có ý cười khê nhếch lên, Mộ Dung Cửu Châu sai bước đi về phía trước, đã đứng sát vực.

Vốn định đẩy Tô Khuynh Quốc đi càng xa càng tốt, trước mắt chỉ có thể mạo hiểm một phen.

Mộ Dung Cửu Châu hần, tuyệt không để cho bất cứ kẻ nào giam cầm.

28. Chương 28

Một gốc dây leo thô dài ngoan cổ bám rễ vào khe đá gần bờ vực. Nhánh lá xum xuê, buông xuống hơn mười trượng. Bên dưới, lởm chởm vô số tảng đá lớn nhỏ hình thù kỳ dị.

Thành hay bại, chính là dựa vào sợi dây leo này cùng vận số của hần.

Mộ Dung Cửu Châu hít sâu một hơi, gặp người cúi xuống

“Mộ Dung, người chạy đến đó làm gì? Nguy hiểm a!” Tô Khuynh Quốc la to lên, tay áo mang theo tiếng gió vọt đến gần.

Bị tên ngốc này bắt lại, thì đừng hòng trốn thoát. Mộ Dung Cửu Châu không kịp nghĩ nhiều nắm lấy dây leo, vì quá vội, bàn chân đặt trên tảng đá bám đầy rêu phong trượt một cái, còn chưa kịp kêu ‘không xong’, cả người đã mất thăng bằng ngã về phía trước

Trước mắt đất trời chao đảo, thân thể cứ không ngừng rơi xuống. Mây trắng lẫn sương mù nhanh chóng ập vào mặt, gió núi sắc bén quất vào tai đau rát, mơ hồ nghe phía trên có tiếng ai trong trẻo vang lên.

Trường tiên màu máu bỗng nhiên xé tan mây mù, linh động như giao long, quần lấy Mộ Dung Cửu Châu. Thuận theo lực kéo nơi cổ tay Tô Khuynh Quốc, Mộ Dung Cửu Châu đã bị cuốn đến bên người hần.

Một tay nắm lấy dây leo ném lên không trung, một tay ôm ngang eo Mộ Dung Cửu Châu, Tô Khuynh Quốc vừa lắc đầu vừa thở dài: “Nếu không có ta ở đây, người đã tan xương nát thịt rồi. Ai, người xem người kia, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, đi trút bầu tâm sự cư nhiên cũng có thể rớt xuống núi cho được, đúng là ngốc.”

Hai lòng bàn tay Mộ Dung Cửu Châu đã đầy mồ hôi lạnh, trừng mắt nhìn Tô Khuynh Quốc, một chữ cũng không nói nên lời.

Một phen chật vật, đến khi hai người trở về gian nhà nhỏ trong rừng, sắc trời đã tối đen như mực.

Trong phòng Tô Khuynh Quốc ánh nến ảm đạm. Tô Tuyền đã sớm dọn đồ ăn bánh ngọt đầy bàn, đang hầu hai người dùng cơm, Cửu Nhược Ngân và Sở Tín gõ cửa cầu kiến.

“Có chuyện gì, không thể để mai đến tìm ta được sao?” Đang ăn hưng phấn đột nhiên bị cắt ngang, Tô Khuynh Quốc cực kỳ mất hứng.

“Tô sư thúc xin đừng trách, sự việc trọng đại, ta và Cửu sư huynh không đợi được đến ngày mai.” Sở Tín mau miệng đáp, mực quang lấp lánh lại dán chặt lên người Mộ Dung Cửu Châu đang khoan thai ăn cơm, quan sát từ trên xuống dưới.

“Sở Tín, lão già ngươi nhìn Mộ Dung tiên sinh mãi làm gì?” Tô Khuynh Quốc trầm mặt.

Để tránh người trong Huyền Thiên phủ nhiều chuyện dẫn tới tin đồn, trên đường đi hẳn không ngừng nhắc nhở Tô Tuyền Tô Ki ngàn vạn lần không được tiết lộ thân phận thực sự của Mộ Dung Cửu Châu, trước đó cũng chỉ giới thiệu với chúng đệ tử người này họ Mộ tên Dung, là bằng hữu quen biết dọc đường.

Về phần chủ ý âm thầm của Tô Ki, để hẳn giúp Mộ Dung Cửu Châu dịch dung tránh tai mắt người khác, Tô Khuynh Quốc chỉ cần nhắc trong vòng một tách trà, liền cất lực lắc đầu hoàng đế đẹp như vậy, cải trang rồi, còn gì để nhìn?

A, nhắc mới nói, gia hỏa Sở Tín này, có phải cũng cảm thấy hoàng đế tướng mạo không tồi?...

“Khụ khụ ” Một trận ho khan kéo Tô Khuynh Quốc ra khỏi dòng suy nghĩ miên man, Cửu Nhược Ngân nhú mày nói: “Tô sư thúc, trên đường trở về, người không để ý hai ngày nay các châu phủ đều dán hoàng băng (gần giống như cáo thị nhưng để thông báo những chuyện trọng đại liên quan đến hoàng gia) sao?”

Tô Khuynh Quốc cũng nhú mày: “Chuyện không liên quan tới ta, ta không có hứng thú.” Hơn nữa, dọc đường vì sợ có truy binh, Tô Ki toàn chọn đường nhỏ vắng vẻ, hoàng băng nhất định không thấy, nhưng nếu là chó vàng, đồng ruộng thì đúng là thấy không ít a.

Đáp án quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của hai người Cửu Sở, đáy lòng đều không hẹn mà cùng thở dài, đột nhiên nghe thấy một thanh âm trầm thấp êm tai của nam nhân vang lên: “Hoàng băng viết gì?”

Mộ Dung Cửu Châu rút cuộc buông đũa, xoay mặt nhìn lại, mực quang quét một lượt qua Cửu Nhược Ngân và Sở Tín.

Bị ánh nhìn lạnh lùng sắc bén như vậy lướt tới, hai người Cửu Sở bất giác cảm thấy sợ hãi, cố gắng định thần, nói với Tô Khuynh Quốc: “Tô sư thúc, trên hoàng bảng viết là Thái Bình hoàng gia Mộ Dung Cửu Châu giết vua soán vị, còn có ý đồ mưu hại thái tử Mộ Dung Chân, may mắn Thái tử Chân sớm có phòng bị để lại thể thân trong cung, tránh được kiếp nạn này. Hiện Hạ Lan Hầu gia phụng ý chỉ Nguyên hoàng hậu khởi binh cần vương, khôi phục chính thống, không lâu sẽ phò trợ Thái tử Chân đăng cơ.”

“Vậy rốt cuộc có liên quan gì đến ta?” Tô Khuynh Quốc vẫn cực kỳ mất hứng.

“Vốn không có nửa điểm liên quan đến Tô sư thúc, bắt quá ” Cửu Nhược Ngân xoay người, nhìn Mộ Dung Cửu Châu cười khỏ.

“Hạ Lan Hầu gia hiện tại thay hoàng nhiếp chính, thông lệnh thiên hạ truy nã nghịch tặc soán vị Mộ Dung Cửu Châu cùng đồng bọn. Chân dung trên hoàng bảng, cư nhiên rất giống vị Mộ Dung tiên sinh này.”

Mộ Dung Cửu Châu vẫn ngồi thẳng lưng, kiên định bất động. Duy chỉ có thần sắc cứng đờ, hai mắt đông lại như hai hòn đá đen.

Sở Tín vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tô sư thúc, người kết giao bằng hữu với ai, ta và Cửu sư huynh không dám hỏi đến. Nhưng nếu Mộ Dung tiên sinh còn tiếp tục ở lại đây, sớm muộn gì cũng sẽ mang đại họa diệt môn đến cho Huyền Thiên phủ. Sư thúc, xin người suy xét.”

“Các người muốn ta đuổi hắn đi?” Tô Khuynh Quốc cuối cùng cũng hiểu ra mục đích của hai vị sư đệ này, kiên quyết từ chối: “Không được!”

Sở Tín nóng nảy: “Tô sư thúc, việc này nếu truyền ra ngoài, trên dưới Huyền Thiên phủ đều gặp tai ương. Người đừng đem tính khí tiểu hài tử ra đùa giỡn nữa, ách...” Bị Cửu Nhược Ngân khẽ huých tay, hắn lập tức câm nín.

Thôi xong, sao hắn lại không biết lựa lời mà nói ra chuyện Tô Khuynh Quốc ghét nghe nhất?

Quả nhiên, Tô Khuynh Quốc sắc mặt vốn đã trầm lại trầm thêm ba phần, hừ lạnh: “Các người không cần nhiều lời, cũng đừng suy đoán bừa bãi. Hắn chỉ là Mộ Dung, không phải nghịch tặc hoàng gia gì đó.”

Khoát tay hạ lệnh trục khách. Hai người Cửu Sở chỉ đành không tình không nguyện ra về, suy nghĩ suốt đêm răn đe tất cả đệ tử cùng nô bộc trong phủ phải giữ mồm giữ miệng.

Tô Tuyên âm thầm le lưỡi, mượn cớ đi chuẩn bị nước tắm, thúc thời lui ra.

Tiếng bước chân đều đã đi xa, Mộ Dung Cửu Châu vẫn như cũ diện vô biểu tình, ngay cả tư thế ngồi cũng không đổi.

“Người không sao chứ?” Tô Khuynh Quốc cầm lên một mẫu bánh phục linh, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào Mộ Dung Cửu Châu, có điểm lo lắng.

Mộ Dung Cửu Châu khê cong khóe môi, cười lạnh, thấp giọng tự nói với mình: “Thì ra là thế. Hạ Lan, tỷ đệ các người nội ứng ngoại hợp, đã sớm có ý đồ cướp đoạt giang sơn Kim Thịnh ta, Thái tử giả kia chắc hẳn cũng đã được chuẩn bị, giúp ta soán vị, mượn tay ta giết chết Mộ Dung Tứ Hải, gạt lấy binh phù của ta. A! Cũng thật vất vả cho Hạ Lan gia các người, nhẫn nại nhiều năm như vậy...”

Hắn tự cho mình thông minh, nhưng kết quả chỉ là lót đường cho tỷ đệ Hạ Lan Thỉnh Tuyết.

Tô Khuynh Quốc chớp chớp mắt, tuy rằng không hiểu Mộ Dung Cửu Châu đang lăm bằm cái gì, nhưng nhìn biểu tình của nam nhân, cũng hiểu được tâm tình hắn đang khó chịu cực độ.

Đổi lại bất luận là ai, biết mình bị phát lệnh truy nã toàn quốc, đều sẽ không vui vẻ gì.

“Người cứ yên tâm ở lại Huyền Thiên nhai.” Hắn ngón hai ba ngón đã nuốt mẫu bánh phục linh, lại cầm lấy miếng mơ và thiên tăng tô bính (loại bánh trông như bánh da lợn), vô cùng khảng khái an ủi Mộ Dung Cửu Châu: “Có ta bảo vệ người, không ai có thể bắt người đi được.”

“Hãy!” Một quyền phi tới, đánh thẳng vào mặt hắn.

Nắm đấm không có lấy nửa điểm nội lực đương nhiên không hề có lực sát thương, Tô Khuynh Quốc chẳng may nhúc nhích, đột nhiên cả người lảo nhể nhẹ nhàng bay về sau ba thước, né tránh một kích như gió thu quét tới của Mộ Dung Cửu Châu, ngạc nhiên hỏi: “Sao tự nhiên lại nổi giận?”

Mộ Dung Cửu Châu thả lỏng nắm tay vốn đã siết đến khớp tay trắng bệch, phẫn nộ nhìn Tô Khuynh Quốc, mười hai vạn phần muốn nện cho tên ngốc hại mình lâm vào nông nỗi này còn ở đó lải nhải ba hoa, đánh cho hắn cảm mồm lại, nhưng nghĩ cũng biết mình không có khả năng đó.

Hắn dụng lực thở hắt ra một hơi, cố ép bản thân bình tĩnh lại, cười lạnh nói: “Người nhất quyết mang trẫm đến đây, là sợ trẫm gây bất lợi với Huyền Thiên phủ? Hiện tại trẫm đã không còn là hoàng đế, cũng không thể uy hiếp được người, giữ trẫm lại, chỉ khiến người mang họa sát thân, người còn muốn trẫm ở đây làm gì?”

“Chuyện này...” Tô Khuynh Quốc mãnh liệt vuốt cằm, suy nghĩ một lát, nói: “Không giữ lại, người xuống núi bị người ta bắt rồi sao?”

“Trẫm sống hay chết, liên quan gì tới người?”

Tô Khuynh Quốc ngẩn ra.

Không sai, hoàng đế với hần đích thực không thân không thích, ngay cả bằng hữu cũng không phải, nói là kẻ thù trái lại có vẻ thập phần chính xác.

Hai chữ kẻ thù này vừa lướt qua đầu, trong lòng Tô Khuynh Quốc đã một trận khó chịu, nghĩ đến nếu hoàng đế thật sự bị bắt, giống như tù phạm trong kịch hát kia, bị người một đao chém xuống, đầu lìa khỏi cổ, yết hầu càng mặn đắng khổ sở khôn tả.

Mẩu bánh đã cắn hơn phân nửa trong miệng hoàn toàn mất đi vị đạo, hần ngậy ngốc đối diện với gương mặt tràn đầy vẻ chán ghét cùng thống hận của Mộ Dung Cửu Châu nửa ngày, ảo não đứng dậy mở cửa, vạt áo thoát ần thoát hiện, đã biến mất vào trong màn đêm.

29. Chương 29

Đi rồi? Mộ Dung Cửu Châu mừng rỡ, đây đúng là cơ hội tốt để bỏ trốn.

Ra khỏi nhà chưa đi được mấy bước, đã bị hai gã trẻ tuổi mặc y phục đệ tử Huyền Thiên phủ khách khí ngăn lại: “Mộ Dung tiên sinh, đêm đã khuya, xin quay về nhà nghỉ ngơi. Nếu tiên sinh xảy ra chuyện, chúng tiểu nhân đảm đương không nổi.”

Ngữ khí rất cung kính, nhưng ý đồ giám sát không cần nói cũng đã rõ. Mộ Dung Cửu Châu khoé mắt khẽ liếc, xung quanh mờ mờ ảo ảo, còn có không ít người đang đi lại trong rừng.

Tình hình trước mắt, căn bản là trốn không thoát. Hần làm mặt lạnh trở vào nhà, thổi tắt nến, cởi ngoại y ném lên đầu giường được kê ở góc tường. Mở mắt nhìn ánh trăng xuyên qua khe cửa sổ, nằm suy tính kế thoát thân cả nửa ngày, cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến.

Trong giấc ngủ chập chờn, mơ hồ cảm thấy có người đến bên giường. Hần lập tức cảnh giác, quay đầu, không ngoài dự liệu nhìn thấy Tô Khuynh Quốc đã trở lại, đang đứng ở đầu giường, trong tay còn cầm một túi vải nhỏ.

“Giường của người bên kia.” Mộ Dung Cửu Châu lạnh lùng chỉ về phía đối diện.

“Ta biết.” Tô Khuynh Quốc mỉm cười đặt túi vải xuống, bên trong là một đồng bình lớn lọ nhỏ. Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Mộ Dung Cửu Châu, hần mở một chiếc bình nhỏ, mùi thuốc mát dịu lan tới chóp mũi hai người.

“Những thứ này đều là thuốc trị thương tốt nhất trong phủ, đảm bảo sẽ không đau như lần trước. Mộ Dung, hôm nay ta muốn “

“Câm miệng!” Mộ Dung Cửu Châu tức giận đến phát run, tự nghĩ lẽ nào mình xúi quẩy đến tám đời mới

dây dưa với một tên gốc như vậy. Hất tay đánh đổ toàn bộ chai lọ trên giường xuống đất, trừng mắt nhìn Tô Khuynh Quốc, gần từng chữ một: “Còn hồ ngôn loạn ngữ, từ nay về sau ta tuyệt thực. Không giết được người, cũng không thể trốn thoát, nhưng muốn đói chết, cũng không phải khó khăn.”

“Ta...” Nhìn quyết tâm không còn nghi ngờ gì trong mắt nam nhân, Tô Khuynh Quốc cũng không phí lời nữa. Hắn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhẹ nhàng như lá bay về giường của mình, liều mạng xoa cằm.

Ai, tính tình hoàng đế sao lại ngang ngược như vậy, ngay cả nói chuyện cũng không cho hắn nói hết. Hắn bất quá là muốn thử xem bị tiến vào có tư vị gì... Chỉ đáng tiếc cho những được cao thượng hạng này.

Quên đi, ngủ thôi ngủ thôi. Vừa nhắm mắt, đã thẳng tới chỗ chu công.

Nghe thấy Tô Khuynh Quốc không bao lâu đã nhịp thở đều đặn chìm vào mộng đẹp, sau trận ầm ĩ này Mộ Dung Cửu Châu nào có thể ngủ tiếp, mãi đến bình minh mới có thể miễn cưỡng chợp mắt nghỉ ngơi.

Vừa mới tỉnh giấc, ánh nắng cũng đã rọi khắp phòng. Những mảnh vỡ dưới đất cũng được thu dọn sạch sẽ. Đệm chần trên giường Tô Khuynh Quốc được xếp chỉnh tề, nhưng người không còn ở đó.

Mộ Dung Cửu Châu vừa đặt chân xuống đất, cửa phòng liền mở ra, Tô Tuyền bưng chậu rửa mặt cùng khăn tiến vào.

Tuy trên đường về Huyền Thiên nhai đều là nàng hầu hạ hắn, nhưng ám ảnh thụ hình lúc trước vẫn còn, nàng vẫn luôn sợ hãi dè dặt đối với Mộ Dung Cửu Châu, không dám nói gì với hắn, chỉ lẳng lặng hầu hạ Mộ Dung Cửu Châu rửa mặt chải đầu, lại dăng điểm tâm trà nước.

Hiếm khi không có Tô Khuynh Quốc lải nhải bên tai, tâm tình Mộ Dung Cửu Châu cũng tốt lên hẳn, chậm rãi uống trà, đột nhiên nhướn mày, ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa.

Nam tử tuần tú một thân thanh sam chậm rãi đi qua cánh rừng, bước vào trong nhà. Lúc nhìn thấy Mộ Dung Cửu Châu, nam tử tựa hồ có điểm kinh ngạc, nhưng nụ cười vẫn hiện diện trên mặt, gật đầu chào Mộ Dung Cửu Châu.

“Phương tiên sinh, sao người lại đến đây?” Tô Tuyền vội mời nam tử ngồi xuống.

Nam tử khẽ cười, khiến người như được tắm mình trong gió xuân: “Tôi qua Khuynh Quốc đến tìm ta, còn lấy đi một đồng được cao ta khổ công bào chế, nói là muốn dùng với người mình thích. Ha ha, ta còn ngờ hài tử này vừa xa nhà một chuyến cư nhiên dẫn cả hiền thê về. Hôm nay cố tình qua đây xem thử, là thiên kim nhà ai khiến hài tử này chịu mở lòng như vậy?”

“A?” Tô Tuyền đang châm trà, nghe xong tay bỗng run lên, suýt nữa tự làm bỏng mình.

Tiểu tổ tông của nàng rớt cuộc đã nói gì với Phương tiên sinh a? Còn khiến Phương tiên sinh nghĩ hấn dẫn về một nữ hài tử?

Trộm nhìn khuôn mặt tuần tú nhưng âm lãnh của Mộ Dung Cửu Châu, nàng liền rùng mình mấy cái.

“Sao thế? Bị cảm lạnh à?” Phương tiên sinh vươn ra hai ngón tay thon dài, hoà nhã nói: “Để ta bắt mạch cho ngươi.”

Tô Tuyền cuống quýt lắc đầu, vừa định nói mình không sao, một thanh âm trẻ trung trong trẻo bỗng nhiên truyền đến: “Ai bị cảm lạnh?”

Tô Khuynh Quốc tay áo tung bay, hai phen lách người đã dễ dàng vượt qua cánh rừng tiến vào nhà, cầm lấy miếng bánh xốp hạch đào, lấp đầy cái bụng trống rỗng sau khi luyện công xong, mới quay về phía Phương tiên sinh cười nói: “Ngươi tới thật đúng lúc. Ta còn định tìm ngươi xin thêm một ít được cao.”

Nam tử khê nhưồn mày: “Ngần ấy được, chỉ trong một đêm ngươi đã dùng hết rồi sao?”

“Làm gì có, đều bị hấn tức giận đánh vỡ cả rồi, ta còn được chưa dùng.” Tô Khuynh Quốc uỷ khuất chỉ chỉ Mộ Dung Cửu Châu.

Bầu không khí lập tức quỷ dị.

Phương tiên sinh nhìn sắc mặt xám xanh của Mộ Dung Cửu Châu, lại nhìn Tô Khuynh Quốc, hỏi dò: “Ngươi chạy đến chỗ ta đòi một đồng được cao, là muốn dùng... với... hấn?”

Tô Khuynh Quốc cuối cùng cũng nhìn ra được thần tình có chút quái dị của nam nhân, hỏi ngược lại: “Có gì sai sao?”

”Không có gì.” Phương tiên sinh thở dài một hơi, khôi phục nụ cười ấm áp, nói: “Đêm qua ngươi không nói cho ta biết, ngươi dẫn về phủ một nam nhân.”

“Đêm qua ngươi cũng đâu có hỏi người ta dẫn về là nam hay nữ a!” Tô Khuynh Quốc nhún vai, đang định nói tiếp, nhưng vừa nhìn đến sắc mặt Mộ Dung Cửu Châu, hấn liền thẳng thắn đuổi khách: “Phương Ca Nhai, ta còn muốn dẫn Mộ Dung đi ra sau núi du ngoạn, ngươi về đi.”

Phương Ca Nhai mỉm cười, đứng dậy ra khỏi nhà, đột nhiên quay đầu lại, quan sát Mộ Dung Cửu Châu một hồi, lại nói với Tô Khuynh Quốc: “Đoạn mạch nếu kéo dài, sẽ tổn thương huyết khí, ngươi không nên hại hấn.”

Hấn ra về, Tô Tuyền cũng thu dọn chén đĩa cáo lui.

Mộ Dung Cửu Châu rút cục nhìn Tô Khuynh Quốc, cười lạnh: “Có phải gặp ai người cũng muốn đem chuyện ta bị người làm nhục kể với người đó, để ta mất hết sĩ diện mới chịu dừng lại?”

“Ta làm nhục người hồi nào?”

Tô Khuynh Quốc ngơ ngác, muốn hỏi tại sao chuyện hai người cùng làm, Mộ Dung Cửu Châu lại cho đó là mối nhục to lớn. Nhưng trải qua vết xe đổ mấy lần trước, trong lòng biết hấn mà hỏi sẽ chỉ làm nam nhân tức giận thêm, đành nén lại không hỏi. Tâm tư vẫn còn miên man suy nghĩ câu nói của Phương Ca Nhai.

Sau khi luyện thành Đoạn mạch thủ, đây là lần đầu tiên hấn dùng trên người kẻ khác, nhớ đến lời cảnh báo của Phương Ca Nhai, không khỏi có điểm bất an. Do dự chốc lát, nói: “Mộ Dung, nếu ta giải huyết cho người, người có thể đáp ứng ta, sẽ không bỏ trốn chứ?”

Trong lòng Mộ Dung Cửu Châu một trận cuồng hỉ, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, thản nhiên nói: “Ta đáp ứng người không đi.”

Tô Khuynh Quốc nghiêng đầu, không chớp mắt chăm chú nhìn Mộ Dung Cửu Châu một hồi, mới thất vọng lắc đầu: “Người nói dối.”

Tên ngốc này, tại sao lúc cần ngu ngốc cứ nhiên lại trở nên thông minh như vậy? Mộ Dung Cửu Châu âm thầm mắng mấy câu, chỉ hừ không nói.

Nam nhân lại mất hứng rồi... Tô Khuynh Quốc than thở, thực sự không biết nên làm sao mới tốt. Nhứu này nửa ngày, vẫn là dẫn Mộ Dung Cửu Châu ra ngoài giải khuây.

Suốt dọc đường tựa hồ sóng êm gió lặng, nhưng khắp nơi đều mơ hồ có người canh gác nhiều hơn. Mộ Dung Cửu Châu một bên giả vờ thưởng thức phong cảnh, vừa âm thầm ghi nhớ vị trí canh gác.

Vòng qua Bích Hàn tuyền, phía trước tiếng nước róc rách, một dòng suối vắt ngang trước mắt. Vài phụ nhân đang ở bên bờ giặt y phục, còn có đám ba hài đồng chạy tới chạy lui, chơi đến hăng say.

Nhìn thấy Tô Khuynh Quốc, những phụ nhân này đều dừng việc, bắt đầu vây quanh, mồm năm miệng mười huyền thuyên với tiểu Phủ tông được mọi người sủng ái nhất này.

Mộ Dung Cửu Châu đứng một bên, lặng lẽ quan sát địa thế nơi đây. Đột nhiên vạt áo như bị ai đó níu lấy.

Hấn cúi đầu, một tiểu nữ hài đi còn chưa vững đang đứng bên chân hấn hái vài đoá hoa dại ven đường.

“Thúc thúc, cho thúc này.” Tiểu nữ hài thấy hấn, cánh tay mũm mĩm tròn trịa giơ lên mấy bông hoa nhỏ vừa hái được, ngây thơ nhìn hấn cười.

Hắn chậm rãi ngồi xuống, nệm nệm khuôn mặt bầu bĩnh của tiểu nữ hài.

“Hảo nhột, thúc thúc.” Tiểu nữ hài cười toe toét lộ ra mấy cái răng sữa.

Tiểu hài tử, đúng là khả ái... Mộ Dung Cửu Châu cũng khẽ mỉm cười, bàn tay nệm gương mặt tiểu oa nhi dần dần trượt xuống, dừng lại nơi cái cổ bé nhỏ, dụng lực siết chặt

“Thúc ” Thanh âm bị nghẹn lại giữa yết hầu, gương mặt tiểu nữ hài, phút chốc đã tái xanh.

30. Chương 30

“Người làm gì vậy?!” Một tiếng hô to vang lên, Mộ Dung Cửu Châu chấn động, buông lỏng bàn tay đang siết chặt cổ của tiểu nữ hài, kinh phong vô hình ập đến, như đại chuỳ ngàn cân, nặng nề dội vào ngực Mộ Dung Cửu Châu, toàn thân liền bị đánh văng ra xa.

Tô Khuynh Quốc do tình thế nguy cấp vội tung một chưởng, lập tức thâm than không xong. Nhún người lao tới, đỡ lấy Mộ Dung Cửu Châu giữa không trung, nhẹ nhàng đáp xuống.

Sắc mặt nam nhân vàng như giấy, đã chìm vào hôn mê. Máu vẫn không ngừng rỉ ra nơi khoé miệng, nhuộm đỏ cả một mảng cổ áo.

Hắn đúng là đồ ngốc, cứ nhiên quên mất Mộ Dung Cửu Châu đã bị hắn đoạn mạch phong huyết, không còn nửa điểm nội lực, căn bản không thể chịu nổi một chưởng này! Tô Khuynh Quốc một bên thầm mắng mình, một bên dùng tốc độ nhanh nhất trở về gian nhà trong rừng, nhờ Tô Tuyền đang quét dọn mau gọi Phương tiên sinh đến.

Bắt mạch, châm cứu, đả thông máu bầm, kê đơn ... Đến khi Phương Ca Nhai từ tốn viết xong nét bút cuối cùng, Tô Khuynh Quốc đã đi đi lại lại trong nhà hơn mười vòng lớn rồi cuộc cũng dừng lại, nhìn Mộ Dung Cửu Châu hô hấp yếu ớt nằm trên giường, lại quay đầu dùng ánh mắt trông mong nhìn Phương Ca Nhai: “Hắn không sao chứ?”

Gương mặt tuấn tú của Phương Ca Nhai hiếm khi không mang nét cười, đạm đạm nói: “Ta thử đánh người một chưởng, đánh đến người thổ huyết, người nói có sao không?”

“Ta quên mất công lực của hắn đã bị ta phong...” Tô Khuynh Quốc cúi đầu, rầu rĩ vô hạn.

Hài tử này... Phương Ca Nhai bất đắc dĩ lắc đầu, giao đơn dược cho Tô Ki Tô Tuyền đi sắc, khẽ nhíu mày nói: “Thương thế loại này điều trị một thời gian sẽ không còn gì đáng ngại. Bất quá, trong người hắn dường như còn có cổ độc, tuy rằng tạm thời không phát tác, nhưng nếu muốn giải hoàn toàn cũng hơi phiền phức.”

“Cổ độc?” Tô Khuynh Quốc đột nhiên nhớ tới viên “Trung hồn cổ” mà mình ép nam nhân uống, đầu lại cúi thấp thêm ba tấc, ấp úng nói: “Thứ đó, hình như là Trung hồn cổ, khụ, Phương tiên sinh, người nhất định có thể giải độc cho hắn đúng không?”

Nhìn bộ dáng chột dạ của Tô Khuynh Quốc, Phương Ca Nhai dùng gậy cũng đoán ra được cổ độc kia hơn phân nửa có liên quan đến hắn, muốn trách cứ vài câu, nhưng đối diện với dáng vẻ ủ rũ kia của Tô Khuynh Quốc lại chẳng thể nào phát hỏa được, ngược lại vỗ vỗ vai Tô Khuynh Quốc, an ủi: “Biết là độc gì thì dễ xử rồi.”

Hắn thu dọn hòm thuốc trúc ra về, để lại mình Tô Khuynh Quốc vẫn còn ngây ngẩn nhìn người đang bất tỉnh kia.

Phen này Mộ Dung nhất định sẽ càng ghét hắn hơn... Tô Khuynh Quốc khoanh chân ngồi bên cạnh Mộ Dung Cửu Châu, ảo não vuốt cằm. Chợt thấy mi mắt vốn khép chặt của Mộ Dung Cửu Châu khẽ động, tựa hồ sắp tỉnh.

Hắn vội vã phi xuống giường, rót một chung nước, lại cuống quýt trở về chỗ cũ, cười tủm tỉm với người vừa mở mắt kia: “Mộ Dung, muốn uống nước không?”

Mộ Dung Cửu Châu nhàn thần có chút mơ hồ, sức nhớ tới chuyện xảy ra trước khi ngất xỉu, lạnh lùng nhìn Tô Khuynh Quốc.

“Không khát? Vậy có muốn ăn gì không? Bánh hạt sen, bánh bao đậu đỏ? Hoành thánh tam tiên phù dung?...” Tô Khuynh Quốc không chút để ý tới sắc mặt tái nhợt của nam nhân đã dần dần đỏ lên, chỉ lo liệt kê từng món điểm tâm thường ngày mình thích ăn nhất, không nghe thấy Mộ Dung Cửu Châu trả lời, hắn suy nghĩ một chút, nói: “Hay là vậy, ta xuống núi mua một bát mỳ tương đậu biện của nhà lão Điền cho người ăn? Hương bào ngư nhà lão a! Người nhất định sẽ thích “

“Người!” Mộ Dung Cửu Châu đã sớm quyết định không tiếp tục dài dòng với tên gốc này nữa, nhưng vẫn không thể nhịn được gầm nhẹ một tiếng, cổ họng một trận tanh ngọt, liền phun ra hai ngụm máu bầm: “Người...”

“Mộ Dung, người muốn nói gì với ta?” Tô Khuynh Quốc vội lau vết máu bên môi nam nhân, cúi đầu, liền nghe thấy rõ ràng Mộ Dung Cửu Châu ở bên tai hắn vừa thở hổn hển vừa rít ra hai chữ mà hắn nghe thường xuyên nhất: “Câm – miệng!”

Tô Khuynh Quốc có chút khổ sở, im lặng một hồi, nhẹ giọng nói: “Mộ Dung...”

Mộ Dung Cửu Châu nhắm mắt, căn bản không thèm đếm xỉa hắn. Nhưng Tô Khuynh Quốc tựa hồ không từ bỏ ý định làm hắn mở miệng, liền tiếp gọi hắn mấy tiếng. Mộ Dung Cửu Châu rốt cuộc chịu hết nổi, mở mắt.

Cơn thịnh nộ đã sắp vọt ra cửa miệng, lại nhìn thấy mục quang trong trẻo chuyên chú của Tô Khuynh

Quốc, lập tức nghẹn lại, cuối cùng đành nuốt xuống, cảm giác vô lực bất chợt nảy sinh

Đối với tên ngốc nói gì cũng không hiểu này, có mắng tiếp, cũng chỉ hao hơi tổn sức của mình.

Tô Khuynh Quốc mỉm cười, ngón tay như gió, nhanh chóng lướt qua những huyết đạo bị phong bế trên người Mộ Dung Cửu Châu, nhìn thần tình kinh ngạc của nam nhân, nói: “Người tự vận công điều lý, thương thế sẽ nhanh khỏi hơn. Mộ Dung, miễn là người không bỏ trốn, sau này ta không phong bế nội lực của người nữa.”

Mộ Dung Cửu Châu thâm trầm nhìn Tô Khuynh Quốc, cười nhạt dời ánh mắt: “Có người cả ngày theo dõi, trẫm còn thoát được sao?”

Tô Khuynh Quốc nghe ra được bi phần cùng không cam tâm trong tiếng cười của nam nhân, trong lòng một trận chua xót, nghĩ người hồi lâu mới nhớ tới chuyện quan trọng hơn, hỏi: “Đúng rồi, tại sao người muốn giết tiểu nữ hài kia?”

Hắn biết hoàng đế rất giận hắn, nhưng cũng không đến mức trút giận lên đầu một tiểu nữ hài chứ?

Mộ Dung Cửu Châu khẽ biến sắc, lại cười lạnh: “Chuyện của trẫm, không cần người lo.”

Bị dội một gáo nước lạnh, Tô Khuynh Quốc cũng không nổi giận, đang định hỏi tiếp, Tô Tuyên lại bùng chén thuốc vừa mới sắc xong bước vào.

Mộ Dung Cửu Châu thế nhưng sáng khoái tiếp chén thuốc đầy vung từ tay Tô Khuynh Quốc uống cạn, liền nằm xuống ngủ.

Tô Khuynh Quốc tức trực bên hắn, ngồi buồn chán cho đến khi hoàng hôn dần buông, bỗng nhiên cau mày.

Ngoài rừng, có tiếng bước chân.

Hắn tuyệt không muốn người khác đến quấy rầy Mộ Dung Cửu Châu nghỉ ngơi.

“Tô Tuyên, người ở lại hầu hắn.” Lời còn chưa dứt, người đã biến mất trước mặt Tô Tuyên.

Hơn trăm đệ tử Huyền Thiên phủ đang vào rừng, thấy Phủ tông hiện thân, nhất tề dừng bước.

“Tô sư thúc, mọi người đang định cầu kiến.” Cửu Nhược Ngân dẫn đầu chấp tay nói: “Chúng đệ tử khẩn xin Phủ tông, để Mộ Dung tiên sinh xuống núi.”

Tô Khuynh Quốc trầm mặt: “Ta đã nói là không được. Hấn”

Cừu Nhược Ngân hiềm khi ngắt lời Tô Khuynh Quốc, sắc mặt ngưng trọng nói: “Mộ Dung tiên sinh là ai mọi người có thể không quan tâm, nhưng hôm qua hấn thiếu chút nữa đã giết chết tiểu nữ nhi của Ân sư đệ, sau này khó đảm bảo hấn có còn hạ thủ với hài tử khác nữa không. Sư thúc, lẽ nào người lại để mặc hấn tàn sát người trong phủ?”

“Phủ tông, người giữ mối hoạ như Mộ Dung tiên sinh này, bảo chúng ta làm sao an tâm?” Một hán tử chừng ba mươi tuổi bước ra từ đám đông, trong tay bế một hài tử đang ngủ say, nơi cổ vẫn còn lưu lại chỉ ngân, chính là tiểu nữ hài ban sáng suýt chết dưới tay Mộ Dung Cửu Châu.

Bị tiếng ồn đánh thức, tiểu nữ hài lập tức tỉnh dậy, khóc thét lên.

Các đệ tử khác tuy không mở miệng, nhưng biểu tình trên mặt đều minh bạch nói cho Tô Khuynh Quốc biết, tất cả đều bất mãn với sự tồn tại của Mộ Dung Cửu Châu, bằng không đã chẳng cùng nhau đến khẩn thỉnh hấn.

Màn đêm hoàn toàn bao phủ quanh gian nhà, chim chóc vội vã bay về tổ.

Tô Tuyền thấp nín lên, nghe thấy ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng động, dường như bị vật gì đó va phải.

Quay đầu lại, từ cửa sổ chỉ nhìn thấy một con chim thật lớn đang ở bên ngoài loạng choạng đập cánh. Nàng thầm nghĩ hơn phân nửa là con chim này do bay quá vội mà va vào khung cửa, cũng không để ý lắm, đi qua kéo cửa xuống đuổi nó đi.

Người vốn luôn nhắm mắt nằm trên giường đột nhiên bừng tỉnh, chăm chú nhìn theo bóng dáng con chim bay xa kia, khóe miệng chậm rãi hiện lên tiểu ý.

Người hấn đợi, rốt cuộc đã đến.

Trong rừng, Tô Khuynh Quốc cùng chúng đệ tử nhìn nhau nửa ngày, mắt thấy trăng đã treo trên ngọn cây, hấn thở dài, xoay người trở về: “Chờ Mộ Dung tiên sinh dưỡng thương xong, ta sẽ để hấn rời khỏi Huyền Thiên nhai.”

Đám người Cừu Nhược Ngân không ngờ Tô Khuynh Quốc lại đáp ứng dứt khoát như vậy, ngăn ra một hồi liền đua nhau nịnh nọt: “Tô sư thúc anh minh.”

Tô Khuynh Quốc cũng không quay đầu lại, chỉ hừ một tiếng: “Đến chừng đó ta cũng theo Mộ Dung tiên sinh xuống núi, các ngươi yên tâm chưa?”

31. Chương 31

Hắn ôm một bụng tức giận về nhà, bảo Tô Tuyên mau chuẩn bị cơm tối. Đến bên giường ngồi xuống, lay lay đôi vai Mộ Dung Cửu Châu.

“Gì nữa đây?” Mộ Dung Cửu Châu kỳ thực vẫn chưa ngủ, bực mình xoay người.

Vốn có vô số lời muốn nói, nhưng đối diện vẻ mặt lạnh lùng của nam nhân, Tô Khuynh Quốc không khỏi nghẹn lại, nửa ngày mới phụng phịu một câu: “Mộ Dung, người đừng ghét ta nữa có được không?”

Mộ Dung Cửu Châu trừng mắt nhìn hắn, trực giác cảm thấy tên ngốc này lại bắt đầu lảm nhảm. Định không trả lời, nhưng nghĩ lại, cứ bình sắp tới, chi bằng qua loa có lệ với tên ngốc kia, để Tô Khuynh Quốc thả lỏng cảnh giác, không mỗi giờ mỗi khắc đều giám sát hắn, bèn khẽ gật đầu.

“Thật sao?” Tô Khuynh Quốc tròn mắt, nhìn Mộ Dung Cửu Châu gật đầu lần nữa, lập tức vui như trẻ trời rơi, phiền muộn gì cũng bay sạch, hưng phấn nói: “Mộ Dung, đợi thương thế người khỏi hẳn, chúng ta sẽ xuống núi, a, không đúng, còn phải nhờ Phương Ca Nhai giải Trung hồn cổ cho người nữa.”

Mộ Dung Cửu Châu rung mình, nếu Tô Khuynh Quốc không nhắc, chính hắn cũng quên mất trong cơ thể vẫn còn mầm mống đại họa này.

Hôm đó tuy hắn kịp thời dùng thuốc giải mà Đàm Tiểu để lại, nhưng Trung Hồn cổ này vốn dùng để khống chế kẻ chống đối, thuốc giải chỉ có thể tạm thời khắc chế độc tính.

Nếu muốn giải tận gốc, chỉ có một cách là mau chóng tìm được Đàm Tiểu.

“Mộ Dung, người vẫn còn giận ta bức người ăn viên dược kia sao?” Nhìn sắc mặt âm tình bất định của nam nhân, Tô Khuynh Quốc chợt dạ hỏi.

Có tức chết cũng không giải được độc! Mộ Dung Cửu Châu cố kiềm nén cơn kích động muốn mắng ầm lên, hừ một tiếng hỏi: “Phải rồi, ban nãy người nói cái gì xuống núi?”

Nếu như hắn không nghe lầm, tên ngốc này cứ nhiên chịu thả hắn đi? Bất quá hai chữ “chúng ta”, thật khiến toàn thân hắn toát mồ hôi lạnh.

Nếu vẫn như trước không thể thoát khỏi Tô Khuynh Quốc, xuống núi có khác gì với bị giam lỏng ở đây?

Hiếm khi Mộ Dung Cửu Châu chịu chủ động nói chuyện với hắn, Tô Khuynh Quốc cười tủm tỉm: “Bọn họ không thích người ở lại Huyền Thiên nhai, muốn người đi, nên ta theo người xuống núi là được rồi.”

Mộ Dung Cửu Châu mặt quang chột lóe: “Đi theo trăm? Chẳng lẽ sau này người không định quay về

Huyền Thiên nhai?”

“...Vậy cũng đành chịu a...” Tô Khuynh Quốc nỗ lực tỏ ra phóng khoáng trước mặt nam nhân, nhưng dù sao Huyền Thiên nhai cũng là nơi hắn sống từ nhỏ đến lớn, nghĩ đến sau này vĩnh viễn không thể trở về, không khỏi hoài niệm, cúi đầu nắm tay Mộ Dung Cửu Châu, vẽ loạn vài vòng trong lòng bàn tay hắn.

Lòng bàn tay bị nghịch đến phát nhột, Mộ Dung Cửu Châu dở khóc dở cười, định rút khỏi tay Tô Khuynh Quốc, nhưng thứ nhất vì bị trọng thương vô lực, thứ hai, nhìn hành động trẻ con như vậy của Tô Khuynh Quốc, muốn mắng hắn cũng không biết mắng thế nào.

Suy tư vòng vo một hồi, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, khuôn mặt Tô Khuynh Quốc đã áp sát phía trên hắn.

“Mộ Dung... Ta thích ngươi.”

Mộ Dung Cửu Châu cứng đờ.

Không nghe thấy lời đáp, Tô Khuynh Quốc thấp giọng lặp lại một lần nữa.

Mộ Dung Cửu Châu trầm mặc hồi lâu, mới lạnh lùng cười nhạt: “Trẫm có gì khiến ngươi thích?”

“Chuyện này... ta cũng không biết nói sao nữa.” Tô Khuynh Quốc xấu hổ gãi đầu, nói: “Ta chỉ là muốn ở bên ngươi, giống như thích ăn điểm tâm Tô Tuyền làm, cũng không hiểu sao lại thích ăn như vậy, nhưng ta cảm thấy ăn rất ngon a!”

Hắn hoàn toàn không để ý tới sắc mặt càng lúc càng khó coi của nam nhân, vẫn say sưa nói tiếp: “Ta muốn hôn ngươi, còn muốn... làm chuyện đó với ngươi, ân ân... A, Mộ Dung, ngươi khó chịu chỗ nào? Tay ngươi sao lại run lên như vậy?”

Chút tình tự mơ hồ trôi lên trong lòng Mộ Dung Cửu Châu triệt để không cánh mà bay, hắn nên sớm đoán ra, tên gốc này, ngoại trừ chuyện bắn thủ đó, thì còn có thể thích gì khác?

Sự tình bất kham hôm ấy khó khăn lắm hắn mới buộc bản thân chôn vùi vào góc khuất trong ký ức, lúc này, lại đột nhiên ủa về, Mộ Dung Cửu Châu chán ghét nhắm mắt lại.

Tô Khuynh Quốc cho rằng Mộ Dung Cửu Châu mệt mỏi, cũng không nói nữa. Lúc này Tô Tuyền mang cơm nước đến, Tô Khuynh Quốc tâm tình đang tốt, ăn đến mặt mày rạng rỡ. Ăn xong chuẩn bị ra Bích Hàn tuyền tắm rửa, sự nhớ Mộ Dung Cửu Châu đến Huyền Thiên nhai hai ngày rồi vẫn chưa tắm, liền sai Tô Tuyền cùng Tô Ki mang vật dụng tắm rửa vào trong phòng.

Chuyện tốt giúp Mộ Dung Cửu Châu tắm rửa lau người đương nhiên không thể để kẻ khác làm, hắn xua

Tô Tuyên Tô Ki ra ngoài, sẵn tay áo đích thân ra trận.

Mộ Dung Cửu Châu đã định chủ ý phải hòa hợp với tên gia hỏa này, đành dè nén cảm giác chán ghét để mặc Tô Khuynh Quốc sắp xếp.

Tô Khuynh Quốc lần đầu tiên trong đời hầu người khác tắm rửa, lại phải kiêng kỵ thương thế của Mộ Dung Cửu Châu, tay chân không khỏi luống cuống. Màn tắm rửa này chấm dứt, còn mệt hơn cả luyện công. Nước cũng văng tung toé đầy phòng, giống như vừa trải qua một trận thủy chiến.

Bất quá nhìn làn da Mộ Dung Cửu Châu vì được hẩn kỳ cọ mà ửng hồng, Tô Khuynh Quốc đắc ý ôm nam nhân ra khỏi mộc dũng. Lau mình lau tóc, tùy tiện mặc một bộ y phục vào, đặt xuống giường, thừa lúc Mộ Dung Cửu Châu không chú ý hôn trộm lên môi đối phương.

Mộ Dung Cửu Châu sắc mặt phát lạnh, Tô Khuynh Quốc đã bay ra khỏi phòng, cười hì hì kéo Tô Tuyên đi Bích Hàn tuyên tắm rửa.

Về phần thu dọn bãi chiến trường bữa bộn này, đương nhiên là vứt lại cho Tô Ki.

Đợi hẩn tắm rửa xong trở về, Mộ Dung Cửu Châu đã ngủ. Tô Khuynh Quốc rón rén lại gần, cởi hài, lách người lên giường. Phát hiện nam nhân không bị đánh thức, thế là hẩn dứt khoát dùng cả tay lẫn chân, quần chặt Mộ Dung Cửu Châu, vô cùng thỏa mãn cọ cọ đầu vào hõm vai nam nhân, tìm đến tư thế thoải mái nhất.

Nhịn! Phải nhịn!

Mộ Dung Cửu Châu một lần nữa nhắc nhở chính mình trước khi trốn thoát không nên dả thảo kinh xà, cắn răng, nỗ lực tưởng tượng kẻ đang bám chặt hẩn như một con bạch tuộc này là tấm chăn bông.

Có điều, tấm chăn này thực sự rất ấm áp... thật sự khiến người có thể an giấc, hẩn mơ màng nghĩ.

Phương Ca Nhai hôm sau lại khoan thai đi đến, bắt mạch cho Mộ Dung Cửu Châu, thấy thương thế đã ổn định, vô cùng vui mừng. Lại kê thêm vài thang thuốc bổ khí hoạt huyết, để lại thêm hai lọ được trị ngoại thương, dặn dò những gì cần tránh khi dùng thuốc, mới nói: “Cổ độc có thể giải, nhưng phải cần vài vị dược dẫn thập phần quý hiếm, ở mấy hiệu dược tầm thường sẽ không mua được. Khuynh Quốc, hôm nay ta sẽ xuống núi tìm dược dẫn.”

“Là dược dẫn gì? Ta nhờ đệ tử Thiên Âm đường đi tìm, ách ” Đột nhiên nhớ tới tối qua vừa hung hăng dứt khoát nói lời từ giã với đám người Cửu Nhược Ngân, Tô Khuynh Quốc đành ngượng ngùng im miệng.

Muốn hẩn xuống nước đi cầu sự giúp đỡ của sư đệ ệt sao? Quá mất mặt.

“Ta biết được dẫn ở đâu, không cần kinh động mọi người.” Phương Ca Nhai mỉm cười đứng dậy: “Nếu chuyện này thuận lợi, trong vòng nửa tháng, ta sẽ trở về.”

“Vậy đa tạ trước.” Tô Khuynh Quốc tiễn Phương Ca Nhai ra cửa, trong ngực như trút bỏ được một tảng đá lớn.

Phương Ca Nhai lúc nào cũng tươi cười vui vẻ này, từ khi Tô Khuynh Quốc vào Huyền Thiên phủ, đã là bạn vong niên của lão Phủ tông, nhìn Tô Khuynh Quốc từ hồi còn là oa nhi cho đến khi trưởng thành. Mà trong ký ức của Tô Khuynh Quốc, dung nhan nam nhân này hai mươi năm qua dường như không hề thay đổi.

Giữ nhan sắc thường xuân, nếu không phải nhờ y thuật xuất thần nhập quỷ, thì chính là dựa vào công lực cao thâm vượt thiên nhân tạo hoá. Dù là gì, thì cũng đủ để những người biết tuổi tác thật sự của Phương Ca Nhai, không dám xem thường nam tử thanh tú ôn hoà này.

Điều khiến Tô Khuynh Quốc cao hứng nhất chính là, chỉ cần chuyện Phương Ca Nhai nhận lời, trước giờ chưa từng thất hứa.

Độc trong người Mộ Dung Cửu Châu, nhất định có thể giải.

Uống viên Định tâm hoàn này, mấy ngày liên tiếp hần ngoại trừ luyện công với tắm rửa, thì đều ở trong phòng giúp Mộ Dung Cửu Châu dưỡng thương.

Cửu Nhược Ngân cùng Sở Tín cũng đến vài lần, muốn khuyên Tô Khuynh Quốc từ bỏ ý định xuống núi. Thế nhưng tiểu tử tông này đã quyết tâm làm gì, chín trâu hai hổ cũng không lay chuyển được. Mặc cho hai người nói đến rách cả môi, Tô Khuynh Quốc vẫn không nhượng bộ. Cửu Sở hai người thất vọng tràn trề, chỉ đành lắc đầu nhìn nhau.

Có được của Phương Ca Nhai, lại thêm Tô Khuynh Quốc truyền chân khí đả thông kinh mạch, thương thế của Mộ Dung Cửu Châu nhanh chóng khỏi sắc.

“Ách” Một búng máu bầm lớn phun vào trong chậu đồng, Mộ Dung Cửu Châu hỗn hển một hồi, khí tức từ từ bình ổn, dưới ánh nền lung linh, đôi má cũng khôi phục lại vẻ hồng nhuận bình thường.

“Máu bầm nôn ra hết là ổn rồi.” Tô Khuynh Quốc vui vẻ thu hồi bàn tay đặt trên đan điền của nam nhân, nhảy xuống giường, đưa một chung nước cho Mộ Dung Cửu Châu súc miệng.

Trong màn đêm, mơ hồ có tiếng chim ưng kêu, lạnh lạnh cấp thiết.

Mộ Dung Cửu Châu thử vận công, không chút trở ngại, đáy lòng không nhịn được trỗi lên một tia cuồng hỉ.

Tất cả đều tiến triển thuận lợi theo phương hướng mà hần vạch định. Thương thế khỏi hần khiến hành động đêm nay của hần càng thêm phần nắm chắc.

Bất quá... Nhìn tư thế vắt khăn mặt vụng về hết chỗ nói của Tô Khuynh Quốc, không giải quyết tên ngốc này trước, hần vô pháp thoát được.

“Mộ Dung?” Tô Khuynh Quốc cầm khăn đi qua, bị ánh mắt sắc bén của nam nhân dán chặt, không khỏi lấy làm lạ: “Người sao lại nhìn ta như vậy?”

Mộ Dung Cửu Châu không nói gì, nhận khăn chậm rãi lau mặt xong, tiện tay vứt đi. Nhìn chăm chăm Tô Khuynh Quốc nửa ngày, cuối cùng lười biếng thấp giọng cười nói: “Không phải người rất muốn làm chuyện kia với trẫm sao?”

Tô Khuynh Quốc trợn mắt há mồm, chớp chớp mắt liên hồi mới xác nhận mình không nghe lầm, bèn đưa tay sờ sờ trán Mộ Dung Cửu Châu, lại sờ trán mình: “Người không có phát sốt à!”

Mộ Dung Cửu Châu đen mặt lại, âm thầm nghiêng răng, tiếng cười càng trầm thấp: “Thế nào? Lúc trước dám làm, còn bây giờ không có lá gan đó sao?”

Có ngốc cũng nghe ra thanh âm khiêu khích tràn đầy mê hoặc chết người của nam nhân, Tô Khuynh Quốc lập tức nhào tới, ôm Mộ Dung Cửu Châu ngã xuống giường.

“Ai nói ta không dám? Ta sợ người nổi giận thôi.”

32. Chương 32

Không muốn nghe Tô Khuynh Quốc lại bất chợt phun ra mấy câu loạn thất bát tao gì đó khiến mình tức chết nữa, Mộ Dung Cửu Châu suy trước tính sau, ở góc độ Tô Khuynh Quốc không nhìn thấy thoáng nhúu mày, cuối cùng dốc hết hùng tâm tráng chí, rướn người hôn lên môi đối phương.

“Ngô...” Từng ngổ ngách trong khoang miệng đều bị nam nhân chậm rãi thăm dò, cảm giác tê dại thuận theo động tác vuốt ve mềm mại của nam nhân từ sau gáy một đường lan dọc xuống, toàn thân Tô Khuynh Quốc như mềm nhũn ra, bộ phận trọng yếu nào đó cũng đã thành thật cương lên.

Thân thể hai người dán vào nhau, bất kỳ biến đổi nào tự nhiên cũng không thể che giấu được. Phát hiện thứ chen vào giữa đùi mình càng lúc càng nóng, Mộ Dung Cửu Châu vẫn không giảm thế công trên miệng, một tay trút hết xiêm y Tô Khuynh Quốc, nắm lấy khí quan nóng bỏng kia vỗ về an ủi.

Thiếu niên huyết khí dương cương sao có thể cưỡng lại loại khiêu khích này, lập tức vào thế nhất trụ kinh thiên.

Khí tức Tô Khuynh Quốc trở nên nặng nề gấp gáp, cửa quây khó nhin trong tay nam nhân, niêm dịch trong suốt nhanh chóng thấm ướt tay Mộ Dung Cửu Châu.

So với vẻ mặt ý loạn tình mê của Tô Khuynh Quốc, nhãn thần Mộ Dung Cửu Châu lại lãnh tĩnh đến dọa người. Ngón tay từ từ siết lại...

Đang định dụng lực hạ thủ, Tô Khuynh Quốc đột nhiên la lớn: “Đợi đã!” hại Mộ Dung Cửu Châu bị dọa mất vía.

Tô Khuynh Quốc thân thể xích lô nhảy xuống giường, cầm lấy lọ dược ngoại thương Phương Ca Nhai để lại rồi nhanh chóng về giường, ôm Mộ Dung Cửu Châu không ngừng cọ cọ, mới phụng phịu đổ chút thuốc vào lòng bàn tay, đỏ mặt cởi đai lưng Mộ Dung Cửu Châu: “Mộ Dung, cho ta tiến vào có được không?”

Ngón tay căn bản không đợi sự đồng ý, trực tiếp luồn vào nơi tư mật tiêu hồn thực cốt lần trước.

“Ách “

Hai chân bị dang rộng, tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, cảm giác quái dị mà nhục nhã khi bị dị vật xuyên xỏ trong cơ thể vẫn khiến Mộ Dung Cửu Châu thoáng cứng đờ, gần như quên luôn dự tính ban đầu, mãnh liệt giật bắn lên muốn tránh khỏi ngón tay tiếp tục thâm nhập vào sâu hơn nữa của Tô Khuynh Quốc.

“Mộ Dung, lần này sẽ không đau.”

Tô Khuynh Quốc ghì chặt Mộ Dung Cửu Châu, một bên trấn an, một bên đem dược cao trên tay vẽ loạn trong cơ thể nam nhân. Nghe thấy hơi thở nam nhân dần gấp gáp, dục hỏa trong tiểu phúc hần càng bùng cháy dữ dội, ôm lấy hai chân nam nhân, đem khí quan cọ xát huyết khẩu đang co rút, chậm rãi tiến vào.

Mộ Dung Cửu Châu mở to hai mắt, sau đó gắt gao nhắm lại.

Có dược cao bôi trơn, không còn đau đớn như bị xé rách lần trước, mà phần nhiều là cảm giác tê dại, từ từ lan dần, càng rõ rệt hơn theo từng tác xâm chiếm của côn thịt.

“Mộ Dung, ta thật thoải mái... Còn người?” Nơi nhạy cảm nhất bị nam nhân vây chặt, Tô Khuynh Quốc dục tiên dục tử, nhin không được theo bản năng thúc đẩy trên người nam nhân, theo đuổi khoái cảm.

Khuôn ngực mịn màng của nam nhân kịch liệt phập phồng trước mặt hần, dần dần xuất mồ hôi, hai bên nhũ tiêm cũng vì kích thích mà dựng đứng, còn ánh lên hân quang...

Mỹ sắc trước mặt, Tô Khuynh Quốc vô thức hé miệng, ngậm lấy một bên nhũ hoa, dùng răng cắn nhẹ...

Mộ Dung Cửu Châu toàn thân một trận run rẩy, suýt nữa đã rên thành tiếng, liều mạng cắn chặt đôi môi kiềm chế dục vọng, tay phải vận lực, lặng lẽ giơ cao.

Chỉ cần một chương bỏ xuống, hắn sẽ vĩnh viễn thoát khỏi vòng lẩn quẩn với tên gốc này.

Hắn không do dự nữa, lòng bàn tay xòe rộng, giáng xuống hướng sau đầu Tô Khuynh Quốc.

Chương đến nửa đường, kẻ đang không chút kiêng nể thảo phạt trên người hắn đột nhiên dồn lực thẳng tiến, mạnh mẽ thúc vào chỗ sâu nhất trong người Mộ Dung Cửu Châu.

Nơi nào đó trong cơ thể như bị điện giật, khoái cảm xông thẳng lên não suýt nữa muốn ngất đi. Mộ Dung Cửu Châu vô pháp khống chế được nữa, thấp giọng rên thành tiếng. Tay như nhũn ra

“Phách!” Tay phải rơi xuống mép giường, chiếc giường gỗ đáng thương phát ra hai tiếng rắc rắc, tức khắc sụp đổ.

Tô Khuynh Quốc và Mộ Dung Cửu Châu vẫn duy trì tư thế kết hợp, cùng rơi xuống đất, nằm trên đồng tàn tích của ván giường, ngẩn ra.

“... Mộ Dung, người đau quá chịu không nổi sao?...” Tô Khuynh Quốc hoàn hồn trước, thần tình chán nản.

Còn tưởng có được cao, Mộ Dung cũng sẽ thoải mái như hắn, nhưng xem ra, được cao căn bản vô dụng. Nếu không, Mộ Dung cũng đã không đau đến mức hết chịu nổi, ngay cả giường cũng đánh sập.

Tuy rằng dục vọng đang lên cao trào, Tô Khuynh Quốc vẫn nén lại xung động muốn tiếp tục, nâng eo

Mộ Dung Cửu Châu còn đang thăm haken mình vừa rồi cứ nhiên thất thủ, phát giác ý định của Tô Khuynh Quốc, hắn không kịp nghĩ nhiều, buộc miệng thốt lên: “Đừng!” Đôi chân thon dài vững vàng khóa chặt thắt lưng Tô Khuynh Quốc, không cho Tô Khuynh Quốc rời khỏi thân thể mình.

Đùa sao, cứ như vậy kết thúc, bao nhiêu nhần nại trước đó của hắn há chẳng phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ?

Bị nội bích nóng rực của nam nhân dụng lực kẹp chặt, sống lưng Tô Khuynh Quốc tê dại, chút lý trí sau cùng đều bị vứt lên chín tầng mây. Ôm Mộ Dung Cửu Châu đứng dậy, định tiếp tục ngay trên giường mình, nhưng sợ nam nhân lại kích động, đánh sập cả giường hắn luôn thì khổ.

Đang tìm kiếm một chiến trường vững chãi, Mộ Dung Cửu Châu lại chỉ về phía thư án bằng vân thạch bên cửa sổ, khàn giọng nói: “Đến đó đi.”

Tô Khuynh Quốc đáp ứng một tiếng, đi đến bên cửa sổ, đặt nửa người Mộ Dung Cửu Châu lên thư án, kéo hai chân nam nhân ra xa nhau, lại một hồi luật động mãnh liệt.

Mộ Dung Cửu Châu bị đột xung kích gió táp mưa sa này làm cho vô pháp tập trung ý thức, hô hấp càng lúc càng hỗn loạn, há miệng thở dốc không ngừng. Bàn tay lần mò trên thư án, tựa hồ muốn tìm một điểm tựa để giữ thăng bằng cho thân thể, ngoài ý muốn làm ngã giá nền bằng bạc.

Ánh đèn trong phòng lập tức phụt tắt. Trăng từ ngoài cửa rọi lên thân thể xích lô của hai người. Từng giọt mồ hôi trong veo từ cằm Tô Khuynh Quốc nhỏ xuống ngực Mộ Dung Cửu Châu, dung hoà cùng mồ hôi của hắn, lại men theo đường nét cơ thể rơi xuống thư án....

Ngoài phòng, chim ưng kêu vang, không ngừng công kích cửa sổ.

“Mộ Dung, Mộ Dung...” Khoái cảm đã sắp bùng nổ, Tô Khuynh Quốc buông chân nam nhân ra, hai tay chuyển sang chống lên mép thư án, thất lưỡng duỗi thẳng, toàn lực ra vào nơi càng lúc càng nóng kia.

Phát hiện khí quan trong cơ thể lại trưởng to thêm vài phần, thần trí đang hỗn loạn của Mộ Dung Cửu Châu đột nhiên tỉnh táo lại, khẽ quát: “Không được bắn bên trong “

“A?...” Tô Khuynh Quốc căn bản không hiểu nam nhân đang nói gì, sống lưng tê rần, hắn nhắm chặt hai mắt, ngửa đầu, vô pháp ức chế tiếng rên khẽ.

Nhiệt lưu tràn đầy trong cơ thể, cảm giác ghê tởm vì toàn bộ nội tạng như bị vấy bẩn lần thứ hai trở dậy... Mộ Dung Cửu Châu sắc mặt xám đi, đột nhiên nắm lấy giá nền bên tay.

Mũi nhọn sắc bén lóe lên một mảnh hàn quang, đâm thẳng vào Tô Khuynh Quốc vẫn còn đang nhắm mắt thở dốc sau dư âm của đợt phóng thích.

Mục tiêu, là trái tim.

Máu tươi tung toé.

Da thịt tiếp xúc cổ sát cơ bằng lạnh kia, bản năng của người luyện võ thúc giục thân thể né tránh, giá nền cũng chỉ đâm trượt ba phần.

Tuy không ngay tim, nhưng vẫn đâm xuyên qua ngực, cắm sâu vào da thịt.

Khuôn mặt hồng hào của Tô Khuynh Quốc hoàn toàn mất hết huyết sắc, một tay chế trụ cổ tay Mộ Dung Cửu Châu, không dám tin nhìn thẳng vào vẻ mặt âm ngoan của nam nhân.

“Tại sao, Mộ Dung?”

Nam nhân không phải chủ động muốn thân mật với hần sao? Tại sao còn muốn đả thương hần?...

33. Chương 33

Mộ Dung Cửu Châu lạnh lùng nhìn hần, không nói lời nào.

“Buông tay!” Một tiếng gầm giận dữ, áp lực đến cực điểm vang lên, tiếp theo đó là một thân ảnh cao to phá cửa phi vào.

Người này mặc y phục của đệ tử Huyền Thiên phủ, đứng đưa lưng về phía ánh trăng, cường tráng hung hãn, chính là Hứa Triều Tịch. Trường kiếm đen nhánh sát khí kinh người, đâm thẳng vào yết hầu Tô Khuynh Quốc.

Tô Khuynh Quốc đồng tử đột nhiên co lại, triển khai thân pháp, nhưng bị Mộ Dung Cửu Châu hai tay lật lại, mười ngón chế trụ mạch môn trên cổ tay, không để hần lui ra sau

Mũi kiếm băng lãnh cắt vào da thịt nơi yết hầu.

Hứa Triều Tịch dụng lực thúc kiếm, định dứt khoát kết liễu Tô Khuynh Quốc, nhưng mũi kiếm lại như đâm vào da cá trơn nhẵn, trượt sang một bên.

Huyết châu theo kiếm thế bắn ra. Một kiếm sắc bén này, vẫn để lại một đường trên cổ Tô Khuynh Quốc, khiến người hần đầy máu.

Hứa Triều Tịch một chiêu trúng đích vẫn không dừng tay, cổ tay phát ra kiếm khí trầm trọng, kiếm thanh như rồng, nhắm ngay mi tâm Tô Khuynh Quốc. Kiếm đi nửa đường, Tô Khuynh Quốc đã đánh bật hai tay Mộ Dung Cửu Châu, nhún người nhảy lùi lại, phi thân đá vào tay cầm kiếm của Hứa Triều Tịch.

Khuỷu tay như bị sét đánh, Hứa Triều Tịch lập tức tê dại cả nửa người, trường kiếm rời tay, “đing đang” rơi xuống đất.

Tô Khuynh Quốc không hề thừa thắng xông lên, ôm vết thương ở cổ và ngực, lão đảo ngã ngồi xuống đất.

Máu không ngừng rỉ ra theo kẽ tay, hần cũng quên cả điểm huyết cầm máu, vẫn mờ mịt nhìn Mộ Dung Cửu Châu chậm rãi đứng dậy từ thư án, vẫy gọi con Hải đông thanh, cười lạnh.

“Sư đệ!” Hứa Triều Tịch vừa nhìn thấy thân thể xích lô của Mộ Dung Cửu Châu liền cắn răng dời tầm mắt đi nơi khác, từ trong túi lấy ra một bộ y phục, cũng là y phục của đệ tử Huyền Thiên phủ, bên trên còn có vết máu, hiển nhiên là vừa cướp từ trên người một đệ tử khác.

Hắn nhanh chóng khoác lên người Mộ Dung Cửu Châu, thấp giọng nói: “Những người khác đều ở chân núi đợi lệnh. Cửu giá chậm trễ, hoàng thượng thứ tội”

“Bớt sàm ngôn đi, mau rời khỏi đây.” Mộ Dung Cửu Châu ngăn Hứa Triều Tịch tiếp tục tự trách, vội vàng buộc lại mái tóc tán loạn, đột nhiên nghe thấy Tô Khuynh Quốc nhẹ giọng nói: “Mộ Dung, người đã đồng ý, sẽ không ghét ta nữa...”

Thần sắc Mộ Dung Cửu Châu thoáng cứng đờ.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, đôi mắt xinh đẹp trong trẻo của thiếu niên như ngập trong thủy quang.

“Ta thật sự rất thích người, Mộ Dung... Người không muốn ở đây, ta cũng chấp nhận đi theo người...” Tô Khuynh Quốc vẫn nói, cho dù mục quang lạnh lùng của nam nhân như kiếm như đao, đâm đến cả người hắn đau đớn. Trái tim như bị ai nắm lấy, không ngừng siết chặt, cơ hồ khiến hắn nghẹt thở, vô lực phát ra tiếng.

Hắn khổ sở không biết nên làm thế nào mới phải, nhưng khoảnh khắc này, rõ ràng hơn bất kỳ lúc nào, hắn biết, Mộ Dung Cửu Châu hận hắn.

Hết thấy những việc làm trước đó, đều chỉ để gạt hắn...

Hắn ghen ngào một hồi, ngón tay điểm nhẹ, phong lại mấy huyết đạo quanh vết thương, máu tạm thời ngừng chảy. Chậm rãi đứng dậy.

Hứa Triều Tịch sợ hắn gây khó dễ, dùng mũi chân câu trường kiếm lên, đối mặt với Tô Khuynh Quốc, thủ thế chuẩn bị nghênh chiến.

Tô Khuynh Quốc sệt sệt chớp mũi, lục lọi trong đồng y phục của mình, tìm thấy mảnh ngọc như ý nho nhỏ bằng vàng ròng.

“Cho người.” Hắn vươn tay về phía Mộ Dung Cửu Châu: “Đây là bùa hộ mệnh lúc đó Hạ Lan Thỉnh Tuyết tặng ta, người cầm lấy đi. Hắn đang phái người bắt người, mang theo cái này, người sẽ an toàn hơn nhiều.”

Mộ Dung Cửu Châu đương nhiên nhận ra đây là tín vật tổ tiên Kim Thịnh ban cho Hạ Lan thị.

Hạ Lan thị hiện tại dùng thái tử giả muốn một tay che trời nắm giữ triều chính, bè phái đông đảo. Có tín vật này, quả thực có thể tránh được vô số phiền phức.

Suy nghĩ trong nháy mắt, Mộ Dung Cửu Châu đã cân nhắc lợi hại, nhận lấy ngọc bội từ tay Tô Khuynh Quốc, trầm mặc một hồi, xoay người bỏ đi.

Hứa Triều Tịch một lòng muốn giết Tô Khuynh Quốc rửa hận, nhưng không có lệnh của Mộ Dung Cửu Châu, hắn nào dám quá phận, tra kiếm vào vỏ, theo sát sau lưng Mộ Dung Cửu Châu.

Trong rừng ngổn ngang không ít đệ tử Huyền Thiên phủ, đều bị Hứa Triều Tịch trước đó dùng mê hồn được xông cho bất tỉnh.

Hắn cùng Mộ Dung Cửu Châu vội vã ra khỏi khu rừng, gấp gáp men theo vách đá khuất bóng trên sơn đạo. Đến giữa sườn núi, Mộ Dung Cửu Châu đi phía trước thủy chung không nói lời nào, Hứa Triều Tịch rốt cuộc nhịn không được, thấp giọng hỏi: “Sư đệ, tại sao không giết tên súc sinh kia?”

Bóng lưng Mộ Dung Cửu Châu thoáng khựng lại, nhưng bước chân không ngừng, lạnh lùng nói: “Người cũng đã thấy võ công hắn cao cỡ nào, hai vết thương kia hắn căn bản không để vào mắt. Cho dù tiếp tục động thủ, kẻ bại cũng tuyệt không phải hắn. Chẳng lẽ người còn muốn đánh một trận long trời lở đất, kinh động tất cả người trên núi chạy đến coi náo nhiệt?”

“Ta ” Hứa Triều Tịch thừa biết Mộ Dung Cửu Châu nói không sai, nhưng trong lòng vẫn chưa xót khó chịu.

Nắm được hành tung của Mộ Dung Cửu Châu đã vài ngày, hắn vốn định lập tức lên núi cứu người, Mộ Dung Cửu Châu lại dùng Hải đông thanh truyền tin cho hắn, nói là thương thế chưa khỏi, hành động không tiện, muốn hắn án binh bất động, ước định đêm nay mới hành động.

Ở bên ngoài chờ thời cơ thích hợp để động thủ, tiếng mây mưa trong nhà lại làm hắn gần như không thể tự khống chế. Cho dù biết Mộ Dung Cửu Châu chỉ là hư tình giả ý, nhưng hắn vẫn vô pháp xóa đi tiếng thở dốc hỗn loạn cùng tiếng rên rỉ khoái ý của Mộ Dung Cửu Châu ra khỏi đầu mình.

Phản ứng của thân thể là trung thực nhất, không thể gạt người.

Hắn lặng lẽ đi một đoạn, nhẹ giọng nói: “Sư đệ, thật ra người... cũng có chút thích tiểu tử kia đúng không? Mấy năm qua người đều ”

Ô kiếm đột nhiên kề ngang cổ hắn, dẩy lên tầng tầng hàn khí.

Mục quang băng lãnh sắc bén hơn cả mũi kiếm của Mộ Dung Cửu Châu bắn về phía hắn, một lát mới vung tay, tra ô kiếm trở vào vỏ của Hứa Triều Tịch.

“Không thể nào!” Hắn cười lạnh quay đầu, nhân thần u uất chìm vào trong màn đêm tăm tối: “Bên phía kinh thành có tin tức gì không?”

Hứa Triều Tịch sờ vết thương nhàn nhạt trên cổ mình, im lặng cười khổ, nghe thấy Mộ Dung Cửu Châu lãnh ngạnh hỏi như thế, ổn định lại tâm trạng nghiêm mặt nói: “Ngày đăng cơ của Thái tử Chân đã được định vào mồng ba tháng ba, tỷ đệ Hạ Lan tuy đã khống chế cục diện trong triều, bắt quá các đại thần như Chương thượng thư, Hộ tướng quân đều bắt mẫn Hạ Lan thị ngoại tộc chuyên quyền, chờ hoàng thượng hồi kinh chấn chỉnh triều chính.”

Mộ Dung Cửu Châu gật đầu. Trong triều có không ít đại thần là thân tín hẳn đề bạt sau khi đăng cơ, Hạ Lan Thỉnh Tuyết muốn mua chuộc ngay lập tức cũng không phải chuyện dễ, còn có một số trướng Trung hồn cổ, tự nhiên phải cúi đầu nghe theo lệnh hẳn.

Chỉ cần khẳng định thái tử Chân kia là giả, các phiên vương họ Mộ Dung mà Kim Thịnh hoàng triều bao đời cắt đất phong hầu, sẽ không để mặc cho Hạ Lan thị cướp đoạt thiên hạ của Mộ Dung gia.

“Hạ Lan Thỉnh Tuyết, dựa vào một thái tử giả đã muốn hô mưa gọi gió, người cũng quá coi thường trăm rồi. Hừ!”

Gót chân phát lực, nhảy qua con suối nước chảy xiết rộng một trượng, phiêu nhiên đáp xuống. Quay đầu nhìn lại, đỉnh Huyền Thiên nhai mờ ảo ánh đèn đã như bầu trời quang đăng kia, xa đến không thể với tới.

Dưới chân núi, gió đêm buốt giá.

Hắn rốt cuộc cũng thoát khỏi Tô Khuynh Quốc, không còn bị buộc phải làm loại chuyện buồn cười kia nữa.

Phía sau, dịch thể âm áp dinh dính thỉnh thoảng lại rỉ ra từ nơi đáng thẹn, chảy dọc theo đùi...

Mộ Dung Cửu Châu liềm mạng siết chặt nắm tay

“Hoàng thượng?” Hứa Triều Tịch không nhìn thấy sắc mặt Mộ Dung Cửu Châu trong bóng tối đến tột cùng là thần tình gì, lo lắng gọi.

Thở hắt một hơi, Mộ Dung Cửu Châu quay đầu, lướt qua đám thân vệ tử sĩ đang kính cẩn quỳ trước mặt.

“Đi Thuần An châu.”

Thuần An châu là lãnh thổ đông nam của Kim Thịnh, sản vật phì nhiêu, xưa nay luôn là châu trù phú nhất trong chín châu lớn dưới quyền Kim Thịnh hoàng triều. Thuần An Vương Mộ Dung Mi, là huynh đệ khác mẹ với Mộ Dung Cửu Châu, sinh cùng tháng cùng năm với Mộ Dung Cửu Châu.

Sau khi Mộ Dung Cửu Châu ra đời, sinh mẫu Hạ Lan hoàng hậu sản hậu không lâu thì bị cạn kiệt sữa. Mẫu phi của Mộ Dung Mi vốn là thị nữ bồi giá nhập cung của Hạ Lan hoàng hậu, liền đảm nhận trách nhiệm nuôi nấng Mộ Dung Cửu Châu cùng nhi tử mình, khi dứt sữa mới đưa về cho hoàng hậu nuôi dưỡng.

Có cội nguồn sâu xa này, tình thù tức giữa Mộ Dung Cửu Châu và Mộ Dung Mi, sâu đậm hơn nhiều so với các huynh đệ khác.

Mộ Dung Cửu Châu đăng cơ xưng đế, cũng là nhờ Mộ Dung Mi tận tâm tận lực bày mưu tính kế, về phần tiền tài binh mã, cũng trợ giúp đến nhiều không kể xiết.

Hắn nhất định, phải đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình!

Cười dài một tiếng, chim chóc bị kinh động bay tán loạn khắp nơi, nơi chân trời xa xa gió mây cuộn cuộn.

34. Chương 34

Chiến hoả vô biên thảo phạt nghịch tặc Hạ Lan thị, đầu tiên bùng nổ ở Thuần An châu, nhanh chóng lan sang các châu huyện lân cận. Thống lĩnh trận này, hoàng cờ thiết kỵ Mộ Dung Cửu Châu từng bước tiến gần đến kinh thành.

“Khúc châu, Cẩm châu, Thanh Hoa châu... đều đã nằm trong sự khống chế của Mộ Dung Cửu Châu. Hôm nay mười vạn hoàng sư đang giằng co với đại quân Hạ Lan thị bên bờ sông Càn Thủy, chỉ cần binh mã của Mộ Dung Cửu Châu chiếm được đoạn sông chính này, là có thể vượt sông đánh thẳng vào kinh thành...”

Cừu Nhược Nhân đứng dưới gốc đại thụ, cung kính bẩm báo nửa ngày, thuỷ chung không nghe thấy nửa điểm phản ứng, mới ngẩng đầu lên.

Vất vèo trên cành cây cách mặt đất cả trượng, Tô Khuynh Quốc nằm dài uể oải như con khỉ bị ốm, hai chân đung đưa qua lại giữa không trung.

“Sư thúc, người nói một câu có được không?” Cừu Nhược Ngân cùng Sở Tín đứng bên cạnh nhìn nhau, đồng loạt cười khổ thở dài.

Tuy lúc đầu hai người họ và các đệ tử khác trong Huyền Thiên phủ đều muốn mau chóng đuổi Mộ Dung Cửu Châu xuống núi, nhưng hiện tại, chỉ hận không thể bắt Mộ Dung Cửu Châu trở về, giam trên núi cung phụng cả đời như Bò Tát.

Mộ Dung Cửu Châu đi thật rồi, cũng mang cả hồn phách Phủ Tông của họ đi theo luôn.

Cả người như quả cà dầm sương, ủ rũ chán nản, liên tiếp nhiều ngày, công cũng không luyện, lời cũng chẳng nói, chỉ đỡ dẫn trốn trên cây.

Ngay cả những món điểm tâm Tô Tuyền công phu chế ra cũng không làm Tô Khuynh Quốc nổi hứng ăn

uống. Thành thử, trên dưới Huyền Thiên phủ đều biết, tiểu Phủ Tông bọn họ hết mực cứng chịu thất tình rồi.

Đau lòng nhất, đương nhiên phải kể đến Cừu Nhược Ngân và Sở Tín vẫn luôn yêu thương Tô Khuynh Quốc như con cháu. Hai người mỗi ngày đều mang tin tức về Mộ Dung Cửu Châu báo cho Tô Khuynh Quốc, Tô Khuynh Quốc lại giống như vào tai trái ra tai phải, toàn bộ đều không để tâm, vẫn không có tinh thần như trước.

Tâm tình của hai người Cừu Sở chỉ có thể dùng hai từ bó tay để hình dung.

Còn không nghĩ ra được cách làm tiểu tổ tông này tươi tỉnh trở lại, e rằng trong lịch sử Huyền Thiên phủ sắp xuất hiện một vị Phủ Tông vì tương tư đơn phương mà chết đói.

Hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, trên sơn đạo tiếng cước bộ càng lúc càng gần, Tô Ki một mạch chạy đến dưới gốc cây nói: “Phủ Tông, Phương tiên sinh về rồi...”

Không đợi hắn nói xong, hai người Cừu Sở đã thấy Phương Ca Nhai thanh sam phiêu phiêu, khoan thai đi tới.

Sau lưng hắn, còn có một nam nhân trường thân ngọc lập.

“Đàm môn chủ?” Nhìn rõ gương mặt cực kỳ bình phàm của nam nhân, Cừu Nhược Ngân khẽ biến sắc.

Đàm Tiểu ôm quyền thi lễ: “Hai vị đừng sợ, tại hạ chỉ cùng đi với bằng hữu cũ, không hề có ý gì khác.” Nói xong, liếc nhìn Tô Khuynh Quốc trên cành cây, lắc đầu cười.

Phương Ca Nhai vẫn giữ vẻ mặt tiểu ý, lớn tiếng gọi: “Khuynh Quốc, thuốc giải cho Trung hồn cổ đã tìm được rồi.”

Cành lá một trận lao xao, Tô Khuynh Quốc cuối cùng cũng có động tĩnh, trở mình đáp xuống, vành mắt đỏ hoe nhìn Phương Ca Nhai: “Mộ Dung hấn đi rồi.”

“Ta biết.” Mộ Dung Cửu Châu cùng Hạ Lan thị đánh đến long trời lở đất, dọc đường đi Phương Ca Nhai đã sớm nghe qua, ôn tồn bảo: “Vào trong nhà hẵng nói.”

Nhìn bộ dáng hữu khí vô lực của Tô Khuynh Quốc, hấn cau mày, bảo Tô Ki Tô Tuyên mau chuẩn bị đồ ăn.

“Trong này là thuốc giải Trung hồn cổ?” Tô Khuynh Quốc nhìn Đàm Tiểu dúm vào tay hắn một chiếc hộp nhỏ bằng hắc ngọc.

“Mỗi ngày một viên vào giờ Tý, liên tục mười ngày, độc tính có thể trừ tận gốc.” Phương Ca Nhai trả lời thay Đàm Tiểu, mỉm cười: “Ta vốn định đi thu thập dược dẫn tự mình bào chế thuốc giải, nhưng trùng hợp gặp được Đàm môn chủ, cũng tiết kiệm không ít thời gian.”

Phát hiện đáy mắt Đàm Tiểu mơ hồ hiện lên nét cười, khuôn mặt thanh tú của Phương Ca Nhai hiếm khi lộ ra vài phần xấu hổ, ho khan hai tiếng vỗ vai Tô Khuynh Quốc: “Người mau đem thuốc giải đến cho Mộ Dung Cửu Châu đi.”

Tô Khuynh Quốc cúi đầu, nhân thần băng lãnh dị thường của Mộ Dung Cửu Châu trước lúc rời đi đột nhiên hiện lên trước mắt.

Mấy ngày qua, thanh âm hình bóng của nam nhân không khắc nào không xuất hiện xung quanh hắn, khiến hắn vô pháp tĩnh tâm làm bất cứ chuyện gì, chỉ mặc cho nỗi đau từng chút một gặm nhấm hắn như tằm ăn dâu.

Hắn đẩy đĩa bánh xốp mè Tô Tuyền đưa đến trước mặt ra, rầu rĩ nói: “Mộ Dung ghét ta như vậy, ta đi tìm hắn, hắn nhất định lại nổi giận. A.”

Sau gáy phát đau, bị Phương Ca Nhai gõ một cái, bực bội nói: “Người không đi, sao biết hắn còn giận hay không?”

“Không sai, nếu người không đi tìm, mới thực sự vĩnh viễn không có cơ hội. Ha ha...” Đàm Tiểu đột nhiên xen vào một câu, ánh mắt thủy chung dán lên người Phương Ca Nhai, không chút để ý đến nhãn thần cảnh cáo của đối phương.

Tô Khuynh Quốc hoàn toàn không phát hiện hai người này mảy qua mắt lại, chỉ là tinh thần chấn động, nói: “Phương tiên sinh, người nói Mộ Dung hắn sẽ không giận ta?”

Phương Ca Nhai trên trán toát mồ hôi, thầm nghĩ tiểu tử người trước thì bá đạo thượng người ta, sau lại bắt người ta lên núi, cho dù bị người ta róc thành tám mảnh cũng đáng kiếp. Bất quá, hắn cũng nhìn Tô Khuynh Quốc lớn lên, thật sự không muốn để tiểu gia hỏa này thất vọng. Gật đầu, hàm hồ nói: “Hắn đã không phải người đánh Huyền Thiên phủ, cũng không tìm người tính sổ, có lẽ là không còn giận người nữa.”

“Phải a, sao ta lại không nghĩ ra nhỉ!” Tô Khuynh Quốc dùng sức gõ đầu mình một cái, bưng tỉnh đại ngộ, lập tức mặt mày hưng phấn, nhét vội vài mẩu bánh vào miệng rồi gọi Tô Ki mau chuẩn bị ngựa.

Nghĩ tới nam nhân đã tha thứ cho mình, lòng hắn nóng như lửa đốt, quả thật chỉ muốn gắn thêm đôi cánh lập tức bay đến bên cạnh Mộ Dung Cửu Châu.

Ngựa rất nhanh được dẫn ra ngoài đại môn, hắn vừa nhảy lên, Đàm Tiểu đột nhiên chắn trước ngựa, kéo dây cương.

“Người muốn làm gì?” Tô Khuynh Quốc hoài nghi trừng Đàm Tiểu, đừng nói tên này vẫn còn nhớ món nợ bát mì kia a? Lại thấy Đàm Tiểu ngoắc ngoắc ngón tay: “Người cứ thế này mà đi tìm người cũng vô dụng. Ta dạy người.”

Tô Khuynh Quốc cúi người, nghe Đàm Tiểu ghé vào tai hắn khẽ cười nói: “Sống chết bám theo, còn không hiệu quả, thì quỳ từ sáng đến tối, nói chung cứ cầu cho đến khi hắn chịu mới thôi.”

“Hữu dụng sao?”

“Bảo đảm hữu dụng.” Đàm Tiểu vô cùng chắc chắn.

“Vậy đa tạ.” Tô Khuynh Quốc quất dây cương, tuần mã như tên rời cung, phi thẳng xuống núi, đảo mắt đã khuất khỏi đường nhìn của mọi người.

Đàm Tiểu cười âm lên, xoay người liền thấy Phương Ca Nhai bắt đắc dĩ lắc đầu: “Sao ngươi lại trêu chọc tiểu hài tử?”

“Không phải ngươi thích tiểu gia hỏa này sao? Nên ta đương nhiên phải giúp hắn.” Đàm Tiểu đến gần Phương Ca Nhai, say mê ngắm nhìn, đến khi Phương Ca Nhai ho khan một tiếng nhắc nhở... Đàm Tiểu mới quay đầu cười, cùng Phương Ca Nhai thưởng thức phong cảnh nơi đỉnh núi. Thì thầm: “Bảy năm rồi, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi. Nếu ngươi còn phớt lờ ta nữa, ta sẽ làm Huyền Thiên nhai nháo loạn đến gà bay chó sủa.”

Khoé môi Phương Ca Nhai mang theo nét cười như có như không, đậm đậm quay lại nhìn: “Một thân công phu của ngươi, đều là ta dạy, ngươi nghĩ ngươi có thể đấu lại ta sao?”

Đàm Tiểu cười hì hì, đang định nói, Tô Tuyền đột nhiên kêu to một tiếng, gấp đến dậm chân: “Nguy rồi! Phủ Tông đi một mình, ai cho hắn ăn a?”

“Bên ngoài tuy binh hoang mã loạn, chỉ cần có lộ phí, vẫn có thể tự mua đồ ăn.” Phương Ca Nhai trấn an Tô Tuyền.

“Chuyện này ” Tô Ki đứng bên cạnh sắc mặt cũng trắng xanh, lúng túng nói: “Phủ tông hắn... hình như... quên mang theo bạc rồi...”

35. Chương 35

Bên bờ Càn Thủy, gió sông thổi mạnh. Khói lửa mịt mù che cả bầu trời, thiên quân vạn mã dưới tiếng trống trận chiến đấu quên mình. Nước sông cuộn cuộn, dâng lên từng đợt từng đợt sóng màu máu.

Mộ Dung Cửu Châu ngồi trên lưng ngựa, đốc chiến bên bờ, nhìn tướng sĩ phe mình không ngừng vung tay hô lớn, lớp sau nối lớp trước men theo cầu nổi bằng trúc, nhắm thẳng vào doanh trại quân địch ở bờ bên kia, khoe miệng khê cong lên.

Đây gần như là thành lũy cuối cùng của Hạ Lan Thính Tuyết. Phá được nơi hiểm yếu này, kinh thành rất nhanh sẽ nằm trong tay hắn.

Liên tục tiến công mãnh liệt ngày đêm, cũng đã tiêu hao không ít nhuệ khí cùng binh lực của quân địch, tướng sĩ bên mình ngược lại sĩ khí càng dâng cao. Trận chiến hôm nay, sẽ định thắng bại.

Đại quân đang hăng chiến đột nhiên náo động cả lên. Cờ soái của quân địch ở bên kia bị hoả tiễn bắn trúng, cháy trụi rồi rơi xuống, tướng sĩ sau lưng Mộ Dung Cửu Châu phấn khởi vô cùng, hoan hô ầm trời.

“Cửu Châu hoàng huynh, quân ta đánh hạ Càn Thủy rồi!” Cẩm y nam tử cưỡi ngựa bên cạnh Mộ Dung Cửu Châu cũng tinh thần đại chấn.

Thuần An vương Mộ Dung Mi, đường nét diện mạo cũng kế thừa nét tuấn mị của hoàng tộc Mộ Dung, nhưng có phần giống thân mẫu hơn, khuôn mặt mang theo vẻ âm nhu.

Mộ Dung Cửu Châu mỉm cười, đột nhiên rút bội kiếm ở bên hông. Thân kiếm dài ba thước, hàn quang lấp lệt, trực chỉ bờ đối diện

“Vượt sông!” Hắn hét lớn, thanh chấn đại quân. Trường kiếm giữa hư không vạch ra một đạo cầu vồng trắng như khắc, thúc bụng ngựa, dẫn đầu xông thẳng về phía trước.

Tất cả hô vang tuân lệnh, thả những chiếc bè nổi đã sớm chuẩn bị xuống sông, trải dài mấy dặm trên mặt sông, nhổ trại vượt qua Càn Thủy.

Vó ngựa ngàn cân, thế như thủy triều, san bằng tất cả tàn binh bại tướng của quân địch ven đường, bức thẳng đến trọng địa ba trăm dặm ngoài kinh.

Sau lưng, mặt trời xuống núi, tà dương thanh sơn tịch liêu, lòng sông đầy máu.

Hai ngày sau, đại quân của Mộ Dung Cửu Châu đã đến kinh thành, dựng trại giăng co cùng mấy vạn binh tướng thủ thành.

Trời đêm xuân trong vắt, trăng khuyết như ngân câu, rọi lên những doanh trại san sát nhau như dãy núi nhỏ, phơi sương phơi tuyết.

Từng tốp binh sĩ tuần tra ban đêm đang qua lại khắp doanh địa, không bỏ sót nhánh cây ngọn cỏ nào. Đột nhiên trong đám có người hét lớn, kéo theo sự chú ý của mọi người.

“Đó là gì vậy?!” Người nọ chỉ lên bầu trời đêm, về mặt kinh hãi.

Một người mái tóc tung bay, y sam phiêu động, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, dùng tư thế cực kỳ ưu nhã vút đi giữa không trung, hư đạp vài bước, đáp trên đỉnh cột cờ cao nhất quân doanh, thoả mãn nhìn đám người vây quanh cột cờ, trong mắt đều lộ vẻ sùng bái.

Công phu này, Mộ Dung vẫn chưa thấy qua! Hôm nào phải biểu diễn cho Mộ Dung xem mới được... Tô Khuynh Quốc đặc ý nghĩ, ho khan một tiếng, thành công áp xuống đám đông xôn xao bên dưới.

Nhớ đường và tìm người vốn là hai việc hần dờ nhất, cũng may mục tiêu là đại quân lớn như vậy, đi đến đâu thiên hạ đều biết. Sau khi hần xuống Huyền Thiên nhai một đường nghe ngóng, nói chung cũng không đi nhiều đường vòng vô ích.

Bất quá, muốn từ trong nhiều doanh trại tìm được Mộ Dung Cửu Châu, cũng không dễ dàng. Cho nên Tô Khuynh Quốc quyết định dùng phương pháp đơn giản nhất

Hần hít sâu một hơi, để thanh âm thanh lãnh truyền tới từng ngõ ngách của quân doanh: “Mộ Dung, là ta! Ta mang thuốc giải tới rồi!”

Vạn quân đều sực tỉnh khỏi mộng.

Đuốc hừng hực chiếu sáng khắp doanh địa. Từ xa trông thấy nam nhân bước ra khỏi gian lều trưởng lớn nhất, đang được rất nhiều thị vệ vây quanh bảo hộ, Tô Khuynh Quốc vui mừng, phi thân nhảy xuống cột cờ, bay trên đầu mọi người hướng về phía nam nhân: “Mộ Dung “

“Kẻ nào?” Thị vệ lớn tiếng quát, đồng loạt rút binh khí, chắn đường.

Tô Khuynh Quốc thân hình sững lại, dừng bước. Không phải vì thị vệ cản lối, mà vì hắn phát hiện nam nhân kia tuy vóc người cao ráo, diện mạo tuấn mỹ, nhưng không phải Mộ Dung Cửu Châu.

Mộ Dung Mi quan sát Tô Khuynh Quốc, hắn là người từng trải phong ba, nghe mấy câu vừa rồi của Tô Khuynh Quốc, trực giác cảm thấy thanh niên này hơn phân nửa có liên quan tới Mộ Dung Cửu Châu, lại nghe hắn ầm ĩ nói thuốc giải gì đó, tâm niệm chợt động, phất tay ý bảo thị vệ tránh đường.

“Để hắn qua đây.”

Bên trong hoàng trưởng xa hoa sơn son thếp vàng, Mộ Dung Mi một bên buồn cười nhìn Tô Khuynh Quốc hệt như ma đói đầu thai, tận dụng cả mười ngón tay, như cuồng phong vũ bão cuốn hết thức ăn trên bàn, một bên bóng gió thăm dò, rất nhanh đã nắm được chút nội tình của Tô Khuynh Quốc.

Hoàng huynh bao năm qua luôn lãnh tâm lãnh tình của hắn, từ lúc nào lại quen được một tên ngọc võ công

cao cường như vậy? “Ha ha...” Hắc đại Tô Khuynh Quốc nuốt xong miếng thịt cuối cùng, cười nói: “Thì ra ngươi là bằng hữu của hoàng huynh ta, vậy ở lại đây một đêm, đợi hoàng huynh ta về rồi định đoạt.”

“Mộ Dung đâu?” Tô Khuynh Quốc thoả mãn xoa bụng, ăn uống no say xong mới nhớ tới chính sự. Chuyện này cũng không thể trách hắn, xuống núi mới phát hiện trên người không có một xu, lại không muốn tìm thuộc hạ của đệ tử trong phủ mượn bạc, lỡ truyền đến tai Huyền Thiên phủ, mất mặt lắm a!

So với bị đám sư diệt đồ tôn chê cười sau lưng, hắn thà đi trộm thức ăn ở trù phòng phủ đệ nào đó còn hơn. Chỉ là chiến tranh loạn lạc, dọc đường quan phủ cũng thất lưỡng buộc bụng, không có món ngon vừa mắt hắn, thua xa cao lương mỹ vị trước mặt.

“Hoàng huynh đêm nay đã dẫn thân vệ đột nhập vào cung, nếu không có biến cố, ngày mai có thể mang đầu Hạ Lan nghịch tặc trở về.” Mộ Dung Mi vừa dứt lời, Tô Khuynh Quốc liền nhảy dựng lên.

“Sao ngươi không nói sớm?”

Trước đó không phải chính ngươi vẫn bận rộn ăn uống sao? Mộ Dung Mi bất mãn nhíu mày, còn chưa phản bác, trước mắt hoa lên, Tô Khuynh Quốc đã biến mất dạng.

Thân thủ bậc này, giữa thiên quân vạn mã lấy thủ cấp của địch dễ như trở bàn tay. Mộ Dung Mi không khỏi phát lạnh, vô thức sờ sờ cổ mình, đột nhiên màn trướng bị vén lên, Tô Khuynh Quốc lại quay về, thật sự dọa Mộ Dung Mi kinh hãi.

“À thì... hoàng cung ở đâu vậy?” Tô Khuynh Quốc ngượng ngùng hỏi.

36. Chương 36

Tua đèn bằng vàng khẽ lay động trong gió, ánh đèn mờ ảo, ánh lên bằng vàng ba chữ “Tê Phượng điện” tạo thành âm ảnh nặng nề.

Phượng tê ngô đồng, đây chính là tấm cung của hoàng hậu bao đời Kim Thịnh hoàng triều. Lúc này, thị vệ gác ngoài điện đều đã thành tử thi, huyết tích tán loạn trên bậc thềm, trên cây cỏ....

Ô kiếm cắt đứt yết hầu của thị vệ cuối cùng, Hứa Triều Tịch dẫn theo thủ hạ nhảy xuống hành lang, khom người trước nam nhân một thân hoa phục gấm đen đội mũ che mặt, nói: “Hoàng thượng, thị vệ đều đã xử lý xong.”

“Tốt!” Nam nhân cởi bỏ nón trúc, ném đi mảnh ngọc bội tử kim, cười đến giảo hoạt mà đẹp mắt.

Vẫn phải đa tạ tín vật này của Hạ Lan Thỉnh Tuyết, giúp nhóm người của hắn dễ dàng qua được cửa thành cùng các trạm gác ở khắp nơi trong hoàng cung, không tốn nhiều công sức để xâm nhập thâm cung.

Dùng một khối mê hương xử lý đám thị vệ ngoài Tê Phượng điện, chỉ cần diệt trừ tỷ đệ Hạ Lan cùng Thái tử giả kia, phản quân như rắn mất đầu, thế bại không cần hoài nghi.

Hắn phất vạt áo, tiến lên đài cao.

“!” Một tiếng vang lớn, hai cánh cửa sơn son nặng nề bị Hứa Triều Tịch cùng thủ hạ đánh vỡ. Đám người như mãnh hổ xông chuồng xông vào điện, gặp cung nữ thái giám liền chém, chỉ trong chốc lát, mấy chục cung nhân đã đầu lìa khỏi cổ.

“Mộ Dung Cửu Châu, cuối cùng ngươi đã đến.” Thanh âm nữ nhân trung niên nhưng vẫn thanh lệ diễm đạm như xưa từ sau màn trướng truyền ra.

Một bàn tay trắng trẻo mềm mại, đeo đầy nhẫn ngọc vòng vàng sáng chói, vén bức màn lụa đã nhuộm đầy máu tanh lên.

Nữ nhân cung trang tóc búi, uy nghi ưu nhã xuất hiện trước mặt mọi người. Đôi mắt đẹp trong trẻo lạnh lùng bất khả xâm phạm không hề để ý tới thi thể khắp nơi, chỉ nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Cửu Châu, diễm nhiên nói: “Ngươi giết Tứ Hải và Chân Nhi rồi, hôm nay còn muốn giết cả một quả phụ như ta sao?”

Mộ Dung Cửu Châu tựa hồ bất đắc dĩ thở dài: “Trẫm vẫn luôn rất kính trọng hoàng tẩu, nhưng hoàng tẩu lại muốn đối nghịch với trẫm, trẫm cũng chỉ bất đắc dĩ. Bất quá ” Hắn liếc nhìn Hạ Lan hoàng hậu, mỉm cười nói: “Trước khi bắt được lệnh đệ, trẫm sẽ không tiến hoàng tẩu lên đường trước.”

Vài tên thị vệ tiến lên, định giữ lấy Hạ Lan hoàng hậu, bị nàng trừng mắt, nói sao cũng là hoàng hậu cao quý quyền thế nhất của Kim Thịnh hoàng triều, những người này đều do dự không dám động thủ.

“Mộ Dung Cửu Châu, giết phu quân của bốn cung, giết Thái tử của bốn cung, như thế là kính trọng bốn cung sao?” Thanh âm băng lãnh dần chuyển thành oán độc, bỗng nhiên cười khanh khách, ôn nhu nói với Mộ Dung Cửu Châu: “Nói cho bốn cung biết, lúc Thái tử Chân chết, ngươi vui sướng lắm đúng không?”

Nữ nhân này, e rằng vì nỗi đau mất chồng mất con, nên điên rồi?

Mộ Dung Cửu Châu cau mày, không muốn để Hạ Lan hoàng hậu kéo dài thời gian, nháy mắt bảo Hứa Triều Tịch bắt người, chợt nghe Hạ Lan hoàng hậu nhẹ giọng bồi thêm một câu: “Tư vị siết chết cốt nhục thân sinh của mình như thế nào?”

Nàng nói rất nhỏ rất nhẹ, nhưng Mộ Dung Cửu Châu lại chấn động cả người, mục quang trong nháy mắt như đại đi.

“Hoàng thượng?” Phát hiện Mộ Dung Cửu Châu thần sắc đại biến, Hứa Triều Tịch vội gọi hắn, Mộ Dung Cửu Châu lại như không nghe thấy, chỉ gắt gao nhìn Hạ Lan hoàng hậu, muốn từ trong mắt nàng tìm ra một tia dối trá.

Đáng tiếc, không có.

Hắn nghe thấy mình cứng nhắc cười: “Hoàng tẩu sàm ngôn gì đó, cốt nhục... cốt nhục của trẫm... đã bị Phi Sương bóp chết lâu rồi...”

“Bổn cung biết người không dám tin.” Hạ Lan hoàng hậu cười nhạo xoay người, đi vào sau màn.

Mộ Dung Cửu Châu đứng ngốc như khúc gỗ, đột nhiên từ cổ họng bật ra một tiếng rống, đuổi theo Hạ Lan hoàng hậu.

Hứa Triều Tịch khẩn trương: “Sư đệ, coi chừng mai phục “

“Ai cũng không được theo!” Nam nhân quát lớn, ngăn chặn cước bộ của mọi người.

Sau màn trướng, đặt một cỗ quan tài thủy tinh.

Dưới nắp quan trọng suốt, một thiếu niên sắc mặt xám ngoét nhắm chặt mắt, mặc măng bào màu đào, đầu mang ngọc quan. Vết siết ở cổ đã chuyển đen.

Ngày đó, chính vết siết này, đã cướp đi sinh mạng của thiếu niên.

“Sau khi người rời khỏi kinh thành, ta đã dời Chân Nhi từ hoàng lăng đến đây.” Hạ Lan hoàng hậu vuốt ve nắp quan, thần tình cuối cùng biến thành thống khổ: “Ta đã đáp ứng tỷ tỷ, sẽ hảo hảo nuôi dạy Chân Nhi, kết quả...”

Mộ Dung Cửu Châu vẫn luôn mở to mắt nhìn thi thể Mộ Dung Chân, nhìn hàng mày của thiếu niên, mũi của thiếu niên, miệng của thiếu niên....

Thân thể bắt đầu run rẩy, hàn khí tựa hồ không ngừng từ dưới nền đất toát ra, men theo hai chân hắn quần dần lên trên.

“Không thể nào! Không thể nào...” Hắn mờ mịt lắc đầu, đột nhiên vươn tay, bắt lấy cánh tay Hạ Lan hoàng hậu, giận dữ nhìn nàng: “Người muốn gạt ta? Con của ta, vừa ra đời chỉ hai ngày, đã bị Phi Sương bóp chết rồi! Còn bóp chết trước mặt ta!”

Cánh tay bị siết đến tê dại, Hạ Lan hoàng hậu gần như đau đến chảy nước mắt, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

“Hài tử bị bóp chết kia, là tỷ tỷ muốn người buông xuôi, sai người ra ngoài tìm một oa nhi bị bỏ rơi, vốn sắp bệnh chết. Tỷ tỷ tuy bị người làm nhục mới sinh hạ Chân Nhi, nhưng Chân Nhi dù sao cũng là thân sinh cốt nhục tỷ tỷ mang thai mười tháng, dù cho tỷ ấy có hận người thế nào, cũng không nhẫn tâm hạ thủ với chính hài tử của mình...”

“Người gạt ta...” Đôi mắt Mộ Dung Cửu Châu đã đỏ đến muốn xuất huyết, nhưng Hạ Lan hoàng hậu vẫn nói không ngừng, mỗi chữ đều như đao, đâm thẳng vào tim hần.

“Tỷ tỷ sau khi sinh không bao lâu vì uất ức tích tụ mà qua đời. Trước khi chết tỷ nhờ ta chiếu cố cho Chân Nhi. Ta gả vào trong cung đã mấy tháng vẫn không hề thấy hỷ mạch, ngự y nói Tứ Hải vô pháp có con, ta cùng hần bàn bạc giả vờ mang thai, đưa Chân Nhi vào cung.”

Mộ Dung Cửu Châu rống giận: “Hoàng huynh hần... hần biết Chân Nhi là con của ta, tại sao không nói cho ta biết? Hả ?”

Hạ Lan hoàng hậu chịu đựng cơn đau kịch liệt ở hai tay, cười lạnh: “Tỷ tỷ bóp chết hài tử kia trước mặt người không phải vì muốn cắt đứt ý niệm của người sao? Khó khăn lắm mới làm người tin hài tử đã chết, Tứ Hải là ý trung nhân của tỷ tỷ, sao có thể uống phí tâm tư của tỷ tỷ được? Ha ha...”

Nàng không nhịn được ngửa đầu ra cười, nước mắt rồi cuộc chảy xuống.

“Bao năm qua, Tứ Hải chỉ sủng ái mình ta, người ngoài đều ao ước được như ta, nhưng có ai biết, hần chỉ thích gương mặt giống hệt tỷ tỷ này, ai bảo ta và Phi Sương là tỷ muội song sinh? Ha ha... Ách “

Xương cánh tay bị gãy, đau đớn lập tức truyền đến não, nàng hét thảm một tiếng.

“Người nói bậy...” Mộ Dung Cửu Châu vẫn sống chết lắc đầu, thanh âm đã khàn đặc.

“Nếu không tin, người hãy xem vết bớt dưới chân trái của Chân Nhi đi.”

Mộ Dung Cửu Châu vút Hạ Lan hoàng hậu sang một bên, hai tay đẩy mạnh, nắp quan tài thủy tinh bay ra ngoài, rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh. Mùi hương liệu dùng để giữ thi thể chậm thối rửa lập tức tràn ngập trong không khí.

Bàn tay run rẩy, chậm rãi nâng chân trái của tử thi, chậm rãi cởi hài cho Mộ Dung Chân.

Hứa Triều Tịch bị tiếng động lớn kia chấn kinh, sợ Mộ Dung Cửu Châu bị phục kích, tình thế cấp bách bất chấp cảnh cáo trước đó của Mộ Dung Cửu Châu, xông vào sau màn, chỉ thấy Mộ Dung Cửu Châu đỡ đỡ đứng trước quan tài thủy tinh, sắc mặt xám như người chết. Hần cả kinh hỏi: “Sư đệ, người làm sao vậy?”

Mộ Dung Cửu Châu không nghe không thấy, một hồi lâu, đột nhiên cười khê, khom lưng bế Mộ Dung

Chân ra khỏi quan tài, ôn nhu vuốt ve đôi má, khuôn miệng, sống mũi băng lãnh của thiếu niên....

“Chân Nhi? Chân Nhi...” Hấn nhẹ giọng gọi, đương nhiên không ai trả lời.

“Cửu Châu! Buông nó xuống!” Hứa Triều Tịch cuối cùng cũng phát giác hành động của Mộ Dung Cửu Châu quá mức quỷ dị, xông lên định cướp lấy thi thể. Ngón tay còn chưa chạm đến vạt áo của Mộ Dung Chân, một đạo kiếm quang nhanh chóng lóe lên trước mắt hấn

Hấn lập tức nhảy lùi ra sau, gót chân chạm đất, mới cảm thấy ngực đau đớn, đã bị vạch một nhát dài nửa thốn. Vừa sờ, tay đã đầy máu.

“Sư đệ! ” Hấn gào to, nhưng Mộ Dung Cửu Châu hoàn toàn không để ý tới hấn, một tay cầm bội kiếm vẫn còn đang rỉ máu, ôm Mộ Dung Chân đi ra ngoài.

“Chân Nhi... Cha sẽ không để người chịu bất kỳ thương tổn nào nữa...” Ánh mắt Mộ Dung Cửu Châu thủy chung quẩn luyến trên khuôn mặt thiếu niên, hễ mơ hồ nhìn thấy có người tiến lại gần, hấn căn bản mặc kệ là ai, đều vùng kiếm chém.

Chúng thị vệ bị dọa một trận, nhìn thấy Mộ Dung Cửu Châu bất thường, ai cũng không dám đến gần, sợ chuốc lấy họa sát thân, chỉ trơ mắt nhìn Mộ Dung Cửu Châu rời khỏi Tê Phượng điện.

37. Chương 37

Mộ Dung Cửu Châu căn bản không biết mình muốn đi đâu, chỉ thần thờ lê bước, đi về phía trước.

Mà phía trước, ngoài bóng đêm, cũng chỉ có bóng đêm.

Mái tóc thiếu niên, lướt qua mu bàn tay hấn, lạnh lẽo như nước...

“Chân Nhi, đừng sợ...” Hấn an ủi người vẫn luôn im lặng nằm trong lòng mình: “Cha sẽ tìm người cứu người, nhất định sẽ...”

Hấn muốn thấy Chân Nhi của hấn, giống như trước đây từng đứng trước mặt hấn, mỉm cười gọi hấn là “Cửu Châu hoàng thúc...”

Trái tim một trận quặn thắt, hấn cố chịu đựng, cuối cùng vẫn không áp chế được nỗi đau tê tâm liệt phế trong ngực, hai chân nhũn ra, ngã quỵ xuống đất.

Dùng bội kiếm chống đỡ sức nặng của thân thể, Mộ Dung Cửu Châu chậm rãi ngừng đầu.

Nơi hắn dừng bước, là quảng trường rộng lớn trước Kim Loan điện. Vô số ngọn đuốc vây quanh hắn, sáng rực như bầu trời đêm đang dần chuyển sang bình minh.

Cả ngàn tinh binh khí giáp sẵn sàng, chắn con đường trước mặt hắn. Đội cung tiễn thủ đứng sau cánh quân mang khiên đều tên đã lên dây, chỉ đợi hạ lệnh, liền thành một trận mưa tên.

“Mộ Dung Cửu Châu, ngươi đã không còn đường chạy, còn không mau đưa tay chịu trói? Bổng hầu gia có lẽ sẽ cho ngươi được toàn thây.”

Hạ Lan Thính Tuyết một thân y quan hoàng hậu, thúc ngựa tiến lên trong vòng vây hộ vệ của Trần Lục Hợp và đám hoàng y thị tòng, nhướn mày cười nhìn Mộ Dung Cửu Châu, không chút che giấu vẻ đắc ý: “Bổng hầu gia đoán ngươi sẽ đột nhập vào cung, nên đã sớm bày thiên la địa võng. Mộ Dung Cửu Châu, trận chiến này, ngươi thua rồi.”

Hắn liếc nhìn thi thể trong lòng nam nhân, từ tốn cười nói: “Ngươi tự cho mình thông minh, đáng tiếc cả trời cũng muốn diệt ngươi, để ngươi giết cả cốt nhục thân sinh của mình, đoạn tử tuyệt tôn, ha ha ha...”

Bàn tay siết chặt chuôi kiếm của Mộ Dung Cửu Châu run lên theo từng câu nói của Hạ Lan Thính Tuyết, càng lúc càng run lợi hại hơn, cuối cùng cả người đều kịch chấn, bỗng nhiên hét to một tiếng, điên cuồng thê lương tuyệt vọng, xé tan màn đêm sâu thẳm.

Đám người Trần Lục Hợp sợ hãi làm loạn, âm thầm đề khí phòng bị, lại thấy Mộ Dung Cửu Châu buông thi thể xuống, đứng dậy đâm chém loạn xạ vào không khí xung quanh, không ra chiêu thức gì cả.

Kim hoàn buộc tóc cũng rơi xuống, đầu tóc nam nhân rối tung như kẻ điên. Giữa những lọn tóc đen nhánh còn xen lẫn màu xám bạc.

“Hắn điên rồi!” Hạ Lan Thính Tuyết mừng rỡ, phát tay quát: “Bắt lấy hắn! Phải giữ lại mạng của hắn!” Có Mộ Dung Cửu Châu làm con tin, còn lo mấy vạn đại quân ngoài thành không chịu lui binh sao.

Không ít binh sĩ nóng lòng muốn lập công, tay cầm trường mâu hò hét xông về phía Mộ Dung Cửu Châu.

Mộ Dung Cửu Châu bỗng nhiên xoay người, kiếm khí dày đặc ngăn bước đám binh sĩ kia, chỉ về phía Hạ Lan Thính Tuyết, gió sớm mãnh liệt, thổi tung hắc sam của hắn.

“Có chết, cũng là trời diệt Mộ Dung Cửu Châu ta, không phải ngươi!”

Hắn cười dài một trận, hoành kiếm ngang cổ mình

Nơi chân trời đã loé lên một mặt xám trắng, mây sớm huyền ảo, ánh kiếm phát ra hàn quang chói lóa, Mộ Dung Cửu Châu chậm rãi nhắm mắt lại.

Thế gian này, thứ hắc muốn có nhất đã bị chính tay hắc huỷ diệt, cho dù có nắm được thiên hạ, cũng viễn viễn không thể làm Chân Nhi của hắc hồi sinh...

“Sur đệ! Sur đệ “

Hắc nghe thấy tiếng gọi nóng vội của Hứa Triều Tịch từ đằng xa, nhưng thế kiếm vẫn không ngừng.

“Mộ Dung! Ngươi dừng tay!” Thanh âm trong trẻo vô cùng quen thuộc của người nọ lạnh lạnh như long ngâm, vang vọng cả một góc trời.

Mộ Dung Cửu Châu chấn động, cổ tay đã bị ai đó gắt gao bắt lấy. Cổ đột nhiên đau đớn, mũi kiếm băng hàn đã cắt vào da thịt. Máu tươi vẩy lên trên mặt hắc, hơi thở gấp gáp của người nọ cũng theo đó phả vào bên tai.

Hắc mở mắt, thấy chính là dung nhan phóng đại của Tô Khuynh Quốc.

“Ngươi làm gì vậy?” Tô Khuynh Quốc đoạt kiếm, dụng lực ném đi, thanh kiếm lập tức không biết bay đến hướng nào. Trở tay nhanh chóng điểm mấy huyệt đạo xung quanh vùng cổ Mộ Dung Cửu Châu, cầm máu lại. Trái tim đập gấp đến độ muốn vọt ra ngoài của hắc cuối cùng cũng an tĩnh.

May mà Mộ Dung Cửu Châu vừa rồi hét lớn một tiếng, bằng không hắc vẫn còn đang ôm địa đồ hoàng cung Mộ Dung Mi đưa cho hắc mà tìm đến sáng. Tới chừng đó, e rằng cũng chỉ tìm thấy thi thể của Mộ Dung Cửu Châu....

Hắc rung mình, không dám nghĩ tiếp nữa. Đưa tay vuốt tóc Mộ Dung Cửu Châu, phát hiện chỉ từ biệt một thời gian ngắn, mái tóc đen dài của nam nhân cư nhiên đã bạc đi hơn phân nửa. Hắc không dám tin, nhìn kỹ lại, cuối cùng đành phải tin rằng mình thật sự không hề hoa mắt.

Trong lòng quặn thắt, hắc ngơ ngẩn một lúc, mới nén thương cảm nói: “Mộ Dung, ta mang thuốc giải đến cho ngươi, độc trong người ngươi có thể được giải rồi!”

Mộ Dung Cửu Châu chăm chú nhìn Tô Khuynh Quốc, hồi lâu, mới thê lãnh cười: “Không cần!” Vận lực ở tay phải, hung hăng bổ lên huyệt Thiên linh của mình.

Tô Khuynh Quốc đã sớm để ý nhất cử nhất động của hắc, năm ngón tay nhẹ nhàng lướt qua huyệt Mạch môn của Mộ Dung Cửu Châu.

Cánh tay phải của Mộ Dung Cửu Châu thoáng chốc tê dại, vô lực buông xuống. Hắc tức giận nhìn Tô

Khuyneh Quốc, đối phương trái lại giang rộng hai tay, như đai sắt ôm chặt lấy hắn, khiến hắn không thể động đậy.

“Mộ Dung, ta không muốn ngươi chết!”

Tô Khuyneh Quốc không biết nam nhân tại sao lại muốn tự sát, hơn nữa nhìn biểu tình Mộ Dung Cửu Châu, hắn biết dù mình có khổ công truy hỏi, nam nhân cũng chưa hẳn chịu nói rõ nguyên do với mình.

Trong lòng vừa đau vừa xót, nhưng lại có chút vui mừng không nói nên lời. Hắn rốt cuộc cũng được ôm Mộ Dung rồi.

Hắn ghé vào tai Mộ Dung Cửu Châu, thấp giọng nói: “Mạng của ngươi, nếu như chính bản thân ngươi cũng không cần nữa, vậy cứ giao cho ta, có được không? Mộ Dung...”

Mặt trời từ từ ló dạng sau biển mây, ánh nắng rực rỡ rọi lên kim đỉnh hoàng cung, tiếng chuông sớm u tịch từ xa vọng lại.

Hàng ngàn tướng sĩ vẫn chưa hoàn hồn sau cơn chấn kinh cực độ khi tận mắt thấy Tô Khuyneh Quốc từ trên trời giáng xuống, Hạ Lan Thỉnh Tuyết tỉnh táo lại trước tiên, thấy Tô Khuyneh Quốc ôm chặt Mộ Dung Cửu Châu, không khỏi điên cuồng đổ kỵ: “Tiểu Tô, ngươi thật sự muốn vì Mộ Dung Cửu Châu mà đổi đầu với ta sao?”

Tô Khuyneh Quốc vẫn đang mong chờ câu trả lời của Mộ Dung Cửu Châu, nghe tiếng quát giận dữ kia, mới sực nhớ xung quanh còn có đại đội nhân mã, quay qua nhìn Hạ Lan Thỉnh Tuyết, gật đầu nói: “Ta vốn sợ Mộ Dung sẽ giết ngươi, ngươi không sao thì tốt rồi.”

Hạ Lan Thỉnh Tuyết sắc mặt dịu đi, nói: “Chuyện của triều đình, Tiểu Tô đừng nhúng tay vào, ngươi tránh ra!” Khoác tay, tướng sĩ từng bước tiến lên, bao vây khắp chốn.

Nếu tránh ra, Mộ Dung không phải sẽ gặp nguy hiểm sao? Tô Khuyneh Quốc cũng đã nhận ra tình hình bất ổn, đồng tử hơi co lại, phất tay áo đứng chắn trước người Mộ Dung Cửu Châu.

Đột nhiên, hắn nghe Mộ Dung Cửu Châu thản nhiên nói: “Dẫn ta đi.”

Tô Khuyneh Quốc ngẩn ra một hồi, vui mừng quá đổi, huyết tiên từ trong tay áo bắn ra, tiên ảnh dày đặc như sóng, xé gió phá mây, vô pháp kháng cự, khiến đám binh sĩ đứng dãy đầu hai chân rời đất, bay thẳng lên trời.

Trong tiếng kinh hô hoảng loạn của binh sĩ, hắn xoay người, nhìn Mộ Dung Cửu Châu bỗng thì thê thiếu niên lên, hắn thu Diệt Thần tiên về, một tay ôm lấy Mộ Dung Cửu Châu, mũi chân điểm nhẹ, phi thân nhảy lên, như một con diều to lớn phiêu nhiên bay về hướng đỉnh Kim Loan điện.

Những binh sĩ bị đánh văng ban nãy lúc này mới rơi xuống đất, rên rỉ thóa mạ loạn thành một đoàn.

Đáy mắt Hạ Lan Thính Tuyết đầy vẻ không cam tâm, biểu tình biến đổi mấy lần, cuối cùng từ kẽ răng rít ra hai chữ: “Phóng tên!”

Cả ngàn mũi tên đồng loạt bắn ra, như một trận mưa sao băng, phá không xé gió nhắm thẳng vào thân ảnh ba người Tô Khuynh Quốc.

Cách một rừng tiền ảnh trùng trùng, Hạ Lan Thính Tuyết trông thấy Tô Khuynh Quốc phi thân nhưng vẫn quay đầu lại, mục quang trong trẻo thuần khiết mang theo kinh ngạc, lại như mang theo thấu hiểu...

Hạ Lan Thính Tuyết vô thức siết chặt nắm tay, muốn nhìn rõ hẳn thêm chút nữa, nhưng Tô Khuynh Quốc đã quay đi, chân trái mượn lực trên mái cung hình đầu rồng, thân pháp bỗng dưng nhanh gấp mấy lần, thoáng chốc biến mất giữa không trung.

Trăm ngàn mũi tên toàn bộ đều không theo kịp Tô Khuynh Quốc, hết đà, “đing đing đang đang” rơi trên mái kim điện lưu ly.

Hạ Lan Thính Tuyết nhìn theo hướng Tô Khuynh Quốc, cắn chặt cánh môi hồng nhạt, không nói lời nào.

Một mạch bay ra khỏi hoàng cung, trời cũng vừa sáng. Tô Khuynh Quốc dừng chân ở một con ngõ nhỏ, thả Mộ Dung Cửu Châu xuống. Lấy địa đồ trong tay áo ra, nghiêm túc tìm vị trí mình đang đứng trên đó, một bên trấn an Mộ Dung Cửu Châu: “Bọn họ nhất thời sẽ không đuổi kịp đến đây, đợi chúng ta trở lại binh doanh là an toàn rồi.”

Mộ Dung Cửu Châu chỉ lo cúi đầu nhìn Mộ Dung Chân nằm trong vòng tay mình, đậm đậm nói: “Ta sẽ không về đó nữa.”

Tô Khuynh Quốc kinh ngạc, đang định hỏi nguyên nhân, lại thấy nam nhân tự xé một mảnh vạt áo từ nội sam màu trắng của mình, cắn ngón trỏ, dùng máu viết nhanh lên mảnh vải. Viết xong, đưa cho Tô Khuynh Quốc.

“Giúp ta giao thứ này cho Thuần An vương. Sau này, ta không muốn gặp bất cứ ai nữa...”

“Còn ta thì sao?” Tô Khuynh Quốc buộc miệng hỏi, hẳn không nhìn ra được thần tình trên mặt Mộ Dung Cửu Châu, đợi một hồi vẫn không nghe thấy câu trả lời, tư vị chua xót không khỏi dâng lên trong ngực. Buồn bã nói: “Mộ Dung, người không thích ta cũng không sao, sau này ta sẽ không làm chuyện đó với người nữa, cũng không chọc giận người nữa. Người theo ta về Huyền Thiên nhai đi... Ân ân, nếu người ghét nơi ấy, vậy để ta đi theo người, có được không? Bằng không một mình người sẽ bị Hạ Lan Thính Tuyết bắt mất.”

Quan trọng nhất là, vạn nhất hẳn để Mộ Dung Cửu Châu đi một mình, nam nhân nói không chừng vừa

xoay lưng lại muốn tự sát.

Mộ Dung Cửu Châu ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Tô Khuynh Quốc, không hé miệng.

“Vậy cứ quyết định như thế! Uống thuốc giải trước đi!” Tô Khuynh Quốc coi như nam nhân trầm mặc chính là đồng ý, mỉm cười lấy thuốc giải Trung Hồn cổ ra, dúi vào tay Mộ Dung Cửu Châu.

Giữa trưa hôm đó, Mộ Dung Mi tuần tra doanh trại xong, trở về trưởng của mình, kinh hãi phát hiện hoa quả rượu thịt trên bàn đều bị cướp sạch, chỉ để lại một bức huyết thư.

Mảnh vải kia, hắn nhận ra là chất liệu nội sam của Mộ Dung Cửu Châu, bút tích đương nhiên càng quen thuộc.

Xem huyết thư xong, hắn chấp tay đi một vòng lớn trong trưởng, cuối cùng thở dài lắc đầu, bước ra khỏi doanh trưởng, neho mắt nhìn tường thành nguy nga dưới dương quang chói lọi.

Hùng đồ bá nghiệp, thịnh thế giang sơn, từ xưa đã khiến anh hùng hào kiệt tranh giành đổ máu.. Cửu Châu hoàng huynh đầy tham vọng của hắn cư nhiên lại từ bỏ chiến quả gần về đến tay như vậy....

Mộ Dung Mi mỉm cười, lẩm bẩm nói: “Hoàng huynh ngươi đi cũng thật tiêu sái, mặc kệ cả cơ nghiệp tổ tông. Người phải tay một cái, nhưng lại mang rắc rối đến cho ta rồi.”

Phóng lao phải theo lao, tên đã lên dây rồi, trước mắt hắn, chỉ còn con đường tấn công.

Mộ Dung Mi xoay người, đối mặt với tướng lĩnh sau lưng, cười nói: “Toàn quân phòng bị, canh tư đêm nay, công thành!”

38. Chương 38

Khói lửa chiến tranh, lan khắp đất trời.

Mặt trời trên Huyền Thiên nhai như quả cầu lửa đỏ rực, phủ một tầng kim quang lên người đang lặng lẽ đứng bên bờ vực thẳm. Chỉ có mái tóc xám bạc cùng vạt áo tung bay theo gió.

Mộ Dung Cửu Châu an tĩnh ngắm nhìn sóng mây trắng xoắn cuộn dưới chân. Hay tay ôn nhu vuốt ve hủ sứ nhỏ màu đen như mực.

Hủ sứ lạnh băng, bị tay hắc ôm đến nóng lên. Như vậy, Chân Nhi của hắc ở bên trong sẽ không thấy lạnh nữa

Trước khi về đến Huyền Thiên nhai, không muốn thi thể Mộ Dung Chân trên đường đi bị thối rữa, hắc tự tay nhặt củi, gom lại thành đống, nhìn Mộ Dung Chân từ từ bị ngọn lửa nuốt chửng... Sau đó, lại tự tay thu gom tro cốt, từ tốn cho vào trong hủ sứ.

Chìm nổi nửa đời người, những gì có được, bất quá chỉ là nắm tro tàn trong tay...

Quay đầu nhìn về phía đông, một phiến bình đài nhô ra giữa vách đá dựng đứng, ẩn trong mây mù, xa đến không thể với tới.

Hắc biết, bình đài cách xa mấy dặm kia là nơi Tô Khuynh Quốc đến luyện công mỗi sớm. Tô Khuynh Quốc lúc này, có lẽ còn đang luyện công.

Mộ Dung Cửu Châu chậm rãi thu tầm nhìn.

Đồng ý theo Tô Khuynh Quốc trở về, đơn giản chỉ vì không muốn tên ngốc này nhắm mắt theo hắc lưu lạc bên ngoài. Cho dù Tô Khuynh Quốc có võ công cao cường tới đâu, cũng khó địch lại hàng ngàn hàng vạn binh mã dưới trướng Hạ Lan Thỉnh Tuyết đang truy bắt hắc.

Hắc một thân tội nghiệt, không xứng để bất cứ ai hy sinh vì mình. Dù Tô Khuynh Quốc về đến Huyền Thiên nhai, hắc cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

Hắc mỉm cười trong im lặng, ôm chặt hủ sứ, thả người xuống vực sâu.

“Mộ Dung ” Thanh âm chấn kinh cực độ đánh tan cả mây mù trên đỉnh núi.

Tô Khuynh Quốc hôm nay luyện công nửa chừng, chợt cảm thấy tâm thần bất định, vội vã rời đài luyện công trở về, đi đến gần đó phát hiện nam nhân đang đứng bên bờ vực, vừa định nhắc nhở Mộ Dung Cửu Châu đừng bất cẩn như lần trước trượt chân ngã xuống núi, một màn kia lại tái hiện trước mắt hắc.

Tô Khuynh Quốc không nghĩ ngợi nhiều, tung người, nhảy xuống theo Mộ Dung Cửu Châu.

Mây trắng sương mù, vùn vụt vút qua trước mắt Mộ Dung Cửu Châu. Tâm tình, lại tĩnh như nước.

Trường tiên màu máu bỗng nhiên xé tan mây mù, quần lầy Mộ Dung Cửu Châu như lần trước, kéo về bên cạnh Tô Khuynh Quốc.

Tô Khuynh Quốc vẫn như cũ một tay nắm lấy gốc dây leo thô dài, một tay ôm lấy thắt lưng nam nhân,

nhìn thấy hủ sứ trong tay nam nhân, hắn có đơn thuần đến mấy đi nữa cũng đoán ra được Mộ Dung Cửu Châu lần này tuyệt không phải là trượt chân ngã xuống.

Mộ Dung, vẫn ghét hắn thế sao, thà nhảy xuống vực cũng không muốn ở cùng hắn...

“Tại sao vậy, Mộ Dung?” Hắn ảm đạm nỉ non: “Ta đã nói sẽ không làm chuyện đó với ngươi nữa, ngươi vẫn còn hận ta? Ta phải làm sao ngươi mới không giận nữa?”

Mộ Dung Cửu Châu bình tĩnh nhìn vào đôi mắt của Tô Khuynh Quốc, cuối cùng khoé miệng hơi cong lên, mệt mỏi tự giễu: “Đều là báo ứng của ta.”

“Cái gì?” Tô Khuynh Quốc nghe không hiểu.

“Buông tay đi.” Mộ Dung Cửu Châu thở dài, thấp giọng cười nói: “Thứ ngươi thích, bất quá chỉ là thân thể của ta. Ngươi xem, tóc ta cũng sắp bạc trắng cả rồi, người cũng già trước người, ngươi còn ngày ngày trông chừng ta, nhìn một lão đầu như ta làm gì?”

“Không phải!” Tô Khuynh Quốc không biết nên phản bác Mộ Dung Cửu Châu thế nào, gập đến mức gân xanh trên trán muốn bứt ra, lớn tiếng nói: “Cho dù ngươi già, ta cũng vẫn thích ngươi a! Ta không cần ngươi vĩnh viễn trẻ mãi không già như Phương Ca Nhai, giống một lão yêu quái!”

Thấy Mộ Dung Cửu Châu vẫn thờ ơ, hắn thầm cắn môi, đành dùng đến sát chiêu mà từ ba tuổi hắn đã không còn dùng nữa!

Vành mắt ngắn lệ, hắn rơm rớm nước mắt nhìn Mộ Dung Cửu Châu, cầu xin: “Ta biết lần trước không nên ngang ngạnh bắt ngươi về đây. Mộ Dung, ta biết lỗi rồi! Ngươi tha thứ cho ta có được không? Mộ Dung! Ngươi muốn phạt ta thế nào cũng được, ta đều nghe theo ngươi! Mộ Dung...”

Chiều một khóc hai cầu này, lúc nhỏ dùng để đòi kẹo với đám sư diệt đồ tôn, trăm lần đều thành công. Đến khi hiểu chuyện hơn một chút, ý thức được bổ phận của mình cao bao nhiêu, Tô Khuynh Quốc đương nhiên vứt bỏ phương pháp mắt mặt này, đổi thành lấy thân phận trưởng bối buộc mọi người ngoan ngoãn hiếu kính bánh kẹo.

Bất quá, nếu có thể khiến Mộ Dung Cửu Châu hồi tâm chuyển ý, Tô Khuynh Quốc cũng không ngại mất mặt trước nam nhân.

Mộ Dung Cửu Châu chỉ cảm thấy khóe mắt có điểm co giật, nhắm mắt lại, kiềm nén cõi lòng đang dậy sóng, một lần nữa mở mắt ra, nhìn về mặt đây trông mong của Tô Khuynh Quốc, lắc đầu nói: “Ta không thể thích ngươi! Vĩnh viễn không thể! Tô Khuynh Quốc, ngươi buông tay đi!”

Tô Khuynh Quốc ngẩn ra nửa ngày, lệ đã đông đầy đến sắp tràn ra nơi khóe mắt, sau cùng mỉm cười, một giọt nước mắt rớt cuộc lần xuống, rơi vào không trung.

“Được, ta nghe lời người, buông tay thôi...” Hần nhẹ giọng nói, chậm rãi xòe năm ngón tay ra

Mộ Dung Cửu Châu sắc mặt đại biến, Tô Khuynh Quốc không phải buông hần, mà là buông gốc dây leo chịu đựng sức nặng cùng con đường sống của hai người.

Thiên hạ này sao lại có kẻ ngu ngốc như vậy?!

“Đồ ngốc!” Giữa tiếng rống giận, thân ảnh hai người cấp tốc rơi xuống.

“Tên ngốc nhà ngươi, ai cần ngươi chết chung với ta? Ngươi...” Mộ Dung Cửu Châu vẫn không ngừng quát mắng, hai má bỗng ửng lên, khuôn mặt Tô Khuynh Quốc dán sát vào hần.

Nước mắt nóng hổi thoáng chốc thấm ướt cả khuôn mặt hần.

“Ta chỉ muốn ở bên ngươi, Mộ Dung, đừng ghét ta nữa.”

Tô Khuynh Quốc khẽ cọ vào khuôn mặt có hơi cứng đờ của nam nhân, thoả mãn thở phào một hơi thật dài.

Cây cối sỏi đá dưới mặt đất từ mơ hồ dần trở nên rõ ràng hơn... Mộ Dung Cửu Châu cắn răng, bất ngờ tung ra một chưởng, đẩy Tô Khuynh Quốc bay ngược lên, va vào khối nham thạch lởm chởm nhô ra giữa vách núi. Còn hần vì phản chấn của một chưởng này, càng rơi xuống nhanh hơn.

Tô Khuynh Quốc theo bản năng bám lấy khối nham thạch giữ thăng bằng, cúi đầu, hoảng sợ nhìn Mộ Dung Cửu Châu rơi xuống, đùng gậy hai nhánh cây, nặng nề ngã ngửa trên mặt đất.

“Mộ Dung...!” Hần bổ nhào xuống.

Bàn tay vốn luôn ôm chặt hũ sứ của nam nhân từ từ buông lỏng. Hai mắt tựa hồ nhìn về phía Tô Khuynh Quốc đang chạy tới bên mình, lại như đang nhìn về phương trời nào đó. Trên mặt, là nụ cười nhàn nhạt.

Máu đỏ đến khiến người hoảng sợ, từ thẳm cổ bên dưới đầu Mộ Dung Cửu Châu chảy ra, lan dần khắp xung quanh, nhuộm đỏ cả mái tóc xám bạc...

39. Chương 39

“Rầm” một tiếng, hai cánh cửa bằng gỗ đen vốn khép chặt của Huyền Thiên phủ chịu không nổi trận va chạm khi chúng thị vệ dùng lời mộc hợp sức đẩy tới, nặng nề ngã sập xuống, bụi tung mịt mù.

Chim chóc trên cây cũng bị kinh động, tung cánh bay đi. Tiếng ve mùa hạ âm ỉ nhiều loạn bên tai. Gian phòng nào cũng mở rộng cửa, trong phòng đồ đạc chằng chịt vẫn được sắp xếp chỉnh tề ngăn nắp, chỉ là không một bóng người.

Đám thị vệ lùng sục một vòng, nhưng không tìm thấy gì cả.

“Hầu gia, ngài xem...” Trần Lục Hợp đã được thăng làm thống lĩnh cấm quân, một thân quan phục, xuân phong đắc ý, tươi cười nói với cẩm y nam tử đứng bên cạnh: “Theo thuộc hạ thấy, người trong Huyền Thiên phủ nhất định đã thu được tin tức, biết Hầu gia sắp phát binh thảo phạt, sợ mất mặt nên đào tẩu rồi. Đều là nhờ uy danh của Hầu gia...”

“Được rồi.” Hạ Lan Thính Tuyết nhún mày khoát tay, Trần Lục Hợp nín bộ không thành, ngượng ngùng lui xuống.

Hạ Lan Thính Tuyết quét mắt khắp bốn phía, nhìn Huyền Thiên phủ chẳng khác gì một toà thành trống này, trong lòng lạc lõng.

Đã mấy tháng kể từ khi Tô Khuynh Quốc bỏ đi đêm đó. Trong trận chiến công thành với Mộ Dung Mi, hai bên đều hao binh tổn tướng thương vong thảm trọng. Cũng may trong tay hắn còn có kỳ nhân đệ tử giang hồ như đám người Trần Lục Hợp, giữa loạn quân chém chết không ít dũng tướng dưới trướng Mộ Dung Mi, mới có thể cân bằng được tình thế, thừa thắng dồn Mộ Dung Mi về thúc thủ ở Càn Thuỷ.

Để tránh đêm dài lắm mộng, đại điển đăng cơ của Thái tử giả vốn định vào mùng ba tháng ba được cử hành sớm hơn, nhân danh thiên tử giả triệu tập những phiên vương có thù oán với Mộ Dung Mi về kinh, phong thưởng hậu hĩ, sách động chư vương liên thủ khởi binh đối phó với đại quân của Mộ Dung Mi.

Tuy nhiên, Mộ Dung Mi cũng không phải dầu cạn đèn tắt, liên thủ với không ít võ tướng biên quan, cát cứ một nửa giang sơn phía nam của Kim Thịnh, tự lập triều đình ở Thuấn An châu, xưng là hoàng tộc chính thống, địa vị ngang với kinh thành.

Cục diện rơi vào bế tắc. Cho dù Mộ Dung Cửu Châu chưa từng xuất hiện từ lần đó, nhưng chỉ cần một ngày không trừ, thủy chung vẫn là cái gai trong mắt Hạ Lan Thính Tuyết.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc! Tuyết không thể để địch thủ có bất kỳ cơ hội trở tay nào.

Cho nên, nửa tháng trước, truy ra Mộ Dung Cửu Châu ẩn thân ở Huyền Thiên phủ, hắn liền hạ lệnh máu rửa Huyền Thiên phủ, tiêu diệt Mộ Dung Cửu Châu cùng toàn bộ đồng đảng.

Đích thân lãnh binh bốn ba ngàn dặm, đứng ở đây, đương nhiên là muốn nhìn thấy Mộ Dung Cửu Châu rơi đầu, nhưng sâu trong nội tâm, vẫn hy vọng được gặp lại Tô Khuynh Quốc...

Không biết, nếu Mộ Dung Cửu Châu chết đi, Tiểu Tô có chuyển ánh nhìn quan tâm kia trở lại trên người

hắn không?...

Trước lúc tiến công, câu hỏi này đã xoay chuyển trăm ngàn lần trong đầu Hạ Lan Thính Tuyết. Nhưng hôm nay vườn không nhà trống, có lẽ hắn, vĩnh viễn không thể trực tiếp hỏi Tô Khuynh Quốc vấn đề này.

Hạ Lan Thính Tuyết thất vọng mỉm cười, dừng bước, phát hiện mình trong cơn phiền muộn, vô tình đi đến cánh rừng u tịch này.

Ánh nắng hè xuyên qua tán lá xum xuê dày đặc, tạo thành vô số quang ảnh rải rác trên thảm cỏ. Một mùi hương thịt vịt, từ trong gian nhà nhỏ phía trước truyền đến.

Hạ Lan Thính Tuyết ngẩn ngơ nửa ngày, đột nhiên bước nhanh về phía trước, đẩy cánh cửa trúc vốn khép hờ ra.

Trong nhà cũng không có ai. Trên thư án bằng vân thạch bên cửa sổ, bày một đĩa vịt nướng đen kịt, bên dưới mảnh ngọc bội như ý đặt cạnh đó, là một bức thư

Hạ Lan đại ca, con vịt này là tối qua ta tự tay nướng cả đêm. Ta phải nướng cháy hết mười bảy con vịt mới học được cách nướng món này. Mùi vị tuy hơi kém một chút so với vịt nướng ở Thủy Vân Trai, bất quá ta vẫn luôn mong có thể tự tay nướng một con vịt hoàn chỉnh cho người. Hạ Lan đại ca, nếu người nhìn thấy nó, nhất định phải nếm thử.

Ngọc bội người tặng, ta trả lại cho người. Người cũng thấy rồi đó, võ công ta rất cao, không ai có thể làm hại được ta. Nếu Hạ Lan đại ca không sai người đến giết ta cùng đám đồ tử đồ tôn của ta, vậy thì càng tốt.

Còn nữa, ta chưa bao giờ muốn đối nghịch với người, nhưng bất luận thế nào ta cũng phải bảo vệ Mộ Dung. Hắn đã không còn gì nữa, nếu ngay cả ta cũng không quan tâm hắn, hắn sẽ càng thương tâm hơn, sẽ chết mất. Tuy hiện tại hắn vẫn không để ý tới ta, không nói chuyện với ta, nhưng ta cũng rất vui. Bởi vì có vài lần ta bắt gặp, lúc hắn một mình ngắm cảnh, hắn sẽ mỉm cười. Hạ Lan đại ca, người biết không, Mộ Dung bây giờ cười còn đẹp hơn nhiều so với lúc trước.

A! Mộ Dung hắn tỉnh rồi, ta phải giúp Mộ Dung rửa mặt, không dài dòng nữa, thật ra đây là bức thư dài nhất mà ta từng viết. Bọn người Tô Tuyên cũng khen ta gần đây chịu thương chịu khó hơn nhiều.

Ta đi đây. Hạ Lan đại ca, bảo trọng.

Chậm rãi đọc đến dòng chữ cuối cùng, Hạ Lan Thính Tuyết trong lòng ngổn ngang trăm mối, cũng không biết mình nên cười, nên giận, hay nên thở dài. Ngơ ngẩn hồi lâu, hắn đưa tay xé một mảnh da vịt cháy khét, đưa vào trong miệng.

Vị đắng lập tức bắt đầu từ lưỡi, từ từ tràn ngập trong miệng, yết hầu, lồng ngực....

Đột nhiên, tình cảnh sơ ngộ ở Thuỷ Vân trai ngày nào giống như bức hoạ trải ra trước mắt. Hết thấy mọi người, hết thấy sự vật, đều trở nên ố vàng, chỉ có Tô Khuynh Quốc vẫn sống động rõ ràng không gì sánh được, cười tủm tỉm đa tạ hẳn, nhưng đôi mắt trong treo linh hoạt vẫn thuỷ chung dán chặt vào đĩa vịt nướng trên bàn.

“Ha ha...” Hạ Lan Thính Tuyết cuối cùng nhịn không được cười khở.

“Hầu gia?” Trần Lục Hợp bước đến cửa, thấy thế ngẩn ra một hồi, lập tức cúi người xin chỉ thị tiếp theo.

Hạ Lan Thính Tuyết cầm lấy mảnh ngọc bội, một mạch đi ra khỏi gian nhà, không còn gì lưu luyến.

“Đồng đảng của Mộ Dung Cửu Châu đều đã bị hành hình, phóng hoả thiêu rụi nơi này cho ta. Rút binh hồi kinh!”

——oOo—— **Chương 40 (BE)**

Một con suối huyền ảo như mây chiều uốn quanh đỉnh núi, men theo triền núi, phun châu nhả ngọc, cuối cùng đổ vào một hồ nhỏ trong núi, phảng phất khói nước mênh mông.

Bên hồ, một đám hán tử xắn cao tay áo, đốn củi làm nhà, đắp đất xây tường, bận rộn đến quên cả trời đất.

“Mọi người cố lên! Phủ tông đã nói, xây xong phủ mới sớm một chút, Phủ tông sẽ đích thân xuống bếp nấu một bàn đãi mọi người.” Sở Tín vừa tuần tra tiến độ các nơi, vừa động viên đám đệ tử.

Không ít đệ tử lập tức biến sắc, thì thầm với nhau: “Vậy thì nên xây càng chậm càng tốt.”

Sở Tín thính tai nghe thấy, cười mắg: “Lũ khỉ đột các ngươi nói gì đó?” Quay đầu lại thấy Cửu Nhược Ngân thần tình bi tráng, đang hối hả đến gần.

“Ta nhận được tin, Hạ Lan Thính Tuyết đã thiêu trụi Huyền Thiên phủ.” Thanh âm Cửu Nhược Ngân không lớn, nhưng các đệ tử đều từ từ dừng mọi động tác lại.

Cho dù ban đầu mọi người đều nhất trí đồng ý với đề nghị của Phủ tông, tránh đi đao thương quan binh, lánh đến nơi khác xây dựng lại Huyền Thiên phủ, nhưng nghe thấy cơ nghiệp trăm năm bị đốt sạch, vẫn không khỏi đau buồn.

Mọi người trầm mặc một hồi, mới tiếp tục làm việc.

“Tô sư thúc đâu?” Cửu Nhược Ngân hỏi Sở Tín.

Sở Tín hữu khí vô lực chỉ về nơi có khói bếp nghi ngút bốc lên: “Chỗ cũ, ở trong trù phòng, bám theo Tô Tuyền học nấu ăn.”

Cừu Nhược Ngân ho khan hai tiếng, vòng qua bờ hồ, đi vào gian trù phòng mới được dựng lên không lâu. Vừa qua khỏi cửa, liền bị luồng khói dày đặc xộc đến, làm hắt suýt nữa chảy cả nước mắt. Khó khăn lắm hai mắt mới có thể thích ứng dần, lại thấy Tô Khuynh Quốc đang luống cuống tay chân đem một thứ khả nghi nào đó đã cháy khét đến không rõ hình thù bỏ vào trong chén.

“Cừu Nhược Ngân, người đến thật đúng lúc! Đây đây đây, thử cơm bát bửu ta vừa mới học đi.” Tô Khuynh Quốc đưa cái chén than kia như đang dâng hiến trên bảo đến trước mặt Cừu Nhược Ngân.

Trên trán Cừu Nhược Ngân lặng lẽ toát ra hai giọt mồ hôi lạnh, vòng vo nói: “Tô sư thúc, đệ tử tới báo với người, Huyền Thiên phủ đã bị Hạ Lan Thỉnh Tuyết phóng hỏa thiêu trụi.”

Tô Tuyền đang thu dọn đồng tàn cuộc Tô Khuynh Quốc để lại, nghe vậy “a” một tiếng.

Tô Khuynh Quốc không chút để tâm nhún nhún vai: “Mấy gian nhà trống thôi mà, hắt muốn đốt cứ để hắt đốt. Mọi người trong phủ không phải đều đã hảo hảo ở đây sao? Nơi nào có người của Huyền Thiên phủ, thì nơi đó chính là Huyền Thiên phủ.”

Hắt đem chén dưa nhét vào tay Cừu Nhược Ngân: “Mau lên, đừng đánh trống lảng nữa, ném thử tay nghề của ta đi!”

“Cái này... Tô sư thúc, người không bỏ tả được (thuốc xổ) vào trong đây chứ?” Cừu Nhược Ngân liếc mòng hỏi. Còn nhớ trước khi rời khỏi Huyền Thiên nhai, hắt chính tai nghe tiểu sư thúc xin Phương Ca Nhai chút tả được, nói là hạ vào vịt nướng thết đãi Hạ Lan Thỉnh Tuyết.

“Cừu Nhược Ngân, người nghi ngờ ta sao?” Tô Khuynh Quốc liếc hắt, hừ lạnh: “Hạ Lan Thỉnh Tuyết không nể mặt ta, tiến đánh Huyền Thiên phủ, ta đương nhiên phải giáo huấn hắt một trận. Người không dám ăn, nhất định là đã nói xấu sau lưng ta, mới có tật giật mình.”

“Không dám không dám.” Cừu Nhược Ngân cuống quýt thanh minh, cắn răng, gấp một dưa than.

Tô Tuyền cảm thông nhìn hắt, nói nhỏ: “Cừu sư phụ, tốt xấu gì người cũng phải ăn hai dưa. Nhớ lập tức đi tìm Phương tiên sinh chữa trị. Ai, đồ ăn Phủ tông làm, tuy không có bỏ tả được, cũng vẫn có thể làm người ta đi mấy ngày mấy đêm.”

Tô Khuynh Quốc mất tinh tai thính, trừng Tô Tuyền, hỏi: “Đồ ăn hôm nay của ta với Mộ Dung đâu? Làm xong chưa?”

“Xong từ lâu rồi.” Tô Tuyền che miệng cười, giao thực hạp sơn hoa cho Tô Khuynh Quốc. “Canh gà nấu đẳng sâm cầu kỷ, cá quế hoa, đậu hũ thịt muối Vân Nam, thịt bò hầm thuốc bắc, còn có cơm gạo thơm,

đầy đủ cả.”

Tô Khuynh Quốc hài lòng gật đầu, xách thực hạp rời khỏi trù phòng.

Chưa đi được mấy bước, sau lưng đã truyền đến tiếng nôn khan của Cừu Nhược Ngân.

Đúng là không nể mặt gì hết! Tô Khuynh Quốc đen mặt, bất quá cũng không định quay lại xả giận.

Hiện tại, ăn cơm với Mộ Dung là trên hết.

Nhà mới của hắn được xây bên cạnh một khu rừng lớn đầy lá phong rực rỡ như lửa. Lá đỏ nhẹ bay, phiêu phiêu qua song cửa, nháy mắt lại bị gió thu thổi bay lên không trung, tiếp tục lãng du.

Trên cổ luân ý bằng gỗ bên cửa sổ, Mộ Dung Cửu Châu ngồi im lặng, mục quang an tĩnh xa xăm, tựa hồ đang thưởng thức lá phong tiêu dao khắp bầu trời.

Bàn tay vốn gần như hoàn mỹ đặt trên tay vịn đen nhánh của luân ý, lại có hơi xương xẩu tái nhợt.

Phương Ca Nhai ngồi bên cạnh hắn, đang cầm ngân châm, ngưng thần tĩnh khí châm cứu huyết đạo trên đầu Mộ Dung Cửu Châu, dẫn thông huyết mạch.

Cứ ngỡ mấy tháng trước, tuy không cướp đi tính mạng Mộ Dung Cửu Châu, nhưng phần đầu bị thương quá nặng. Phương Ca Nhai cùng Đàm Tiểu hai đêm liền không chợp mắt, toàn lực cứu chữa, cuối cùng cũng đoạt lại Mộ Dung Cửu Châu từ trong tay Diêm Vương.

Nhưng Mộ Dung Cửu Châu sau khi tỉnh lại, bị liệt toàn thân, ngay cả ngón tay út cũng không cử động được, năng lực nói chuyện cũng mất đi.

“Trừ phi có kỳ tích, bằng không nửa đời còn lại, cũng chỉ là một cái xác sống.” Sau khi Phương Ca Nhai nói ra sự thật đáng sợ này cho Tô Khuynh Quốc biết, chỉ thấy Tô Khuynh Quốc ngốc lăng nửa ngày, sau đó như du hồn lướt ra khỏi phòng.

Hắn nghĩ Tô Khuynh Quốc sẽ trốn tới một nơi không có ai, lén khóc một trận, nào ngờ Tô Khuynh Quốc rất nhanh lại trở về trước mặt hắn, chăm chú nhìn hắn, còn không ngừng hỏi một câu.

“Người nhất định có thể chữa khỏi cho Mộ Dung, có đúng không? Có đúng không?...”

Hắn cũng không nắm chắc, nhưng đối diện ánh mắt gần như sụp đổ của Tô Khuynh Quốc, cho dù chỉ còn một tia hi vọng, hắn cũng phải thử.

Vì vậy, mỗi ngày hắn đều đến châm cứu các huyệt cho Mộ Dung Cửu Châu, làm tan máu bầm. Đàm Tiểu cũng xung phong dần thân vào rừng sâu, tìm thảo dược quý hiếm.

Thấy Tô Khuynh Quốc đi vào, Phương Ca Nhai thu hồi ngân châm cùng hòm thuốc cáo từ, ngày mai lại đến châm cứu tiếp.

“Mộ Dung, hôm nay có cá quế hoa ngươi thích nhất này, ăn nhiều một chút. Còn có thịt bò nữa, Tô Tuyền hầm rất lâu, vào miệng liền tan, ngươi nhất định sẽ rất thích...”

Tô Khuynh Quốc vừa huyền thuyên, vừa tách xương cá, khuấy trộn thịt cá vào nước canh, đưa vào miệng nhai nhuyển, cúi người uy Mộ Dung Cửu Châu ăn, dùng lưới đẩy đồ ăn xuống cổ họng nam nhân, lại uy thêm một ngụm canh gà để dễ nuốt.

Từ từ ăn, lại đun nước, rửa mặt.... Xong đâu vào đấy, cũng mất cả một canh giờ.

Mộ Dung Cửu Châu từ đầu đến cuối biểu tình không có chút biến hoá, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tô Khuynh Quốc theo mục quang của nam nhân nhìn về phía không trung vô tận đầy hoa bay lá rụng bên ngoài, cười nói: “Mộ Dung, chúng ta ra ngoài dạo một chút cho khuây khỏa?”

Hắn đẩy luân ỷ ra khỏi phòng, bánh xe lăn trên lớp lá dày đặc dưới mặt đất, tiến vào rừng phong.

Núi non xa xăm phủ mây mù, rừng phong đỏ rực như biển lửa, cùng với ánh hoàng hôn đầy màu sắc đan xen vào nhau, đậm nhạt biến ảo. Từng phiến lá đỏ, cuốn đi theo gió, múa lượn một hồi, đáp xuống trên tóc, trên vai cùng y sam của hắn và Mộ Dung Cửu Châu...

“Vài ngày nữa khí trời sẽ chuyển lạnh. Mộ Dung, ta định tìm người may cho ngươi vài tấm áo choàng mùa đông, ngươi thích chất liệu gì, màu gì? Trắng tuyết? Hay màu đen? Thật ra, ngươi mặc y phục màu nào cũng đẹp...”

Tô Khuynh Quốc vẫn luôn nhẹ giọng nỉ non với người ngồi trên luân ỷ, nghe thanh âm mình vang vọng giữa đất trời mênh mông tĩnh mịch.

“Sư huynh kia của ngươi, ta cũng đã nhờ sư đệ đệ bọn họ thăm dò khắp nơi, không nghe thấy tin tức, có lẽ vẫn còn sống. Nếu một ngày nào đó hắn đến tìm ngươi, ta sẽ dẫn hắn tới gặp ngươi, lúc ta bận, hắn có thể hàn huyền cùng ngươi giải sầu. Mộ Dung, ngươi nói như vậy có được không?...”

Hắn cứ thế độc thoại, đẩy luân ỷ đi đến tận biển hoa ở đầu bên kia cánh rừng.

Muôn màu muôn sắc, như một dải gấm vô tận trải khắp mặt đất.

Cánh hoa bay rợp trời, khoan thai lướt qua người cả hai.

Tô Khuynh Quốc phóng mắt tìm kiếm trong biển hoa, đột nhiên bật dậy, hưng phấn chỉ về phía mấy đoá hoa nhỏ màu vàng tím mình trong nắng chiều, reo lên: “Mộ Dung, người xem, hoa người trồng nở rồi kìa!”

Đám đất mới này, là nơi chôn hủ tro cốt của Mộ Dung Chân, hoa trên mộ phần, cũng là mấy tháng trước Tô Khuynh Quốc nắm bàn tay vô lực của Mộ Dung Cửu Châu gieo xuống.

Hắn đi đến trước mộ phần, cẩn thận hái một đoá hoa muốn đem lại cho Mộ Dung Cửu Châu xem.

Khoảnh khắc quay đầu lại, phát hiện nam nhân khẽ cong khóe miệng.

Nụ cười nhàn nhạt, như làn gió phóng khoáng không trói buộc, nhưng dưới ánh hoàng hôn giữa rừng thu, triệt để khắc sâu vào trong mắt Tô Khuynh Quốc.

Hắn đối mặt với Mộ Dung Cửu Châu, si ngốc ngắm nhìn.

Đời này kiếp này, cho dù có ngàn vạn mỹ cảnh bên cạnh, nhưng khiến hắn muốn ngắm vĩnh viễn, cũng chỉ có người trước mắt này....

40. Chương 40

Hắn đối mặt với Mộ Dung Cửu Châu, si ngốc nhìn, bỗng nhiên bật khóc.

Chính hắn cũng không biết tại sao, nước mắt không thể khống chế cứ mãnh liệt tuôn trào.

“Mộ Dung, xin người mau khoẻ lại... Người muốn bỏ đi, muốn làm gì, ta cũng sẽ không ngăn cản người nữa!”
Hắn đến gần luân ý, ngồi xuống ôm lấy hai chân nam nhân nức nở: “Người vĩnh viễn không thích ta cũng không sao, nhưng ta không muốn người trở thành nông nỗi này. Mộ Dung, trong lòng ta thật sự rất đau, Mộ Dung...”

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên y sam nam nhân, rất nhanh thấm ướt cả một mảng. Hắn còn có vô số điều muốn nói, muốn tâm tình với Mộ Dung Cửu Châu, nhưng lời đến cửa miệng, cuối cùng đều biến thành tiếng nấc nghẹn ngào.

Kỳ thực, có nói gì, cũng đều uổng công. Hắn thậm chí không biết Mộ Dung Cửu Châu có còn nghe được hay không, không biết thế giới của nam nhân phải chăng chỉ còn lại một cõi trống vắng vô hạn.

Bỗng nhiên, đoá hoa hắc cầm trong tay khẽ động, lực đạo cực nhỏ, nhưng lại khiến Tô Khuynh Quốc toàn thân chấn động.

Hắn không dám tin ngẩng đầu lên, nhìn bàn tay đang từ từ đón lấy đoá hoa trong tay hắn.

“Mộ... Mộ Dung?” Kỳ tích mà hắn vô vàn mong đợi đột nhiên hiện ra trước mặt, Tô Khuynh Quốc trái lại không dám tin, run rẩy đưa tay, muốn chạm vào cánh tay của Mộ Dung Cửu Châu, lại sợ đó chỉ là ảo giác.

Cánh tay còn lại của Mộ Dung Cửu Châu cũng duỗi ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tô Khuynh Quốc, lau đi nước mắt cho hắn.

“Ha... ha...” Vài tiếng cười trầm thấp như vang lên từ trong ngực nam nhân, chính là thanh âm êm tai nhất mà cả đời Tô Khuynh Quốc từng nghe thấy.

“Tô Khuynh Quốc, người khóc thật... khó coi.” Nam nhân mỉm cười, đứng dậy.

Tô Khuynh Quốc vẫn còn ngơ ngác, nhìn thật lâu, mới nhảy dựng lên, dụng lực ôm cổ Mộ Dung Cửu Châu, oa oa gào khóc, một bên không ngừng hàm hàm hồ hồ gọi: “Mộ Dung... Mộ Dung...”

“Được rồi, người còn khóc nữa, toàn bộ người của Huyền Thiên phủ cũng sẽ bị người gọi đến đây.”

Mộ Dung Cửu Châu vỗ vỗ lưng Tô Khuynh Quốc dỗ dành, có chút bất đắc dĩ nhíu mày, nhìn về phía trước.

Phương Ca Nhai đứng dưới tà dương, cũng bất đắc dĩ nhún vai nhìn Mộ Dung Cửu Châu, thấp giọng lầm bầm: “Đừng nói ta chưa từng nhắc người, tiểu gia hỏa này hề khóc là khóc suốt, nổi tiếng kinh thiên động địa trong phủ, người tự nghĩ cách thu phục đi, ai bảo người nhanh như vậy đã nhịn không được để lộ mất rồi, ai!”

Từ một tháng trước, tứ chi Mộ Dung Cửu Châu đã khôi phục năng lực hoạt động một cách thần kỳ, nhưng muốn hắn giữ bí mật, giấu Tô Khuynh Quốc.

Hắn hiểu Mộ Dung Cửu Châu đại khái là không biết sau này nên đối mặt thế nào với Tô Khuynh Quốc, mới tiếp tục giả bị thương. Mà hắn, sau khi cân nhắc một hồi, rất sáng khoái đáp ứng cùng Mộ Dung Cửu Châu diễn màn kịch này.

Ai bảo hôm đó lúc Mộ Dung Cửu Châu và Tô Khuynh Quốc rơi xuống vực, hắn cùng Đàm Tiểu trùng hợp tản bộ ngang qua, vừa vặn nghe thấy trong gió truyền đến tiếng Tô Khuynh Quốc hét lớn, nói hắn giống lão yêu quái, hại hắn mây đen đầy mặt ngay tại chỗ.

Tiểu gia hỏa này, đúng càng ngày càng không coi trọng bồi ra gì! Phải giáo huấn mới được.

Chỉ là Mộ Dung Cửu Châu này cũng mau mềm lòng quá, đổi lại là hấn, ít nhất cũng phải khiến Tô Khuynh Quốc lo lắng cả năm.

Hấn nhìn Tô Khuynh Quốc khóc đến hít thở không thông, mỉm cười xoay người, liền chạm trán đám đệ tử Huyền Thiên phủ không biết chạy đến từ lúc nào, bèn khoát tay: “Chạy tới đây cả làm gì? Chưa thấy tiểu tử kia khóc bao giờ sao?”

“Thật sự là nhiều năm rồi không thấy.” Mọi người trăm miệng một lời, lập tức hưởng ứng theo Sở Tín, như ong vỡ tổ nhào đến chỗ Tô Khuynh Quốc.

“Tô sư thúc, ngoan, đừng khóc nữa.”

“Ta có kẹo này, Tô sư thúc tổ....”

Mọi người đang mồm năm miệng mười dỗ ngọt Tô Khuynh Quốc, Cửu Nhược Ngân lại ôm bụng, để Tô Ki diu mình đi qua rừng phong, vừa chạy đến chỗ mọi người vừa hô lớn: “Tin vui tin vui, Thiên Âm đường vừa truyền đến, Hạ Lan Thỉnh Tuyết kia trên đường hồi kinh đã bị bắt. Ách ” Trong bụng lại một trận âm ỉ, mặt hấn trắng bệch, đảo mắt nhìn thấy Phương Ca Nhai, lập tức như tìm được cứu tinh xông lên phía trước: “Phương tiên sinh, cứu mạng!”

Xung quanh loạn thành một đoàn, Tô Khuynh Quốc căn bản không chút để ý hình tượng, khóc đến hai mắt ê ẩm, cuối cùng thút thít kéo tay áo Mộ Dung Cửu Châu lau nước mắt nước mũi, nhìn dung nhan dưới ánh hoàng hôn kia, nói: “Mộ Dung...”

“Sao?” Đối diện nhân thân đáng thương như vậy của Tô Khuynh Quốc, Mộ Dung Cửu Châu cũng tận lực nhẹ giọng.

“À...ừm...” Tô Khuynh Quốc ủy khuất nói: “Ban nãy người nói ta khóc rất xấu, không phải thật chứ? Hồi còn nhỏ, mọi người đều khen lúc ta khóc là đẹp nhất. Nhưng người lại chê ta khó coi, ta hảo đau lòng.”

Đám đông vây quanh hai người đang vênh tai nghe lén đồng loạt “oa” một tiếng, suýt nữa té xỉu tập thể.

Nháo nửa ngày, tâm tình của tiểu Phủ Tông nhà bọn họ chỉ bởi vì một câu khóc quá xấu của Mộ Dung Cửu Châu, mới đâm ra tệ hơn, khóc dai hơn.

Gân xanh trên trán Mộ Dung Cửu Châu như muốn bứt ra, cắn răng, thấp giọng phun ra hai chữ chỉ có mình mới nghe thấy.

“Đồ ngốc!”

Chú thích: Truyện này chị Thương cũng viết hai cái kết BE và HE, bản HE được bắt đầu từ sau khúc cuối bản BE ^^.

41. Chương 41: Phiên Ngoại – Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Tiểu Bạch

Nhất

Mùa hạ nóng bức khó chịu, Tô Khuynh Quốc muốn ăn dưa hấu.

“Tô Ki, chọn cho ta quả nào to nhất ngọt nhất. Tô Tuyền, lấy dao bổ dưa hấu lại đây.”

Một tay ôm dưa, một tay cầm dao, Tô Khuynh Quốc khẽ động thân, đã vọt đến trước mặt Mộ Dung Cửu Châu.

Nam nhân đang đọc sách, liếc nhìn vẻ mặt đầy hưng phấn của Tô Khuynh Quốc, thần nhiên nói: “Ta không khát, người ăn một mình đi.”

“Không phải, Mộ Dung, ta muốn người bổ dưa cho ta.” Tô Khuynh Quốc mỉm cười đặt quả dưa hấu xanh ngắt siêu cấp lớn kia lên thư án.

Mộ Dung Cửu Châu đen mặt: “Huyền Thiên phủ có thiếu gì hạ nhân sao người không sai, cứ nhiên muốn trẫm bổ dưa cho người?”

Tô Khuynh Quốc chớp chớp mắt, thần tình uỷ khuất vạ phần: “Mộ Dung, ta chính là muốn ăn dưa hấu người xẻ cho ta a. Ngày nào ta cũng làm món ngon cho người ăn, mà người ngay cả một câu khen ta cũng không có. Hiện tại chỉ là bổ dưa cho ta, người cũng không ngại ý. Mộ Dung, người có phải không thích ta không? Mộ Dung...”

Tiểu tổ tông, những thứ người làm có thể ăn được sao? Mộ Dung Cửu Châu gân xanh nổi đầy trán, nhưng nhìn bộ dáng đáng thương của Tô Khuynh Quốc, hần bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy cầm lấy dao bổ dưa.

Ai bảo đời này hần bị tên tiểu gia hoả trước mặt đeo bám riết?

Bất quá cứ dễ dãi chiều lòng tiểu gia hỏa như vậy, sau này hần không phải càng rắc rối hơn sao? Hừ! Mộ Dung Cửu Châu nhướn mày, xoay tròn quả dưa, quả dưa lập tức quay vòng vòng trên bàn, tay phải múa dao như gió.

Quả cầu xanh ngắt đang mãi miết xoay tròn kia dần dần chuyển sang màu đỏ ——

“Xong rồi.” Hấn ném dao, ung dung ngồi trở vào ghế.

Quả dưa xoay thêm hai vòng nữa, rốt cuộc đứng lại. Lớp vỏ bên ngoài đã được gọt sạch sành sanh, trở thành một quả cầu cực to màu đỏ.

Tô Khuynh Quốc tròn mắt.

Mộ Dung Cửu Châu mặt không đổi sắc: “Dưa hấu trẫm gọt chính là như vậy. Ăn hay không tùy người.”

Tô Khuynh Quốc dán mắt vào quả dưa hấu to tròn đỏ thắm trên bàn, đột nhiên khôi phục lại miệng lưỡi, ôm quả dưa lên, hớn hở ra mặt: “Mộ Dung, người quả nhiên đối đãi đặc biệt với ta, ngay cả xẻ dưa hấu cho ta cũng rất khác người. Ta thật cao hứng – nhất định phải đem cho bọn Tô Ki xem!” Về mặt đây thoả mãn, hấn nhẹ nhàng lướt khỏi thư phòng.

Mộ Dung Cửu Châu nổi điên.

Vì thế hôm đó, đệ tử trên dưới Huyền Thiên phủ đều nhìn thấy Phủ tông hoàn mỹ không khuyết điểm của bọn họ ôm một quả dưa hấu to tròn đỏ thắm đi khắp nơi khoe khoang.

——oOo——**Nhị**

Sáng sớm nọ, trên Huyền Thiên nhai, trong phòng Tô Khuynh Quốc truyền ra một đoạn đối thoại đủ khiến người máu mũi phun trào.

“A... Mộ Dung... nhẹ... nhẹ chút...”

“Ta sẽ không làm người đau... đừng lộn xộn... vạn nhất làm người bị thương thì không hay.”

“Ân ân... thoả mái a! Mộ Dung, người vào sâu thêm chút nữa đi, bên trong ta vẫn còn ngứa...”

Sở Tín và Cừu Nhược Ngân đến thỉnh an như hóa đá đứng bất động trước cửa phòng khép hờ, trên mặt biến ảo đủ màu, giống như đang mở phòng nhuộm.

Có đánh chết họ cũng không dám tin từng trận từng trận thanh âm nũng nịu kia lại phát ra từ miệng của tiểu Phủ tông bọn họ.

Không phải chứ! Tiểu Phủ tông không sợ trời không sợ đất, thần khí dương cương còn hơn cả hoàng đế lão tử của bọn họ, sao có thể cam tâm để nam nhân khác ôm ấp?

Nhưng mà ——

“Mộ Dung, còn bên này nữa, người giúp ta luôn đi! Ân a...” Tô Khuynh Quốc vô cùng thoả mãn kêu gọi.

Hai người đứng ngoài cửa thật sự khóc không ra nước mắt. Xoay người chuẩn bị bỏ đi, lại nghe Tô Khuynh Quốc ở bên trong kêu rên càng lười nhác, hết như một con mèo được ăn no.

“Người làm tốt hơn Tô Ki nhiều, hấn nga, không bao giờ dám vào quá sâu, chỉ qua loa vài bận bên ngoài cho xong chuyện, vẫn là người làm ta thoả mái hơn...”

Cái gì? Tô Ki cũng có một chân với Tiểu Phủ Tông sao? Cầm Sở Tín và Cừu Nhược Nhân đều sắp rút xuống đất.

“Một nô bộc nhỏ nhoi, sao xứng đem so với trăm?” Vị dấm chua trong khẩu khí Mộ Dung Cửu Châu, cách xa mười dặm cũng có thể nghe thấy: “Sau này người muốn, cứ nhờ trăm giúp người, không được tìm ai khác.”

“Ta cũng đâu muốn tìm người khác a! Nhưng trước đó đều là sư phụ giúp ta, sư phụ không còn nữa, đành phải nhờ Tô Ki. Tô Tuyên nhất gan, có nhờ nàng cũng không dám... Ân a a... Mộ Dung, đừng dừng lại a...”

Đây rốt cuộc là cái gì với cái gì a? Sở Tín và Cừu Nhược Ngân càng nghe càng thấy không đúng, cùng nhìn nhau, thật sự không kiềm nén được lòng hiếu kỳ, nháy mắt ra hiệu, cố ý cao giọng ho khan hai tiếng, đồng loạt đẩy cửa phòng: “Tô sư thúc, đệ tử đến thỉnh an người, ách —— “

Tiêu dao trên giường, tiểu Phủ tông của họ quả nhiên y sam không chỉnh tề nằm nghiêng trên đùi Mộ Dung Cửu Châu, hai mắt lim dim, vẻ mặt hưởng thụ. Trong tay Mộ Dung Cửu Châu, đang cầm cây ngoáy tai bằng bạc.

“Sư... sư thúc, thì ra người chỉ đang ngoáy tai a.” Cừu Nhược Ngân da mặt co giật —— ngoáy tai thôi mà, tiểu Phủ tông hấn có cần kêu rên đến xuân tình nhộn nhạo như vậy không a.... Mộ Dung hoàng đế, xem như người lợi hại!

Sở Tín đứng bên cạnh tâm tính thẳng thắn, đã nhìn không được buộc miệng thốt lên: “Mộ Dung tiên sinh, người cũng quá lợi hại rồi, giúp Tô sư thúc ngoáy tai thôi lại có thể làm hấn thoả mái như vậy, ta còn tưởng các người đang... a —— “

Mu bàn chân đột nhiên bị Cừu Nhược Ngân hung hăng giẫm một cái, Sở Tín ôm chân ô ô kêu đau, đầu óc cũng lập tức tỉnh táo lại, thấy Mộ Dung Cửu Châu lộ ra nụ cười tà khí, lưng Sở Tín liền toát mồ hôi lạnh, ha ha hai tiếng định rút lui: “Tô sư thúc, Mộ Dung tiên sinh, các người đang bận, ta và Cừu sư huynh cũng không làm phiền nữa.”

“Khoan đã!” Mộ Dung Cửu Châu gọi Sở Tín lại, từ tốn mỉm cười: “Ban nãy người nói, còn tưởng trăm và

Khuynh Quốc đang làm gì?”

Sở Tín trên đầu mồ hôi như thác. Có cho hắn mượn gan, hắn cũng không dám nói thẳng ra.

“Phải a, Sở Tín, trước đó người định nói gì?” Tô Khuynh Quốc cũng bị khơi gợi tò mò.

“Đệ tử...” Sở Tín khoe miệng vắn vẹo, đầu thế nói là sư thúc người đang ân ái với người ta.

Vẫn là Cừu Nhược Ngân cái khó ló cái khôn, vội chữa cháy: “Tô sư thúc, chúng ta còn tưởng người đang luyện công, ách... phải, luyện kỳ môn đại pháp gì đó, mới kêu thoải mái như vậy.”

“Nga, trong Huyền Thiên phủ còn có kỳ môn đại pháp nào mà ta không biết sao?” Tô Khuynh Quốc hai mắt loé sáng, vút một cái đã đứng trước mặt Cừu Nhược Ngân: “Là công phu gì vậy, mau nói cho ta biết.”

Này thì... Cừu Nhược Ngân thật hận không thể tát cho mình hai cái, hắn như vậy có tính là tự chui đầu vào rọ không a – nhưng lời nói đã nói ra, hắn đành phải liều mạng tiếp tục thêu dệt: “Khụ khụ, đó là võ công thất truyền đã lâu của bốn môn, đệ tử cũng chỉ nghe nói mà thôi.”

“Tại sao sư phụ chưa từng đề cập với ta?” Tô Khuynh Quốc lúc này đã hoàn toàn bộc lộ bản chất đam mê võ học, không chịu bỏ qua mà truy hỏi: “Nói mau, không được giấu giếm, bằng không phạt người một tháng chỉ được ăn cơm trắng rau xanh.”

“À thì, đó là...” Cừu Nhược Ngân phi thường muốn ngửa mặt lên trời thét lớn, thật không nên tự cho mình thông minh giúp Sở Tín giải vây.

Cả buổi chiều hôm đó, đệ tử trong phủ đều nhìn thấy tiểu Phủ tông đuổi theo Cừu Nhược Ngân khắp nơi, không ngừng hỏi ngắn hỏi dài, còn Mộ Dung tiên sinh vẫn đi theo bên cạnh, cười đến vừa âm hiểm vừa đắc ý.

Cuối cùng, trận phong ba này kết thúc bằng tuyên bố Cừu Nhược Ngân một tháng ăn chay.

——oOo——**Tam**

Mộ Dung Cửu Châu gần đây phát hiện Tô Khuynh Quốc có điểm khác thường.

Nhiều ngày liên tiếp, Tô Khuynh Quốc hễ nhàn rỗi là chạy tới núi sâu rừng già, mãi đến chiều tối mới quay lại. Mộ Dung Cửu Châu vài lần hỏi hành tung của hắn, tiểu gia hỏa chỉ ấp a ấp úng không chịu nói, nhưng luôn dùng ánh mắt ngoan ngoãn nhìn hắn, nhìn đến đáy lòng Mộ Dung Cửu Châu nổi cả da gà da vịt —— tiểu gia hỏa này, nhất định là có chuyện giấu hắn.

Có tâm sự, Mộ Dung Cửu Châu ban đêm trằn trọc khó ngủ. Hôm sau tỉnh dậy, Tô Khuynh Quốc đã không còn trong phòng, hỏi Tô Tuyền, nói là lại vào trong núi. Mộ Dung Cửu Châu nhàn nhã buồn chán, quyết định đi tìm Phương Ca Nhai chơi cờ.

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi cùng hai mắt thâm quầng của nam nhân, Phương Ca Nhai hỏi: “Mộ Dung tiên sinh đêm qua ngủ không ngon sao?”

“Ân, là có chút tâm sự.”

Đàm Tiểu pha ba chén trà xong, bưng lên bàn, an ủi Mộ Dung Cửu Châu: “Nam nhân đến tuổi này, thỉnh thoảng cũng có lúc lực bất tòng tâm. Tâm tình thả lỏng một chút, người càng nghĩ nhiều, thì càng phiền não.”

“Phụt ——” Mộ Dung Cửu Châu mới hớp một ngụm trà vào miệng đã nhịn không được phun ra, cũng may Đàm Tiểu và Phương Ca Nhai phản ứng nhanh, kịp thời tránh được, mới không phải tắm trà nóng.

Mộ Dung Cửu Châu ho một trận mãnh liệt, trừng mắt nhìn Đàm Tiểu: “Người nói cái gì lực bất tòng tâm?”

Phương Ca Nhai kinh ngạc nhướn cao mày: “Không phải gần đây Mộ Dung tiên sinh... khụ khụ...” Vì chưa lại mặt mũi cho nam nhân, hắn không nói rõ ra, chỉ dùng ánh mắt lướt tới hạ thân Mộ Dung Cửu Châu: “Tiểu tử Khuynh Quốc nói với ta, tiên sinh dường như không muốn gần gũi với hắn cho lắm.”

Đàm Tiểu cũng góp phần náo nhiệt: “Thế nên Ca Nhai mới chuẩn bị luyện chế một lọ thập toàn đại bổ hoàn cho người, phải dùng đến gân hươu, gân hổ, gân trâu... Ai nha, tóm lại là càng nhiều càng tốt. Mấy hôm nay Tô Khuynh Quốc đều bận rộn chạy vào trong núi bắt đủ loài thú!”

“Hồ đồ hồ đồ!” Mộ Dung Cửu Châu tím mặt, thiếu chút nữa nhảy dựng tại chỗ, nhưng cuối cùng cũng hiểu được tại sao tiểu gia hỏa kia luôn nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ đó.

Đầu đuôi sự tình phải quay về mười ngày trước. Hai người hoan ái một hồi, Tô Khuynh Quốc đột nhiên nhiệt huyết dâng trào, rúc vào lòng Mộ Dung Cửu nói muốn thử tư vị nằm dưới xem sao.

Mộ Dung Cửu Châu đương nhiên không đáp ứng. Tiểu gia hỏa này chỉ là nhất thời tò mò, nếu động dao động thương thật, còn không đau đến khóc bù lu bù loa lên sao. Hắn tuyệt không muốn đám sư diệt đồ tôn của tiểu gia hỏa lại kéo cả bầy đến xem náo nhiệt.

Tô Khuynh Quốc lẳng nhằng nửa ngày, Mộ Dung Cửu Châu vẫn kiên định hai chữ, không được.

Bất quá Tô Khuynh Quốc hiển nhiên không hề cảm kích hắn, còn cho rằng hắn có bệnh... Cư nhiên lén lút tìm Phương Ca Nhai kẻ đơn trắng dương.

Nhìn nhân thần trần đầy cảm thông của Phương Ca Nhai và Đàm Tiểu, rõ ràng đã nhận định chỗ đó của hắn không dùng được.

Oan a! Mộ Dung Cửu Châu thật muốn ngứa mắt hết lớn. Đùng đùng đứng dậy, từ biệt hai người, bỏ ra về.

Nam nhân sống trên đời, mặt mũi là quan trọng nhất. Tiểu gia hỏa này lại ba lần bốn lượt ở trước mặt người khác làm hấn mất mặt, đáng đánh! Xem ra tối nay, phải hảo hảo giáo huấn tên kia một trận, quyết không được mềm lòng nữa... Mộ Dung Cửu tà ác từ đáy lòng hừ lạnh hai tiếng.

“Ca Nhai, ta thấy Mộ Dung tiên sinh hình như rất tức giận a...” Đàm Tiểu vuốt cằm, như đang nghĩ ngợi.

“Tiểu tử Khuynh Quốc, e rằng phải nếm mùi đau khổ rồi...” Phương Ca Nhai cũng đồng cảm, hai người thấu hiểu nhìn nhau, không hện mà cùng gật đầu —— tối nay chắc chắn có trò hay để xem.

Trời đêm vắng sao, ánh đèn trên Huyền Thiên nhai cũng lục tục tắt dần, cuối cùng chỉ còn mỗi chỗ của Tô Khuynh Quốc vẫn còn sáng.

“A, Mộ Dung, sao ngươi còn chưa ngủ?” Tô Khuynh Quốc ngáp liên tục.

“Đợi làm xong chuyện mới ngủ!” Mộ Dung Cửu Châu cười âm u.

“Chuyện gì?” Tô Khuynh Quốc lập tức lên tinh thần: “Ách, Mộ Dung, ngươi xốc chăn làm gì a? Còn cởi y phục của ta... Mộ Dung, chẳng lẽ ngươi muốn —— A! Đau quá! Oa oa...”

“Biết trầm lợi hại rồi chứ? Hừ hừ, ai bảo ngươi đi nói lung tung với người khác?” Nam nhân cười nhe răng: “Trầm là sủng ngươi, nên mới luôn nhường ngươi, ngươi lại không biết thức thời, xem trầm hôm nay làm sao thu phục ngươi!”

“Oa a, nhẹ thôi, Mộ Dung, đau a...”

Nghe thấy trong phòng tiếng va chạm “phách phách” càng lúc càng lớn cùng tiếng khổ cầu ủy khuất vụn vặt của Tô Khuynh Quốc, Phương Ca Nhai cùng Đàm Tiểu đứng nghe lén ở góc tường gần cửa sổ đều âm thầm tặc lưỡi, đổ mồ hôi lạnh thay Tô Khuynh Quốc, sau đó tuân theo câu ‘phi lễ chó nghe’, rón rén rút lui.

Cho nên, hai người không hề nghe thấy câu oán giận xen lẫn trong tiếng khóc của Tô Khuynh Quốc: “Mộ Dung, mộng của người ta cũng bị ngươi đánh sưng cả rồi. Ô ô... Sư phụ còn tại thế, cũng chưa từng đánh ta, ô ô...”

“Sau này không được suy diễn lung tung, đi khắp nơi rêu rao trầm bất lực! Có nghe chưa?” Mộ Dung Cửu Châu nghiêm mặt cảnh cáo, nhưng nhìn thấy Tô Khuynh Quốc nằm sấp trên giường động cũng không dám

động, chỉ nghiêng đầu qua, hai mắt rưng rưng đáng thương nhìn hấn, bộ dáng ngoan ngoãn cam chịu kia, cho dù hấn có một bụng tức giận, lực đạo trên tay cũng đã bắt tri bắt giác nhẹ đi.

Ai, nói cho cùng, tiểu gia hoả này cũng là quan tâm hấn mới tìm Phương Ca Nhai thôi!

“Có đau lắm không?...” Hấn ho khan hai tiếng, đang nghĩ có nên tìm Phương Ca Nhai xin chút thuốc giảm đau giảm sưng bôi lên cho Tô Khuynh Quốc hay không.

Tô Khuynh Quốc chớp chớp mắt, kéo tay áo ngủ của nam nhân lau nước mắt nước mũi vừa sụt sùi vừa oán trách: “Mộ Dung, ngươi không thích ta nữa. Trong lòng ta rất đau, ô ô...”

Không biết Mộ Dung Cửu Châu rốt cuộc đã giận hấn chuyện gì, bắt quá hấn biết, chỉ cần mình dùng chiêu này, nam nhân nhất định nguôi giận.

Mộ Dung Cửu Châu quả nhiên vô lực, dịu giọng dỗ dành: “Được rồi được rồi, đừng khóc. Lần sau trăm không đánh ngươi nữa.”

“Còn có lần sau?” Tô Khuynh Quốc khóc càng lợi hại hơn.

Mộ Dung Cửu Châu khước mắt giạt liên hồi, hối hận a! Sớm nên biết tiểu gia hoả này giỏi nhất là khóc, giờ thì hay rồi, e rằng còn âm ỉ đến tận trời sáng.

Sau đó mấy ngày liền, đệ tử trong phủ đều thấy tiểu Phủ tông của họ hai mắt sưng đỏ, không có tinh thần, còn Mộ Dung tiên sinh vốn luôn lạnh lùng lại trở nên khác thường, lúc nào cũng tươi cười đi theo bên cạnh Tô Khuynh Quốc, một tác cũng không rời.

Lại qua vài ngày nữa, Tô Khuynh Quốc vứt bỏ bộ dáng ủ rũ, cầm một cái lọ nhỏ hưng hưng phấn phấn chạy vào nhà: “Mộ Dung Mộ Dung, thuốc luyện xong rồi, ăn đi!”

“... Ta... không cần...” Thanh âm nam nhân vừa kỳ quái vừa buồn bực.

“... Ta biết, Mộ Dung ngươi không còn thích ta nữa... Ô...”

“Này...” Nam nhân thở dài: “Tiểu tổ tông, ta ăn đây, được chưa?”

Tô Khuynh Quốc chuyển khóc thành cười, không lâu sau lại la hoảng lên: “Mộ Dung, sao ngươi lại chảy máu mũi!”

“...Ngươi nói xem?” Nam nhân gằn từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó hung hăng nhào tới.

Tiểu gia hoả, đây là người tự làm tự chịu, hừ!»» **TOÀN VĂN HOÀN** «««

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loan-the-khuyh-quoc>